

Et juncto bipedum curvis metitur equorum
Ovid. 10. Metam.
Tertius aquoreis inclusum piscibus annum
Finiat.

Horat. 4. Carm. Ode 3.

O multis quoque piscibus
Donatura Cygni, si libeat, sonum.

Tu tibi hos habeas turtures pisces, aves Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1. Ibo ad macellum, ut piscium quicquid est pretio præstinem. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Ibidem. pisces patinarius, vel allus. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Venio ad macellum. Rogito pisces, indicant caros. Idem Aulul. sc. 5. a. 2. Iube pisces præstinatum abire Idem Capt. sc. 1. a. 4. Piscatores præbent populo pisces foetidos. Idem Menach. sc. 5. a. 5. Aves squammosas, pisces penatos. Item.

Vidimus in glacie pisces harere ligatos:
Sed pars ex illis tum quoque viva fuit:

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Quot listus arenas,

Quotquot fretum pisces, ova quoque piscis habet.

idem Eleg. 1. lib. 4. Trist. Ter. in Adolph. — pisces ex sententia Nactus sum: hi mihi ne corrumpantur cautio est. Cic. 2. de nat. deor. Et si pisces, ut aiunt ova quum genuerunt; relinquunt, facile enim illi aqua & sustinentur, & foetum fundunt. Magis mutus quam piscis, hyperbole proverbio celebris de vehementer infantibus atque infacundis. Convenit & in hominem immodicè taciturnum. Piscis nequam est nisi recens, proverbio dicitur in hospitem, aut vulgarem amicum, qui primo quidem adventu non ingratus, ceterum ante triduum exactum putet. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. quasi piscis, itidem est amator lenæ, nequam est nisi recens. Vide Chiliades Erasmi. Piscis pro signo caelesti frequentius pluraliter declinantur. Col. lib. 11. c. 2. Quintodecimo Calendas Martij Sol in Pisces transitum fecit. Invenitur tamen & in singulari piscis, pro signo caelesti. Virg. 4. Georg.

Aut eadem sidus fugiens ubi piscis aquosus

Tristior hybernas calo descendit in undas.

Col. lib. 11. cap. 2. Quarto Nonas Septembris piscis Austinus desinit occidere. Ovid. Eleg. 7. lib. 4. Trist.

Bisque suum tæto pisce peregit iter Sol.

Pisciculus, diminutivum, parvus piscis. ἰχθυόλιον. GAL. Petit poisson. ITA. Pe. ce piccolo. GERM. Ein fischlein. HISP. Pequeño pesce. ANGL. A little fische. Ter. in Andr. Etiam puerum inde abiens conveni Chremis. Olera & pisciculos minutos ferre obulo in coniam seni. Varr. 3. de re rust. c. 5. E quo rivus pervenit in duas, quas dixi, piscinas ac pisciculi ultrò ac citrò comitant. Suet. in Tib. c. 44. pueros primæ teneritudinis pisciculos vocabat (Tiberius.)

Piscari, est pisces venari. ἰχθυήω. GAL. Pefcher. ITA. Pescare. GERM. Fischen. HISP. Pescar. ANGL. To fische, to tak fische. Plin. lib. 19. c. 1. Retia in piscando durantia. Cic. 3. Offic. Tum Pythius piscatores ad se convocavit, ab iis petivit ut ante suos hortulos postera die piscarentur. Piscari in aëre, proverbium, idem significans quod operam ludere. Plaut. in Asin. sc. 5. a. 1. Iubeas una opera me piscari in aëre. Ex quo fit compositum Expiscor, de quo alibi.

Piscatus, us, piscatio, sive actus piscandi. ἰχθυήματα. GAL. Pefchement, pefche. ITA. Pescagione. GERM. Fischung, fischfahung. HISP. Obra de pescar. ANGL. Fishing or takinh effish. Plin. Quos venatus, aucupia, piscatusque alebant. Plaut. in Rudens, Piscatum hamatitem, satulatumque aggredimur. Plin. lib. 6. c. 22. Esse in piscatu voluptatem, testudinem maximè. Piscatus pro piscibus interdum dicitur. Plaut. Most. sc. 1. a. 1. volo parare piscatum (i. pisces.)

Piscator, is, qui piscatur. ἰχθυήτης. GAL. Pefcheur. ITA. Pescatore. GERM. Ein fischer. HISP. Pescador. ANGL. A fisher. Cic. 3. Offic. Piscatores ad se convocat. Ovid. 14. Metam.

Miles erat gladio, piscator arundine sumpta.

Ter. Eunuch. Coqui, factores, piscatores, aucupes, &c. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Piscatores qui præbent populo pisces foetidos.

Piscatrix, foeminini generis. ἰχθυήτρια. GAL. Pefchereffe. ITA. Pescatrice. GERM. Ein fischerin. HISP. Pescadora. ANGL. She that fisheth. Plin. lib. 6. cap. 42. Nec minor solertia ranæ, quæ in mari piscatrix vocatur.

Piscatorius, a, um, quod ad piscatorem pertinet. ἰχθυήτικος. GAL. De pefcheur, appartenant à pefcheur. ITA. Da pescatore. GERM. Eines fischers/ dem fischer zugehörig. HISP. Cosa para pescador. ANGL. Belonging to a fisher. ut, Navis, piscatoria, apud Cæsarem 2. bell. civ. & ludi piscatorii, qui fiebant pro quæstu piscantium. Piscatoria linea, Plinius lib. 24. c. 9. Piscatorium forum. Col. lib. 8. c. 17. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Eis ego ora verberabo si piculis piscatoriis.

Piscarius, a, um, piscatorius, ut Hamus piscarius Plaut. in Stich. Arundinem fert sportulamque, & hamum piscarium. Piscarium forum, Idem Curc. sc. 1. a. 4. Symbolorum collatores apud forum piscarium. Piscaria copia, abundantia piscium. Idem Casin.

Piscarius, piscarij, subst. qui pisces vendit. ἰχθυοπώλης. GAL. Vendeur de poisson. ITA. Venditore de pesci. GERM. Ein fischverkuffer. HISP. Vendedor de pesces. ANGL. A seller of fische. Varr. Inter piscarios nemo vendat. Cetarius idem: quamvis Cetarij potius sint qui marinos pisces majores vendunt.

Piscaria, æ, locus ubi pisces venduntur. ἰχθυοπωλείον. GAL. Pefcherie. ITA. Pescaria. GERM. Ein fischmarkt. HISP. Pescaderia. ANGL. The fische merkat. Nullus in piscaria piscis erat.

Piscosus, a, um, pisculentus, piscibus abundans. ἰχθυόεις. GAL. Plein de poissons. ITA. Pieno di pesci. GERM. Fischreich. HISP. Lleno de pesces. ANGL. Full of fische. Mart. lib. 10.

Illic piscoso modo vix educta profundo.

Ovid. 3. Fast.

Est prope piscosos lapidosi Cratidis amnes
Parvus ager.

Idem 2. de Arte,

Cintraque piscosis Astypalæ vadis.

Pisculentus, Piscosus piscibus abundans, ἰχθυόεις. Cato Fluvium magnum pulchrum, pisculentum. Plaut. in Rud. Neptuneo has ago meo patrono gratias qui falsis Locis incolit pisculentis. Pisculentæ etiam dicuntur de piscibus ipsis. ut ἰχθυόεις, ut de potu atque esca poculentæ atque esculenta. Apul.

Piscinæ, æ, fossa aquæ fovendis piscibus. Lacus & stagna ab initio dicta sunt in quibus vivi pisces coërcebantur. ἰχθυόηστρον. GAL. Vivier, reservoir, estang, piscine. ITA. Pesciera, piscina. GERM. Fischgruben / weyer oder dergleichen orter in welchen man fisch ethalter. HISP. Estanque do se crían pesces, vivar. ANGL. A fische pond or stero. Varr. lib. 3. de re rust. c. 3. Piscinas voco eas quæ in aqua dulci, aut falsa inclusos habent pisces. Vide Gellium. Martialis Piscina rhombum pascit, & lupos vernas. Alio nomine vivaria vocantur. Plin. lib. 9. c. 17. Nec in piscinis vivariisque crescunt? Sed quoniam in piscinis natate etiam solebant, invaluit consuetudo, ut omnes in hunc usum collectæ aquæ, sive frigidæ, sive calidæ essent, piscinæ dicerentur. ἰχθυόηστρον, videnturque à piscibus dici, quamvis in his nihil piscium sit, nisi quis inde dictas malit, quod homines piscibus natando similes fiant. Cic. Latiore (inquit) piscinam voluissim, ubi jactata brachia non offederentur. Plin. jun. Epist. lib. 6. Si natate latius, aut tepidius velis in area piscina est, in proximo puteus, ex quo possis rursus abstergi. Eadem & uaratoria appellantur. Piscinæ pecorum, ex quibus aquantur. Colum. 1. c. 5. Hæc quoque si deficient, & spes arctior aquæ manantis coëgerit, vastæ cisternæ hominibus, piscinæque pecoribus instuantur colligendæ aquæ tandem pluviali. Piscinis calidis refotus. Quinetiam vala lignea ad tenendum aquam, piscinæ vocantur. Gallicum vulgus curves vocat. Plin. decoquitur in aqua, & in piscinas ligneas funditur.

Piscinæ, quod est piscinæ, vel quod ad piscinam pertinet. ἰχθυόηστρον. GAL. Appartenant à estang ou vivier. ITA. Pertinente a pesciera, à piscina. GERM. Das zur fischgruben oder dem fischweyer gehöret. HISP. Pertenecente à estanque do vivar. ANGL. Belonging to a fische pond or stero. Vnde apud palladium piscinales cellæ leguntur. Ea voce est Palladius usus.

Piscinarius, qui piscinas piscibus refertas habet, vel qui piscibus alendis delectatur. ἰχθυόηστρον κωμικόν. GAL. Qui à boutique ou estang de poissons, ou qui se delecte à en avoir. ITAL. Chi tiene vivario do pesciere, à qui se dilecta di pescare. GERM. Der vil fischgruben voll fischen hatt/ der geen mit fischweyren ombgeht. HISP. El que tiene estanque do vivar, à que ama de pescar. ANGL. That hath fische pondez and feedeth fische. Cic. ad Attic. lib. 1. Lucullum & Hortensium piscinarios appellat. Mihi verò ut invident piscinarij nostri, aut scribam ad te aliàs, aut in congressum nostrum reservabo.

Pisēōr, πεισέωρ, Centaurus, Ixionis & Nubis filius, apud Ovid. 12. Met. Piseus, πεισός, nomen viri Tyrheni, qui tubæ inventor fuisse creditur. Autor Plin. lib. 7. cap. 36.

Pisidia, ἰσιδία, Asiæ regio, Lycaoniæ, Isauriæ, & Pamphiliæ finitima, cujus oppida enumerantur, Selga, Sagalassum, Parnassum, Adadata, Brias, Cremna & alia nonnulla. Huius regionis populi, Pisidæ πεισίδαι, appellantur, antea Solyai dicti. Plin. lib. 20. c. 27. Prima & secunda dictionis hujus syllabæ corripuntur. Claud. lib. 2. in Eutrop. Finibus obliquis Lydi, Pisidæque feroces. Priscianus tamen in Peishegesi (modo emendata sit lectio) utramque produxit, quum ait, post hos Pisidum pinguislima rura coluntur.

Pisistratus, πειστράτης, Hippocratis filius, Atheæ tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, ut ea delinanti Athenienses libertate, quam nihil charius habebant, se sponte exuerent, illiusque facundia sanctitatem Solonis qui lumen fuerat civitatis, posthabent. Antes liberales maximè fovit: bibliothecam primus Athenis publicavit, quam Xerxes urbe potitus, ad perfas transtulit. Gellio teste cap. 17. libro 6. Eam deinde multis post annis Seleucus Nicanor restituendam curavit. Homerus est ejus jussu in eum ordinem qui nunc est, redactus. Regnavit annos triginta tres, quo tempore Servius Tullius Romæ, ut autor est Gellius cap. 2. lib. 17. de eâ Plutarch. in Solone. Plura de hoc, & quibus artibus tyrannidem adeptus sit, vide apud Iustinum lib. 1. & eodem lib. apud Herodot. Pisistratus alter, Larissæus, historicus commemoratur à Suida. Pisistratus alius filius fuit Nestoris & Eurydices, quem pater dedit in socium Telemacho Vlyssis filio volenti ire Lacedæmonem, interrogaturus Menelaum numquid de Vlyssæ aliquid sciret.

Pisōnēs, πεισώνης, è gente Calphurnia in primis Romæ nobili, ita appellati quod optimè pisa sererent, quemadmodum Lentuli à lente, Fabij à fabis, Cicerones à cicere optimè serendo nomen acceperunt, Gentem autem Calphurniam Festus ait, ad Calphurnium Numæi filium originem referre. Vnde Horat. in Arte poetica, Pisones Pompilium sanguinem appellavit.

Piso, is, is, isere, Budæo significare videtur quod Græci πλιον, hoc est, purgare, decorticare, quod pisendo fit in hordeo, & aliis frugibus. GAL. Purger, after l'escorce. ITAL. Mundare, levar la scorza. GERM. Ausi der harsen stampffen/enthusen/ Xennlen. HISP. Alimpiar, quitar la cortex. ANGL. To purge, or tak away the barke or outside of any thing. Plin. lib. 18. cap. 10. Ut nisi intenti pisant, conciduntur grana. Varr. de re rustica. Alij ficum & uvam passam quum pisent, affundunt sapam.

Piso, as, idem. Varr. de re rustica. c. 63. Far quod in spicis condideris, per messem hyeme promendum est, in pristino pisetur ac torreatur.

Pison quiddam veneni, quod clam inest nardo.

Pissa, πησά pix, à πησά coagulo, figo, gelo.

Pisligo, pix liquida.

Pisalsphaltus, πησάλφαλτος Medium quiddam est inter picem & bitumen, (ut ex ipso statim nomine apparet) sua sponte in Apolloniatarum agro proveniens: quanquam & arte fiat, picem cum bitumine mista præcipuum ad pecorum scabiem remedium. Autor Plin. lib. 24. cap. 7.

Pice, πικρα, oleum ex picci generis materia excoctum, πικράλιον; quamquam & ex cedro majore, quam cedrelatem vocant, fieri docet Plin. lib. 24. cap. 5. Cedrus (inquit) magna, quam cedrelatem vocant, dat pice.

cem quæ cedrina vocatur, dentium doloribus utilissimam. Deinde subdit paulò post, Fit & ex ea oleum, quod pissetæon, vocatur, vehementioris ad omnia eadem usus.

Pistacæ, ὄνα, *πιστόκαρος*, secundum mellificij fundamentum ex Cera & pice, sive gummi resinave constructam. Plin. lib. 11. c. 7. Prima operis fundamenta comosim appellant periti, secunda pistoceron, tertia propolin.

Pistacium, *ἑπίστακιον*. GAL. *Une sorte de noix en Syrie, semblables à noix de pin, pistache.* ITA. *Pestacchio.* GERM. *Welsche Pimpernuß, seynd lange spinige nusslin / haben in derselben ein kern verschlossen / werden in der Apotec Pistici genennet.* HIS. *Alhocigo fruto.* ANGL. *A sorte of nuts in Syria.* Nucis genus apud Alexandriam Ægypti, & Bethæam Syriæ copiosissimè proveniens, parum quidem nutriens, cæterùm ad hepar roborandum, & succos in viis eius infectos expurgandos in primis utile. Autor Galen. lib. 2. de alimentorum facultate.

Pistana, sive sagitta, herba frequens locis palustribus, cuius caulis inanis. Flores albi cum ternis foliis: semen in pilulis quales platani: radix plantaginis aquaticæ. A Gallis vocatur hæc herba, *quæ d' arondelle*, i. cauda hirundinis.

Pisticus, a, um, *πιστικός, ἰδὸν*, est ad fidem faciendam aptus. Idem fidelis, cui fidere possis, integer.

Pistica nardus Voc. Vocab. Pisticus, a, um, fidelis, à pistis fides. Vnde nardum pisticum, i. e. fidele, purum, non adulteratum commixtione aliarum rerum.

Pistillum, i. quod est Pistillus Nævio apud Nonium, instrumentum quo in mortariis quippiam tunditur, à pinso quod est ferio assidue percurio Nævius. Pistillum grande est, Pistilli calet. *ἡ ἑλὶ ὄναρ*. GAL. *Un pilon à broyer ou piler en un mortier.* ITA. *Pestello da mortajo.* GERM. *Ein Mörselstöß.* HIS. *Majadero à maquello.* ANGL. *A pestell to stampe with.* Plaut. in *Aul.* Cultrum, securim, pistillum, mortarium. Quæ utenda vasa semper vicini rogant. Colum. lib. 12. c. 5. In mortarium novum, aut bene emendatum conicito, & pistillis conicito.

Pistis, genus aromatis. Gloss. Arab.

Pistolochia, *πιστολοχία*, quartum Aristolochiæ genus, tenuius quàm clematidis densis radicis capillamentis (unde & polyrhizos nominatur) iuveni plenioris crassitudine, odorem habens, ut reliquæ Aristolochiæ species, medicatum. Autor Plin. lib. 25. c. 8.

Pistor, vide *Pinso*, is.

Pistorium *πιστήριον*. Ptolemæo, civitas mediterranea Tusciæ inter Florentiam & Lucam: cuius meminit Plinius lib. 3. cap. 5. Vulgo *Pistoria*. Plaut. *Capt. sc. 2. n. 1.* Multigenæribus opus est tibi militibus: primum dum opus est tibi pistoriensibus. Mox, quorum sunt genera aliquot pistoriensium, &c.

Pistorium, Pistorix, vide *Pinso*, is.

Pistis, is, scem. gen. nomen navis apud Virg. lib. 5. *Æneid.*

partem vestro premit amula Pistris.

Et paulò post, Sic Mnestheas, sic ipsa fuga secat ultima Pistris Æquora. Sunt qui scribant Pistris: quos Servius errare putat. Si navem, inquit, intelligas, hæc Pistris, huius Pistris, facit: si de bellua, hæc pistris, pisticis. Hæc Servius in illud Virg. 3. *Æneid.*

Prima hominis facies, & pulchro pectore Virgo
Pube tenus, postrema immani corpore pistris.

Quæ tamen omnino vera non arbitror, Germanicus certè in *Arat.* pro fidere cælesti (quod proculdubio à bellua marina nomen habet) Pistrin dixit. Diversè posita & Boreæ vicina legenti Auster Pistris agit duo sidera, perlegit unum. Namque Ariës supra Pistrin Picelque feruntur. Bellua sed Ponti non multum præterit annem. Non desunt tamen qui in omnibus hisce locis Pistrin legere malint, nimirum, *δοξὸν ἑπιπέσει τὰ κόμματα*, hoc est, secandis fluctibus.

Pistris, vide in *Pistor*, post *Pinso*.

Pisum, i. genus leguminis, cuius caules sparguntur in terram nisi habeant adminicula, *ἡ λίσσιον, τὸ πῖσον*. GAL. *Un pois.* ITA. *Pesette, hiso.* GERM. *Erbs.* HIS. *Un cierto genero de arvejas.* ANGL. *A pease.* Col. lib. 2. Similis quoque ratio est pisi, quod tum facilem & solutam terram desiderat. Plin. lib. 18. cap. 12. Pisum in apicis feri debet frigorum impatientissimum. Hinc Pisones dicti, de quibus *suprà*.

Pitanæ, sive Pitana. *πιτάνη*, urbs Æolidis in Asia, non procul à Caici fluminis ostio: quæ portus duos habuit, Ab hac Pitana, *πιτανάϊος* & Pitana, *πιτανία*, nominantur. In hac urbe Arcefilaus Academicus natus est, qui cum Zenone apud Polemonem philosophiæ operam dedit. Plin. lib. 3. c. 14. autor est circa Pitana, lateres fieri solitos, qui siccati in aqua non mergebantur, eò quòd fierent ex terra quadam pumicosa. Corripit autem hoc nomen penultimam syllabam Ovid. lib. 7. *Metam.* Æoliam pitana à læva parte reliquit, &c. Est & pitana oppidum, teste Plin. lib. 4. c. 5. cuius incolæ pitana dicuntur, teste Hermlao in locum Plinij iam citatum.

Pithales, *πιθαλῆς*, qui *πιθα αὐλοῖ*, tibia instar dolioli facta canit.

Pithæ, iam, *πιθήκιο*. Apud Græcos diminutivum est, *δοξὸν ἑπιπέσει*, quod illis simiam significat. Vnde Plaut. in *Milite*, quum mulierem deformem significare vellet, pithecium appellavit. Ædopol equidem Bellula est PAL. pithecium hæc est præ illa, & spinthruicium.

Pithæ, is, vel Pithecusæ, arum, *πιθηκῶσα*. Stephano, Insula est Campano littori adiacens, non procul à Neapoli, ab Homero Inarime dicta, à Latinis etiam Ænaria, à statione navium Ænæ: dicta Pithecusa, non à simiarum copia, ut Pwætæ fabulantur, sed à figlinis doliatorum, teste Plin. lib. 3. cap. 6. *πίθους* enim Græci dolia vocant. Habet autem hæc insula in vertice oppidum eiusdem nominis. Ovid. lib. 14. *Metam.*

sterilique locatas

Colle Pithecusæ.

Pitheus, vide *Pitheus*, gemino tr.

Pitho, is, *πιθή*. Persuasionis dea à veteribus credita est, quam Ennius Suadam, Horatius Suadelam appellavit. Accipitur & pro persuadendi vi, quæ animum auditoris quocunque visum fuerit inflectit, unde & Græci *ψυχαγωγός*, nostri flexanimam appellarunt. Pitho autem dicta est à verbo Græco *πίθω*, quod est persuadeo.

Pithodémus, *πιθηδομήμης*. Luclator egregius, cuius imaginem Dinomenes ex ære expressit, ac tradidit. Plin. lib. 34. c. 8.

Pitho Æcus, *πιθηδομήμης*. Argenti cælator insignis fuit, teste Plin. lib. 34. c. 8.

Pithogæ, *πιθηγαί*, festum erat Dionysij, tota Græcia celebratum, quò dolia relinabant: unde & nomen accepit quasi *ἑπιπέσει*.

Pithogastus, cui doliaris venter. Casaub. in *Athen.* lib. 3. c. 30.

Pithuós Come, *πιθηόσ καμή*, locus est in Asia, in campis patentibus ubi primo adventus sui tempore ciconiæ congregantur, & eam quæ ultima advenit lancinant universæ, atque ita abeunt. Plin. lib. 10. c. 23.

Pitigmata, causiæ. Gloss. Isid.

Pitillus, parvulus Turn.

Pitissos, as, Patum vini paulatim, & quasi tentandi gratia gusto. *ἡ δὲ πῖσος*. GAL. *Gouster, peu à peu, beverter.* ITA. *Assaggiare il vino.* GERM. *Den wein antupffen / oder nur bloß ein wenig versuchen.* HIS. *Bever poco à poco, provar el vino.* ANGL. *To cast lile and lile.* Terent. *Heaut.* Nam ut alia omittam, pitissando modo mihi. Quid vini absumpsit: sic hoc dicens, Asperum, pater, hoc est, aliud lenius.

Pittacum, ij, apud Celsum lib. 3. cap. 10. accipitur pro modico panno, qui aliquo medicamento illitus modò præcordiis, modò capiti dolenti imponi solet ad mitigandum cruciatum. Duo pitacia (sic enim scriptum) quæ latitudinem frontis longitudinemque æquent.

Pittacus, *πιττακός*. Philosophus Mitylenæus, unus ex septem Græciæ sapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit: & certantibus Atheniensibus atque Mitylenæis dux in bello factus Phrynonem Atheniensium ducem singulari cerramine interfecit. Huius illud, providere oportet ne casus veniat: si fortè venerint, æquo animo tolerare, pittacum Mitylenæum scribit Acron. *Ode 13. lib. 2. Carm.* Tyrannum expulsum ab Alcæo, sed hæc ut omnia Acron. Fuit alter pittacus legislator (ut Favorinus & Demetrius in homonymis meminere) qui minor est appellatus. Alianus de *varia historia*, pittacum quendam commemorat qui de mola pistrina encomium conscripsit, ut in parvo argumento vim dicendi ostentaret. Idem de sapiente, dicit eum in templo Fortunæ scalas cõstituisse ut quandam iis humanæ vitæ imaginem exprimeret in qua alij ad summa honorum fastigia conscendunt, alij ex amplissima dignitate in summas descendunt calamitates.

Pittheüs, *πιτθίους*, Thesei avus maternus, qui Tircæne regnavit: de quo vide Plutarchum in *vita Thesei*. Hinc pittheis, *πιτθίους*, patronymicum sœmininum, & pittheius, a, um, adiectivum, Ovid. in *Epist.*

Hic te cum Træxana colam Pittheia regna.

Pituita, *πιτυίτα*, humor ille, qui Græcis *φλίσις*, nempe humidus, & frigidus. Sic dicta, quia petit vitam. Quintil. cap. 10. lib. 2. pituita autem natura ti syllabum est, ut apud Persium, Somnia pituita qui purgatissima mittunt. Catull. per diæresim,

Mucis que mala pituita nasci.

[GAL. *Pituite Flegmes, catharre.* ITA. *Flemma, catarro.* GERM. *Die feuchte oder wasserige matery im geblüt.* Item, *Νοῦ.* HIS. *La flemma humor.* ANGL. *Flemme, snevill.*] Vnus ex quatuor humoribus corpus animalis constituentibus, qui à Græcis *φλίσις* dicitur. Pituita in plurali. Cels. lib. 4. c. 18. Descendunt pituita mucisque similia. Medici definiunt esse sanguinem imperfectè coctum. In quibus autem humor hic abundat tardiusculi sunt, teste Aristotele, disciplinæque apprehendendæ parum idonei. Dividitur autem pituita apud Medicos in naturalem quæ dulcis est, sive potius *ἀπιόσ*, hoc est saporis expertis, quæ una cum sanguine in venis permista, alit partes humidæ & frigidas, quæ & cerebrum: & in non naturalem, quæ rursus dividitur in acidam, quæ surame cruda est, defectuque caloris accecit: & in salsam, ex pituita dulci putrescente natam. Impropiè item pituita nomen latius extendimus, ut etiam eo nomine excrementa eius intelligamus, qualis est mucus, modo per nares sese evacuans, modo in aliam corporis partem decumbens, Huius rursus quatuor sunt species, aquea, mucosa, vitrea & gypsea. Producit autem hoc nomen penultimam syllabam Horat. lib. 2. *Satyra*. 3.

Dulcia se in bilem vertent, stomachoque tumultum

Lenta feret pituita.

Ab imò pulmone pituitam tracheis adducere. Quintilian. Pituita interdum etiam accipitur pro morbo ex pituitæ fluxu nato, quo etiam gallina infestantur. Colum. lib. 8. c. 5. Sed iam validioribus factis, atque ipsi matribus etiam vitanda pituita pernicies erit. In arboribus item pituita nominatur humor lentus ex iis effluens. Plin. lib. 17. c. 27. Defluens pituita abstergetur.

Pituitosus, a, um, qui Græcè dicitur Plegmaticus. *ἡ φλίσις τὸ δῶν*. GAL. *Flegmaticus.* ITA. *Flemmatico, catarroso.* GERM. *Vol wasserig geblüt.* Item, *Vol roß / Νοῦechtig.* HIS. *Flemmatico.* ANGL. *Full of flemme and snevill.* Cic. lib. 1. de *Fato*, Inter locorum naturas quantum interfit videamus, alios esse salubres, alios pestilentes, in aliis esse pituitosos, & quasi redundantes, in aliis exsiccatos atque aridos.

Pituitaria, *α*, herba est, quæ à Dioscoridie *σπιθὶς ἀγρία* appellatur, à quibusdam pedicularis dicta. Medetur pituita incommodis: unde nomen accepit. Autor. Plin. lib. 23. c. 1.

Pityis, *πιτύϊς*, pinea absolute, resina pinea. Idem fructus pini, aut piceæ.

Pitylismâ, tis, *πιτυλισμῶς*, genus exercitationis, maximè quidem veloci, sed citra intentionem, violentiamque. *ἡ πιτυλισμῶς*, quod est, ut inquit, Galenus lib. 2. de *tuenda bona valetud.* quum quispiam summis pedibus ingrediens, manus protendit ocyssimè movens alteram retrorsum, alteram prorsum. Quò potissimum exercitij genere ad parietes se exercent, ut sicubi læsentur, apprehenso mox pariete facile resurgant, atque ita & lapsus evitant, & ipsa fit exercitatio imbecillior. Vide Politianum *Miscellaneorum* cap. 38.

Pitylus, *πιτύλος*, sonus qui editur, cum secantur maria tonis, i. cum remis impellitur aqua.

Pitylismâ, *α*, *πιτυλισμῶς*. GAL. *Chenilles de pin.* ITA. *Verme di pino.* GERM. *Gistige weim so in den eamen oder siechten wachsen.* HIS. *Gusanos de pino è de las pñas.* ANGL. *wormes breeding of the pine tree.* Vermes à pinu arbore nascentes, venenato, nec dissimili à buprestis morfu. Plin. lib. 23. cap. 2. Vfus contra cantharidas, buprestis pinorum crucas, quas pityocampas vocant, *πίτυς* Græcis pinus est, & *κάμπος* cruca, hoc est, vermiculus, qui olera depascitur.

Pityonicês, vide *Psychionics*.

Pityrias, *πιτυρία*, Græcis panis genus est, cui nihil futuris ademptum est quem

locuti sumus sapientem ab omni concitatione animi (quam Perturbationem voco) semper vacare, semper in animo eius esse placidissimam pacem ?

Placide, adverbium, Quierè, sine tumultu. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Paisiblement, bollement, doucement, plaisamment. ITAL. Dolcemente, piacevolmente. GERM. Stillfridsamlich/sictiglich/tugentlich. HIS. Plazentramento. ANG. Quietly, stilly, meekely. Plaut. in Bacchid. Placide volo unumquodque agamus. Hoc non placide deest. (sup. agere.) Idem Mil. sc. 2. a. 2. Placide egredere. Idem Cur. sc. 3. a. 1. Inquire, iubeo, & placide noscitur. Idem Mil. sc. 6. a. 2. Placide cogita ut acquiescam. Idem sc. 2. a. 2. Quod hoc malum tam placide is puere? Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Quod properas placide (sup. agendum.) Ibid. sc. 1. a. 4. Placide pultra. Idem Men. sc. 2. a. 1. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Sic optabam placide vivere posse senex.

Placide ferendo leniuntur aspera. Senec. c. 12. de consol. ad Mart. Placide accipere mores & vitia humana. Idem c. 5. de tranquill. Viig. 5. Aeneid. Amplexus placide tumulum lapsusque per aras. Cic. 5. Tuscul. Ad ferendum igitur dolorem placide & sedate, plurimam proficit, toto pectore (ut dicitur) cogitare quam id honestum sit: sumus enim natura sensuissimam appetentissimamque honestatis: cuius si quasi lumen aliquod aspexerimus, nihil est quod (ut eo potiamur) non parati sumus & ferre & perpeti. Idem 4. Verr. Prætoris iniurias tacite, hospitis placide ferendas esse arbitrabatur.

Placide, as, Trāquillitas, lenitas, quā Varro in ovibus esse asserit. l. 2. c. 1. In queis, inquit primū non sine causa putant oves esse assumptas & propter utilitatem & propter placiditatem. ἡσυχία, ἡσυχίας. GAL. Paisibilité. ITAL. Piaccevolezza. GERM. Stille/zamsheit sitzamsheit. HIS. Plazentera disposicion. ANG. Quietness, meekness calmness. maxime enim quietæ & aptissimæ ad vitam hominum. Gell. l. 13. cap. 2. 1. Ac ne id quidem prætermittendum puto, cuiusmodi est, quod in commentario quodam Servij Claudij scriptum inveni, Nerio dictum, quasi Neirio, hoc est, sine ira & cum placiditate: ut eo nomine mitem, tranquillūque Martem fieri precemur.

Placo, as, cum accusativo, Mitem, placidum facio, propitio, sedo, tranquilliorē reddo. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Appaiser, adoucir. ITAL. Placare, riconciliare. GERM. Stillen/versünen/befridigen. HIS. Amansar, placar. ANG. To appease or mitigate, to make calm, mecke and quiet. Cic. 2. in Catil. Quos quidem ego, si ullo modo fieri posset, non tam ulcisci studeo, quam sanare & ipsos placare Reipublicæ. Virg. 1. Aeneid.

Sic ait & dicto citius iumida aquora placat.

Irata est: placabit (eam) palla, quam dedi. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Nolo vitimas, Agnais me exis placari volo. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Seu iudicis ira sit placanda, tuis poterit mitescere verbis. Tibul. lib. 4. Terent. in Heaut. Neque quod principium inveniam ad placandum scio. Huius verbi compositū est Cōplaco, pen. prod. quod vide suo loco.

Placor tranquillitas. Gloss. l. 1. 1. 1.

Placatus, a, um, Propitius, sedatus. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Appaisé. ITAL. Placato. GERM. Gestillet/versünct/befridiget. HIS. Aplacado. ANG. Mitigated, appaised. Plin. lib. 12. c. 18. Nec minus propitij erant mola salsa supplicantiibus, imo verò ut palam est placationes, placatissima quies. Cic. Tuscul. 1.

Placate, adverbium, placide, æquo animo, patienter, sedate, leniter, humane. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Paisiblement, sans s'émouvoir. ITAL. Piaccevolmente, senza sdegnarsi. GERM. Mit stille/sanftmütiglich/one grissgrammen. HIS. Amansadamente. ANG. Passibly, quietly, meekely, calmly. Cic. ad Torquatum lib. 6. Omnia humana placate & humane feramus. Idem ad Ligar. lib. 6. Sed hoc ipsum intelligimus cum quotidie remissius & placatius ferre.

Placatio, nis, Mitigatio. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Pacification, appaisement. ITAL. Pacificazione. GERM. Stillung, versünctung/befridigung. HIS. Obra de amansar. ANGL. Appeasing. Cic. 4. Tuscul. Sed omnis eiusmodi perturbatio animi placatione abluatur.

Placabilis, propitiabilis, sive quod placatur. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Facile & aisé à appaiser. ITAL. Facile di placare. GERM. Das leichtlich zussien ode zubegütigen ist/versünlich. HIS. Lo que puede ser amansado. ANGL. Easy to be appeased. Cic. 4. Verr. Omnia quæ habuisset æquiora & placabiliora quam animum prætoris, atque hospitis, idem ad Atticum l. 1. Nam si ita esse statueris, & irritabiles animos esse optimorum sæpe hominum & eosdem placabiles, &c. Ter. in Phormione, Nunc quod ipsa ex aliis auditura sit Chreme, Id nosmet indicare placabilis est. Ovid. Eleg. 5 lib 3. Trist.

Quo quisque est major, magis est placabilis ira.

Placabilitas, atis, Lenitas, clementia. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Facilité d'être appaisé, douceur. ITAL. Facilità di essere placato. GERM. Versünlichkeit/sidmüt. HIS. Facilidad para ser amansado. ANGL. Gentleness easiness to be appeased. Cic. 1. Offic. Nihil magno & præclaro viro dignus placabilitate & clementia.

Placabiliter, ἡσυχίαι, ἡσυχίας. Gell. lib. 7. c. 3. Præcipitur iudices conciliandos esse, ac propitiandos laudabiliter ac placabiliter, & leniter existimationi eius qui accusatus est.

Placamen, & placamentum, quo quis placatur. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Appaisement. ITAL. Pacificazione. GERM. Ein versünctung oder damit man versünct vnd befridiget. HIS. Obra de amansar. ANGL. That whereby one is appeased. Liv. 7. ab Urbe. Ludi quoque scenici, nova res bellicoso populo, inter alia cælestis iræ placamina instituta dicantur. Plin. lib. 21. c. 7. Hoc veluti placamento terræ blandiuntur. Tacit. lib. 15. Non largitionibus principis, au deum placamentis decebat infamia.

Placitis, ἡσυχίαι, ἡσυχίας. Cadmæ species, quæ velut fuligo quædam, aut favilla ex fornacibus ætariis egesta parietibus adhæret: nam propter sui gravitatem ad restudium evolare non potest. Dicta placitis eo quod speciem referat crustæ, quam Græci πλάκω appellat. Vide Galen. l. 9. simplicium, & Plinium lib. 34. c. 9.

Pleraque in singulari. Salust. Jugurth. 114. Quis tempestate Carthaginienses Pleraque Africæ imperabant. In Catil. Inventus pleraque.

Plæriquè, plæriquæ, plæriquæ. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Plusieurs.

ITAL. La major parte. GERM. Der mehrer theil. HIS. La mayor parte. ANG. many the most parte. vel potius sine diphthongo plerique, ut hodie à doctioribus ferè scribitur, eò quod ab obliqui nominis Plus deduci putetur, u in e converso: quanquam alij πλεῖν τὸ πλεῖον, quod plenum, significat, fieri volūt. Accipitur enim ferè in ea significatione in qua dicimus plures, vel maiori ex parte. Salustius, in divisione orbis terræ plerique in tertia parte Africâ posuere: pauci tantummodo Asiam & Europam Cicero, 1. Academ. Ut contra omnium sententias dies iam plerisque deduceret. Idem de Inventione, Nec ratione animi quicquam, sed pleraque viribus corporis administrabant. Horat. l. 1. Epistol.

Si quadam nimis antiquè, si plerique durè.

Idem in Ar. 6, pleraque differat & præiens in tempus omittat. Salust. plerisque senectus dissolvit, nisi qui ferro, aut bestiis interiere. Plerisque ipsos, i. maiorem eorum partem. Salust. in Catil. plerisque ipsos, factaque eorum fortia noverat. Et in Jugurth. Sed ubi plerumque notis processit. 68. Rursus, deinde crebris ignibus factis, plerumque notis Barbari more suo lætari, i. pleraque & maiore noctis parte. Aliquando valet idem quod nonnulli. Quint. Videas plerisque ita percitios, id est, nonnullos. Quod significet in veterum libris plerique omnes, & quod ea verba accepta à Græcis viderentur docuit cap. 12. lib. 8, qui liber terapotum iniuria perit. Itaque audiamus Donatum. Plerique omnes, teste Donat. complexus est, idem significans quod plerique, vel maxima ex parte. Terent. in And. Quod plerique omnes faciunt adolescentuli. Vbi Donat. Plerique omnes apparetur est. Nam errant qui plerique paretcon intelligunt. Hoc enim pro una parte orationis dixerunt veteres. Idem in Heu. Plus satis novè sed intelligitur, plus quam satis. Hoc quidam putant: at mihi de his videretur esse quæ à veteribus geminabantur, ut plerique omnes, id est, omnes, & pleraque omnia, id est, omnia. Sic & plus satis, pro satis. Terent. in Phorm. Ita plerique ingenio sumus omnes: nostri nosmet penitet. Et in Heaut. Quid rei esset dixit huic, dixi pleraque omnia. Gell. c. 2. lib. 7. Homo pleraque haud indiligens.

Plerumque, adverbium, dupliciter sumi potest: nam aliquando valet idem quod ferè semper. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. La plus souvent, plusieurs fois. ITAL. Molto volte. GERM. Mehrmalen/Mehrertheils. HIS. Mucha vezes. ANG. Oftentymes. Terent. in And. Ipsum animum ægrotum ad deteriore partem plerumque applicat. Aliquando ponitur prononnunquam. Quintilianus. Excussa sunt plerumque vitia verberibus, id est, nonnunquam. Dicimus quoque plerumque omnes, ut plerique omnes. Plaut. in Trinummo, Itaque plerumque omnes iam sunt intermortui. Invenitur etiam plerum sine adiectione, pacuv. Pericre Danai, plera pars pestulanda est.

PLAGĀ, æ, Ictus, vulnus. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. macchâh ἡσυχίας māghghhephab. ἡσυχίας GAL. Plaga. ITAL. Percussione, piaga. GERM. Ein streich/ein wunde. HIS. Herida, d llaga. ANG. A wound, a cut, a stripe. Etiam de tergo ducentas plagas prægnantes dabo. Plaut. Afer. sc. 2. a. 2. Qui me fortior ad sufferendas plagas. Ibid. sc. 2. a. 3. Imperito plagat minitatis. Idem Ibid. sc. 2. a. 5. Ita plagis costæ callent. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Ad hæc (securis) terusa est. B. Idem vos estis plagis. Ibidem, Plagam doloris sanare. Mox, vulnus. Senec. cap. 1. de consol. ad Mart. Et manu super plagam posita (doloris) Idem de consol. ad Hebr. cap. 1. Viig. 4. Georg.

plagisque peremptum,

Tunsa per integram solvuntur viscera pellem.

Ovid. 2. Trist.

Non habet in nobis iam nova plaga locum.

In hac significatione apud idoneos scriptores his verbis appositum invenitur, Accipere plagam, Facere plagam, Imponere plagam, infigere plagam, perferre plagas. Transfertur & ad arborum incisiones, è quibus succus profuit. Plin. l. 12. c. 2. Succus è plaga manat.

Plagæ, arum, Retia dicuntur rariora ad capiendas feras. Cur igitur Horat. Od. 5. lib. 3. densas plagas appellat? quod plagis, i. foraminibus plena sunt. ἡσυχίαι, ἡσυχίας. GAL. Retis à prendre bestes sauvages filets. ITAL. Rete di gran maglia da prendere animali selvatici. GERM. Die Jagerarn. HIS. La red de grandes mallas. ANGL. Nettes to catch wil de bestes. Cic. lib. 3. Offic. Suntne igitur insidiaz, tendere plagas, etiam si excitaturus non sis? Virg. 4. Aeneid. Retia rara, plagas lato venabula ferro. Vbi Servius docet, plagas propriè illos funes dici, quibus retia tenduntur circa iman & summam partem. In hac significatione dicimus, Incidere in plagas, pro eo quod est incidere in insidias. Cic. 2. Verr. Si ex his laqueis te exuctis, in illas tibi maiores plagas incidendum est. Plagæ item in cæli, terræve divisione dicuntur spatia & tractus, qui modò climata, modò zonæ appellantur. Ovid. 2. Metam.

toridèmq; plaga tellure premuntur.

Cic. 2. de divinaz. Quod est ante pedes nemo videt, cæli scrutantur plagas, ex poeta. Virg. Aeneid. 7.

si quem tellus extrema refuso

Submovet Oceano, & si quem extensa plagarum

Quatuor in medio dirimit plaga Solis iniqui.

Hoc item nomine veteres appellabant linteum lecti tegmen, amplum & candidum, quod postea lecticariam sindonem, & torale appellavit. Varro de vita pop. Rom ut citat Nonius, Chlamydes, plagas, vela, vasa aurea. Idem, Eburneis lectis, & plagis sigillatis.

Plagula, diminutivum, quod pro varia significatione primitivi diversa itidem sortitur significata. Nā in singulari exiguum vulnus, sive exiguum plagam significat: in numero verò multitudinis modò minores calles, modò etiam parvam sindonem, quæ lecto infertur, & quæ Liv. lib. 39. Inde primū lectos ærates, vestem stragulam pretiosam, plagulas, & alia textilia, &c. Hinc Vlpian. tit. de auro & arg. plagulas inter muliebres vestes recenset. Sunt verò plagula, vela & textilia, quibus lecticæ & lecti intendebantur, aut involuebantur. Tranquillus in Titio, Lectica dimotis plagulis.

Plagipatida, Plaut. Most. sc. 1. a. 2. Vbi sunt isti plagipatidæ? Idem Cap. sc. 1. a. 3. Nihil morantur iam Laconas iam subcellij viros plagipatidas, &c.

Plagium, suppressio liberti hominis, vel alieni servi: crimen id, cuius au-

tor plagiarius. Plāgīa iūs, ij, qui hominem, quem scit liberum esse, emit, venditve, aut pro servo tenet, vel cum servo, aut servę persuadet, ut à domino, dominave fugiat: vel eum cum vel invito, vel insciente domino celat, vincium habet emit, vel vendit. ἑκδραμίδης. GAL. Qui detinet en servage homme libre, ou suborne le serf d'autrui pour le retirer. ITAL. Chi tiene huomo libero per servo ò chi presta aiuto ò consiglio à tenerlo. GERM. Ein Menschenrauber/ einer der wissentlich ein freyen zu leibhygen kauft oder verkauft/ oder einem anderen hinderrucks seyne leibhygen absucht/ sic ihm hindehaltet oder auch verkauft/ vñnd mit dergleychen schelmweise umb geht. HIS. El que hurta los esclavos, ò libres. ANO. He that intiseb a mans servand to go frome him, or keepeth him in secret unknowing o his maister } Dicitur plagiarius, quod qui criminis huius convicti essent, lege Flavia plagis damnarentur. I ex ipsa, plagiaria: crimen plagium vocatur. Mart. lib. Impones plagiaria pudorem. Vbi per transitionem plagiarium vocat furem librorum suorum.

Plagiator, ὁ κτλ. id est, obliquo, quod non certā via gradiatur sed pelliciendo dolis. ISID.

Plāgīgēr, quasi genitus ad ferendas plagas, πλῆγος. Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 1. plagigera genera hominum.

Plagio, as, plagium committo.

Plagipatida, qui plagas patitur: vox joco ficta. Parasit. tripheres, detisores, plagipatida, sive Lacones, & adulatores. Vide Parasitus.

Plāgōsūs, a, um, Plenus plagis. ἑκδραμίδης. GAL. Plein de playes. ITAL. Impiagato. GERM. Vol streich oder wunden. HIS. Llento de plagas. ANG. Full of wounds and stripes } ut Plagosia cura, apud Apuleium. } Aliquando dicitur plagosus, qui multas plagas infert, πλῆγος, unde ab Horat. 2. lib. Epist. ad August. O. bilius Grammaticus plagosus dicitur quod nimium feviret in paelos Non equidem infector, delendaque carmina Livi ille reor, memini quæ plagosum mihi parvo O. bilium dicere, &c.

Plagusia, genus piscis, ita dictum quod non velis caput, sed eis πλῆγος, hoc est, in latera natet. Plaut. in Rudente, Ostreas, balanos captamus, conchas, marina n urticam, Musculos, plagusia striatas.

Planaratum, dicitur in quo cuspis vomeris palæ effigiem habet, tanquam planum aratum.

Planaria, insula est maris Ligustici, sexaginta passuum millibus distans à Corsica, à specie sic dicta, quod æqualis freto existat, ideoque navigiis fallax. Plin. lib. 3. cap. 6.

Planasia, πλῆγος. Insula est in mari Tyreno, non longè ab Ilva, ut autor est Ptolemæus lib. 3. c. 1. & Plin. lib. 3. cap. 6.

PLANCÆ, ἑκδραμίδης lucubra ἑκδραμίδης kerashim. πλῆγος. GAL. Planches. ITAL. Tavole plane GERM. Ebne brätter oder stecken. HIS. Tables llanas ANGL. Plankes } Tabulæ planæ, interpretate Festo, à planitie ita appellatæ. Plinius lib. 8. cap. 43. Nec pontes asini transeunt, per raritatem planarum transiunt ibi s. fl. viis. Sic enim legit Calepinus: tameris in castigationibus exemplaribus hunc in modum legatur, Per raritatem eorum translucentibus fluviiis.

Plāncī, qui supra modum pedibus plani sunt: id est, qui pedes imos graciles habent, planōque æqualiter, quasi tabellas, qui planæ vocantur. ἑκδραμίδης. ANG. Splay footed. } Idem & Ploti, sive Plauti vocati sunt, teste Festo: unde & M. Accius Sarsians poeta à pedum planitie iatio Plotus, deinde & plautus cognominatus est. Plin. lib. 11. c. 45. Vola hominū tantūm exceptis quibusdam: namque & hinc cognominata inventa plauti, Plāncī, Scauri, &c. } Planconum Romæ celebris familia fuit, ex qua ortus est Numatius ille plancus, qui Lugdunum coloniam in Gallia condidit, quam Seneca sua ætate testatur conflagasse centesimo anno à quo condita erat.

Plāncūs vide Plango.

Planē, vide Planus.

Planētis nomen proprium virginis. Plaut. Curc. sc. 3. a. 1.

PLANĒTÆ, ἑκδραμίδης. GAL. Planetes. ITA. Pianeti. GERM. Die Planeta sterneso stārtis zu round von einander gehn. HIS. Planetas ò estrellas erraticas. ANG. Planets. } Dicitur septem cælestia corpora terris proxima præter motum primi mobilis quo ab ortu in occasum rapiuntur, peculia em quandam illique contrariam habentia conversionem: nomen acceperunt ὁ κτλ. ab errando, quod hæc solæ ex omnibus stellis errant & vagantur, reliquis in uno loco cōsistentibus, unde & fixæ dicuntur. Latini Græcorum imitatione errantia sidera, & erraticas stellas. Nilidius etiam erroneas appellat. Ex his Saturnus summum locum obtinet, proximum Iupiter, tertium Mars, quem deinde Sol ordine subsequitur. Solem Venus, sub Venere Mercurius situs est, Luna ultimum terrisque citimum, ideoque minimum orbem possidet si antiquioribus credimus. Mantuanus poeta hoc versu comprehendit. Saturnus, Mars, Luna, Venus, Sol, Iupiter, Hermus.

Planeta, vestis sacerdotalis dici videtur, quod sit ex planis plagulis confuta. Quidam dici putant ex eo, quod πλανήτης, i. erat circa corpus. Vide Phœnolium.

Planētarius, Augustinus, qui in natales hominum inquit & de vitæ eventis iudicat, ex planetarum maxime aspectu divinus, aliter Genethliacus Babylonius, Chaldaeus, Apotelesmaticus.

PLANGĒ, xi, etum, Tundo, verbero. ἑκδραμίδης hichcháb ἑκδραμίδης macháb. ἑκδραμίδης GAL. F. apper. ITA. Percuotere. GERM. Schlagen. HIS. Herir. ANO. To hitte, thumps or knocke. } Lucilius, Plangunt littora fluctus. Ovid. Metam.

Plangere nuda meū conabor pectora palmis. Idem lib. 4. Fast.

Atque indignanti pectore plangit humum.

Sepe accipitur pro lamentari, & clara voce, pectorisque percussione similibusque signis animi dolorem testari. ἑκδραμίδης ἑκδραμίδης saphádb. ἑκδραμίδης ἑκδραμίδης. GAL. Mener dueil, se tourmenter. ITAL. Plangere. GERM. Mit heulen vñd weinen an die Brust schlagen. HIS. Llorar ò herir llorando. ANO. To bewaile and weep. } Virg. 1. Georg.

Nunc nemora ingenti vento nunc littora plangunt.

Vbi Servius, Plangunt, id est, resonant.

Plāncūs, us, nomen, Lamentatio cum pectoris percussione, ictu femo-

rum, manuum, pedum suppositione, evulsionem etiam, aliisque multitudinis imperitæ ineptiis, animi dolorem indicantibus. ἑκδραμίδης ἑκδραμίδης kináb. ἑκδραμίδης. GAL. Grand dueil, frapement contre la poitrine ou autre lieu. ITAL. Battimento di mani per dolore. GERM. Heulen mit schlagen an die Brust / weherschlagung / leidgeschrey. HIS. Llanto con herida de manos. ANGL. A roeping, hitting or knocking. } Statius 10. Thebaid.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Plangor, ois, Percussus, verberatio. ἑκδραμίδης machcháb. ἑκδραμίδης. GAL. Frapement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Planāgo, inis herba est nota. ἰσχυρὰ γλοσσῶν. GAL. Plantain. ITAL. Pian-taggine. GERM. Schafszunge; lingua agnina, à forma. usitatissimè Wes-gerich. HIS. La llensen. ANGL. A plantain or woadbread. Duo sunt ejus genera. Quæ minor est angustiora habet folia & nigriora, linguæ pec-
corum simillima, caule anguloso, in terram inclinato. Major foliis est laterum modo inclusa: quæ quia septena sunt, quidam eam heptaple-
vion vocaverunt. Autor Plin. lib. 25. c. 8.

PLĀNŪS a, um, Æqualis, in quo nihil eminent. ἰσχυρὰ. GERM. Eben. HIS. Llano d' yqual. ANGL. Even. ut planum solum, apud Pliniam Epist. 161. Martial. lib. 1. E: planus modico tumore vertex. Cicero. 2. de natura
deorum. Quinque duæ formæ præstantes sunt, ex solidis globis (sic
enim sphaera interpretari placet) ex planis autem circulus, aut o-bis
Liv. lib. 34. & Romani simul a portu, unde aditus planior erat, ut di-
stenderent ab apertiore loco hostes, &c. Cicero. pro Cæcio. Sed ne æ-
quo quidem & plano loco. Seneca. cap. 10 de Tranquill. In planum de-
ferenda fortuna. Plaut. in Milit. sc. 4. a. 2. Dudum hoc planum quidem.
Ovid. 3. Trist. Eleg. 4.

Qui cadit in plano (vix hoc tamen evenit ipsum)
Sic cadit ut tæta surgere possit humo.

Sueton. in August. cap. 49 In loco plano. (i. humili.) De plano, vel è
plano aliquid facere, quid sit, docet Budæus loco Vlpian. l. 2. de consue-
tudinibus. Vel cognoscens decrevit, (ait Vlpianus) vel de plano interlo-
cutus est. De plano, inquit, hoc est, à Iudice non sedente. Solent enim
Iudices in tribunalibus editoribus sedere, Paulus de Quæstor. l. unius.
Custodiæ non solum pro tribunali, sed & de plano audiri possunt,
atque damnari. Sueton. in Tib. cap. 32. Iudicis quoque aut è plano, aut è
quæstoris tribunali, adhibebat, id est, è solo in quo populus stabat.
Hic à Suet. De plano & pro Tribunali opponuntur. Papin. in l. miles,
ad leg. Jul. de adult. Libellus, (inquit) de plano dari potest, id est, Iu-
dice non sedente, vel diebus feriatis. Planipedis adificium dicitur à
Vitruvio, ad differentiam concamerationis & hypogæi, lib. 6. cap. 10.
Et plano pede ad differentiam contignationum, lib. 7. cap. 1. & 4. Bu-
dæus. Plani pisces dicuntur qui superficiem planam, non rotundam
habent, ut sunt rhombi, & tæta. Plin. lib. 9. cap. 24. Planorum piscium
alterum est genus quod pro spina ca tilaginem habet. Planus acci-
pitar aliquid pro aperto, & manifesto: quod quæ plana sunt, nul-
lum impedimentum habeant quia undecumque videri possunt. ἰσχυρὰ
GAL. Clair & evident. ITAL. Piano, chiaro. GERM. Heyter vnd klar / verstandlich / gut gumercken vnd zun erstehn.
HIS. Claro, manifesto. Plaut. in Pers. Satin hæc tibi sunt plana &
certa? Planum facere, est declarare, & rem difficilem, aut dubiam sol-
vere, & ante oculos verbis explanando ponere & patefacere, transla-
tione sumpta à loco inæquali, qui cultu adhibito, aut opera planus
fit. Cicero. 2. Verrin. Hoc planum factum est. Idem pro Rosc. Amer.
planum fac. Apud eundem pro Flacco, plana & stabilis via. X. P. æ
ceps, lubrica legitur.

PLĀNĒ, adverbium, Certò, omnino. ἰσχυρὰ. GAL. Plainement,
clairement, certainement. ITAL. Certamente, chiaramente. GERM. Ein-
gentlich / Gewislich / gar wol. HIS. Ciertamente, llanamente, claramen-
te. ANGL. Plainly, evenly. Terent. in Heaut. Sed te miror, qui alia
tam planè scias. Aliquando ponitur pro clarè, apertè, manifestè. Plaut. in
Menach. sc. 1. a. 2. Non potuit paucis plura planè proloqui.
Vide ut se ibas planè & probè. Idem Asin. sc. 4. a. 3. Visane ea est? Imò
planè ea est. Idem Milit. sc. 5. a. 2. Vin' leire planè (an ea sit.) Ibid. sc.
6. a. 2. Istam colloca crumenam in collo planè (ac mox.) Quod ju-
bes, me planè colloca. Idem Asin. sc. 4. a. 3. P. fraus populi. B. planissi-
mè (affluentis.) Idem Pseud. sc. 3. a. 1. B. Tu illius servus es. H. Planis-
sime. Ibid. sc. 7. a. 4. Quandoque omnino, funditus, penitus. ἰσχυρὰ.
GAL. Totalem. ITAL. Al tutto, à fatto. GERM. Ganz vnd gar / Gentslich.
HIS. Del todo. Quatuor minæ periere planè, ut ratio redditur.
Plaut. Menach. sc. 3. a. 1. Planè perdidisti mulierem. Idem Pseud. sc. 7.
a. 4. Stulta est planè. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Digna planè est. Ibid. Ex
hac familia me planè excidisse intelligo. Idem Men. sc. 2. a. 4. Cicero.
Treb. Quare si planè à nobis de ficiis molestè fero.

PLĀNŪS, & Planissimè plaut. in Capt. sc. 1. a. 1. Est ne invocatum, an non?
planissimè. Verùm hercle, verùm vos parastiti, planius, quos nunquam
quisquam neque vocat, neque invocat. Cicero. 3. Verr. Non possum illa
planius commemorare, quam ipsum Liguram pro testimonio dicere
audistis. Idem 2. de div. Multi etiam naturæ vitium meditatione atque
exercitatione sustulerunt. Demosthenem, ut scribit Phalereus, quum
Pyrrho dicere nequiret, exercitatione fecisse ut planissimè diceret.
Vide supra in dictione præcedente.

PLĀNĪQUŪS, a, um, qui planè, & apertè dicit quod sentit, & liberè. ἰσχυρὰ
GAL. Qui dit plainement & ouvertement ce
qu'il veut. ITAL. Che ragiona liberamente. GERM. Der frey heiter oder
glat aussin redt. HIS. El que habla francamente. ANGL. That speaketh
plainly and freely. Plaut. in Trucul. Planiloqua est, paucis ut rem
ipsam attingit?

PLĀNĪŪS, a, um, à plano, quod de plano fit: ut planaria interpellatio pro
compellatione magistratus quæ fit de plano, id est, antequam in tribu-
nal ascenderit. Constant. l. 4. C. de dilat. Et cogitatio causæ non inter-
pellatione plenaria, sed confidente iudice colligatur.

PLĀNĪPĒS, edis, qui pedes planos habet, ἰσχυρὰ. Qui istam faciem pla-
nipedis scias, (sunt verba Cassij) generi apud Quint. Vide interpretem
Iuven. Satyr. 8.) Diomedes scribit planipedem Græcè μέγρο, significa-
re, unde comedix, sive fabulæ genus dicebatur: planipedia, ubi nul-
lo procedebatur cultu, quod actores pedibus planis, id est, nudis pro-
scenia introirent: non ut tragici actores, cum cothurnis: neque ut co-
mici, cum soccis. Ideo ob vilitatem actorum qui plano pede in scena
erant, & ob humilitatem argumenti, ut inquit Donatus, Planipedia
dicta est. Sive quod olim non in suggestu scenæ, sed in plano orche-
stræ, postis instrumentis mimiciis actarent, Gel. l. 1. c. 11. si ut pla-
nipedum saltanti, ita Græcho concionanti numeros & modos tibicen
incineret.

Planipedia. Donat in Terent. planipedia dicta ob humilitatem argumen-
ti ejus ac vilitatem actorum, qui non cothurno, aut socco utuntur

in scena, aut pulpito, sed plano pede, vel ideo, quod non ea negotia
continet, quæ personatum in turribus, aut in cœnaculis habitantium
sunt: sed in plano & humili loco.

PLĀNĪĒS, ei, Æqualitas, vel locus planus. ἰσχυρὰ. GAL. Une plaine, un lieu uni &
égal. ITAL. Pianezza, pianura. GERM. Ein ebne. HIS. El llano, llanura.
ANG. A plaine, or even place. Salust. in Catil. Nam uti planities erat
inter sinistros montes, & dexteram rupem asperam, octo cohortes in
fronte constituit. Liv. 7. ab Urb. Duum millium planities castra Roma-
na ab Hernicis diimebat. Cæsar 7. bell. Gall. Legiones ut primùm pla-
nitiem attigerunt, infestis contra hostes signis constiterunt.

PLĀNĪŪLO, inis, planities. ἰσχυρὰ. GAL. Col-
lum. lib. 4. c. 30. Perticæ cocuminum modicæ planitudinis, quæ tamen
dipondiarum orbiculi crassitudinem non excedant, optimè pangantur,
hoc est quæ sint aliquantulum planæ.

PLĀNĪŪS, atis. Tacit. de Orat. Is compositionis decor, sententiarum plani-
tas. Fortasse legendum plenitas.

Planula, instrumentum fabrilis, quo assamenta levigantur & poliuntur,
quia plana ea facit scabendo.

PLĀNŪS, vox ortu Græca, sed usu quoque Latina facta est. ἰσχυρὰ. GAL.
Un affreuteur, abuseur, trompeur. ITAL. Ingannatore, baro. GERM. Ein
betrieger. HIS. Engañador. ANGL. A deceiver. Ab A. Gellio lib. 16.
c. 7. commemoratur inter voces inusitatas, quibus usus sit Laberius
Mianus: quæ nomine significari existimant (ycophantam. Budæus au-
tem ait impostores à Græcis planos dictos, sed certi cujusdam generis
impostores, insigni verisutia præditos: quo vocabulo potius quam La-
tino Cic. pro Cluentio usus est. Hic ille planus, inquit, improbitissimus,
quæstu judiciario pactus, &c. Horat. quoque lib. 1. Epist.

Nec semel irrisit irivius attollere curas
Fracto crure planum licet illi plurima manet
Lacryma per sanctum juratus dicat Osyrim;
Credite, non ludo, crudeles tollite claudum:
Quare peregrinum, vicinia tota reclamat.

Quo in loco Planus (ut Acron annotavit) nomen est notissimi sui tem-
poris impostoris, qui ut in vehiculo tolleretur, fingebat se crus fregis-
se, sed quum postea verè crus fregisset, rogaretque ut vehiculo in ur-
bem reverteretur, non est ei creditum. Eustathius Homeri interpres in
Odyssæam sic inquit, interprete Budæo, planus est, qui artem quandam
profiteretur imponendi etiam spectantibus; quales fuerunt Cephisodo-
rus, & Pautaleon, & Matreas apud Alexandriam.

Plasea, Boviscanda, filigine, & sanguine delibuta.

PLĀSMĀ, atis. ἰσχυρὰ. Figmentum, sive commentum. ἰσχυρὰ
quod est fingere, sive simulare. Persius plasma pro quodam
medicamento usurpavit, quod ex rebus liquidis adjuvandæ vocis gra-
tia confici solet. Satyr. 1.

— liquido cum plasmate guttur
Mobile colluerit.

Quint. 14. lib. 1. Plasmate effeminata vox.
Plasmo, fingo, formo; est à Plasma inde verbale.

Plasmatio, formatio.
PLĀSTĒS, a, masc. gen. formator. ἰσχυρὰ. GAL. Potier de terre,
qui fait ouvrages de terre. ITAL. Colui che lavora di terra, vasaiolo.
GERM. Ein Hafner, der etwas Bildwercks auß erden machet. HIS. El
que haze alguna cosa de barro, obrador de los vasos de tierra. ANGL. A
potter, that maketh postes or other vessell of earth. Fictor qui figli-
nam artem exercet, qui & figulus dicitur: item qui ex argilla statuas
conficit. Plin. lib. 35. cap. 12. Plastæ laudatissimi fuerunt Damophilus &
Gorgasius, Plastæ & scalptores.

PLĀSTĪCĒS, es, scem. geue. ἰσχυρὰ. GAL. L'art de poterio, ou de faire images
de terre élevées. ITAL. L'arte di coloro che lavorano di terra. GERM.
Die hafnerkunst / die kunst etwas auß erden oder leim zu formieren.
HIS. Arte para obrar de barro. ANGL. The art of making earthen ves-
sels. Ars figlina, qua finguntur imagines ex argilla: ἰσχυρὰ
quod est fingere Plin. lib. 37. c. 7. Similitudines exprimendi quæ prima
fuerit origo, in ea quam plasticam Græci vocant dici convenientius
erit. Hinc & proplasticæ, ἰσχυρὰ, dicitur ars faciendi typos, id est,
formas ex argilla sive gypso, quas in æcis, marmore sive operibus
imitabantur. Dicitur etiam Proplasticæ pro ipsa forma quam ad for-
manda alia opera adhibent. Idem Plin. Arcefilai proplasticam plus
venire solitam constat ab artificibus ipsis, quam aliorum opera.

Platagidorus, nomen proprium militis apud Plaut. in Curc. sc. 1. a. 3.
Plata, Platan. V. A. mediterranea Americæ meridionalis in provincia de
Charcas, versus Porosi montem auri argentique fodinis nobilem.

PLĀTĪĒA, a, à Cicerone 2. de natur. deor. appellatur avis quam Plinius
plateam vocat. Ælianus eandem facit cum pellicano. Vido infra in di-
ctione PLATEA.

Platamodes, πλαταιμόδης, Peloponnesi oppidum in tractu Occidentali
centum stadiis distans à Coryphasio promontorio, teste Strabone lib.
8. Dictum videtur à fossis propinquis, aquam salis recipientibus,
quas Græci vocant πλαταιμόδους.

Platanistus, πλατανίστος, Promontorium est Peloponnesi, non procul à
Leprio, cujus meminit Plin. lib. 4. c. 5.

PLĀTĀNŪS, ἰσχυρὰ. GAL. Plaine ou plaine. ITAL. & HISP. Plantano.
GERM. Massholderbaum. ANGL. A plaine tree. Arbor latè spargens
ramos, umbræ tantum gratia expetita: ἰσχυρὰ, hoc est, à latitu-
dine nomen sortita. Petronius Arbiter, Nobilis ætivas platanus dis-
fuderat umbras. Virg. 2. Georg.

Et steriles platani malos gessere valentes.

Cicero. 2. de Orat. Platanus ad opacandum locum patulis diffusa ramis.
Quintil. Platani steriles & Myrti tonsa. De hac arbore sic scribit Plin.
lib. 12. cap. 1. Quis non jure miretur arborem umbræ gratia tantum, ex
alieno petita orbe? Platanus hæc est, per mare Ionium in Diomedis
insulam, ejusdem tumuli gratia primùm inventa: inde in Siciliam trans-
gressa, atque inter primas donata Italiæ, & jam ad Morinos usque per-
vecta, ad tribunalium etiam pertinens solum, ut gentes vespægal & pro-
umbra pendant. Legitur & platanus, us, quæ in flexionis. Virg.
in Culice.

Nam primam pronam surgebant valla patentes
Aëria plantansu.

Plātānētum, i. πλατανών. Locus platanis confitus.
Plātānūs, a, um, quod ex platano est. ἡ πλατανίς. GAL. De plane.
ITAL. Di platano. GERM. Das von dem Maßholderbaum ist. HIS. Cosa
de platano. ANG. Of a plane tree. ut Folia platanina, apud Colum.
lib. 12. c. 16.

Plātānistā, piscis est in Gange Indię fluvio nascens, delphino rostro &
cauda similis, sed multo maior, ut qui in longitudinem quindecim
cubicorum excresecat. Autor Plin. lib. 9. c. 15.

Plātēa, z, penultima indifferens, quamvis secundum Græcam originem
producenda videatur. ἡ πλατῆνός πῶν schok γῆν chuis. GAL. Vne
grande & large rue, place publique. ITAL. Via larga, piazza. GERM.
Eui roite gassen straß. HIS. La plaza, aldea, d barrio. ANGL. A broad
street, the high waye. Nam græci πλατῆνός dicunt, Plateam Latini
sicut medicam, σπινθηρίον spondeum. Horatius tamen in Epistola
corripuit. Puræ sunt plateæ, nisi ut properantibus obster. Similiter &
Catullus ad Aurelium.

Istos qui in platea modo hinc, modo illuc,
In re praterunt sua occupati.

Sunt autem plateæ viæ latiores in urbibus, & qui vicī appellantur. Teren-
tius in And. In hac habitasse platea dictum est Chrysidem. Nam
omnes plateas perreperi, &c. Plaut. Amphit. Ne me indicetis qua
platea auferam. Idem Menach. sc. 3. a. 5. Ne quis in hac platea nego-
tij conferat quicquam sui. Idem Capt. sc. 1. a. 4. & Circ. sc. 1. a. 2.
¶ Quandoque etiam capitur pro area in qua convenire populus solet.
Lampridius in Heliogabalo, Plateas in palatio stravit Lacedæmoniis
& Porphyreticis saxis. ¶ Est & nomen avis quæ ad eas volat quæ in
marī merguntur, & capita illarum morfu corripit, donec capturam ex-
torquet. Dieta platea à latitudine corporis. Vide Plinium lib. 10. c. 50.
Cic. Plateam vocat. lib. 2. de nat. deor.

Plātēa, arum, per æ diphthongum in penultima, πλατανίς Stephano,
civitas est Bœotia, sub Cithærone monte, non longè à Thebis. Dieta
à latitudine remorum, ut inquit Strab. l. 9. Nam πλατανίς Græcis est lat-
ior pars remi: Platæenses autem remigatione victum quaeritabant.
Non procul ab hac urbe Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis
dæcam & consobrinum superavere. Vide Plutarch. in Aristid. Hinc
Platæenses, πλατανίς, populi dicti.

Plathānus, instrumentum in quo panes infornabantur.

Plātō, nis, πλατωνίς, Philosophus, ab humorum latitudine ita cogno-
minatus, quum antea ex avi patris nomine Aristocles vocaretur.
Fuit egregio corporis habitu, & in palæstra se exercuit apud Aristonem
palæstritum, à quo primùm cognominatus est Plato. Natus est
Athenis eo die quo apud Delon Apollo. Studuit picturæ: & tragœdias,
pœmatâque edidit. Aded autem in omni disciplinarum genere, &
præsertim in philosophia excelluit, ut Divinus Plato, & philosopho-
rum Homerus vocatus sit. Cicer. in lib. Tuscul. quest. Platonica maie-
statis maximus est buccinator, aded ut ipsum Deum appellet. Labeo
etiam inter semideos commemorandum putavit. Et defuncto, Magi ut
Deo immolaverunt. Fuit varius, multiplex, & tantæ eloquētiæ, ut lovē
(si græcè loqui voluisset) Platonice loquunturum philosophi dicerent.
Athenis primùm Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per ætatē,
in Italiâ profectus, est, uti Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotonia-
te libros de secta Pythagorea ceterum minis atque aded in difficultate
rei familiaris mercatus est, ex quibus multa in suum Timæū traustulit.
In Ægyptum deinde properans, ut audiret Gymnosophistas, oleū
(ut ait Plutarch. is) secum mercaturæ gratia vexit, ut viaticū sibi inde
suppeditaret, ubi & libros Mæscos legisse creditur. Ter. in Siciliam
navigavit, primùm Ætnæ flagrantis visandæ gratia, ut Apul. ait. Revertens
apud Æginam captus est à piratis, ac minis triginta venundatus.
Deinde à Nicete Cyrenææ redemptus est. Iterum rediit sub iuniorē
Dionysio spe liberandi Siciliam. Sed paulò post expulsio Dionis, & ipse
suspectus remigravit. Tertio, quum maximè nollet, rogatus ab Archita
ut Dionem tyranno reconciliaret, iter ingressus ab eodem Dionysio
obviam procedente quadrigis exceptus est. Deum in suspiciōnem
veniens, vix rogante & spondente pro eo Archita dimissus. Dialogum
primus illustravit, licet prius inventum à Zenone Eleate, ut Aristote-
les tradit, ut Favorinus, ab Alexamene Teio. Decessit annos natus
lxxx. morbo, uti fertur, pediculari. Is mortuus triplici nomine Deo
gratias egit, ut testatur Plutarch. in Mario. De hoc Quintilianus, Pla-
tonem (inquit) quis dubitat esse philosophorum præcipuum? ex quo
multum eloquentiæ se traxisse Cic. fatetur: sive acumine disserendi,
sive eloquendi facultate, divina quadam & Homericâ, multum enim
supra profanam orationem, & quam pedestrem Græci vocant, surgit, ut
mihi non hominis ingenio, sed quodâ Delphico videatur oraculo in-
structus. Vita fuit cælebs, ac castus, ut scribit Augustinus. Vide plura de
eo apud Plutarch. in vita eius. ¶ Plato, alter Atheniensis, pœta præcœ
comediarum tempore Aristophanis & Eupolis, cuius fabulas Suidas cō-
memorat, & Athenæus in Dipsosophistis. ¶ Tres item alios Diogenes
Laërtius commemorat: unum Rhodium philosophū, discipulū Panætij:
aliū peripateticum, ex Aristotelis iudo: tertiu praxiphanis discipulū.

Plātōnicūs, quod est Platonis.
Plātōcēs, πλατωνίς, Animalia latis armata cornibus. Plin. lib. 11.
c. 37. Aliorum cornua natura finxit in palmas, digitosque emisit ex iis:
unde Platycerotas vocant. Varro de R. R. Vt in Samothrace caprarum,
quas latine rotas (leg. platycerotas) appellant.

Plātōphthalmon, πλατωνόφθαλμος, pupillæ dilatatio, morbus, à πλατὸν, latum, & κόρη
pupilla.
Plātōphthalmitis, πλατωνόφθαλμιτις, Lapis spumæ candidæ nitentisque,
non tamen translucentis, quod stinmi appellant, alij stibium, alij
alabastrum, alij larbason. Dictum platyophthalmion, quod callible-
phanis admistum mulierum dilatet oculos. Vide Plin. lib. 33. cap. 6.
Vulgus Antimonium vocat.

Plātōphyllum, πλατωνόφυλλον. Genus tithymali à latitudine foliorum di-
ctum: de quo Plin. lib. 26. c. 8.

PLAUDO, is, si, sum, Gratulor, læticiam manibus pedibusque ostendo,
ἡ τῆς μάχης ἰαδ τῆς πῶν σοφῆκ ἰαδ. κροτίον. GAL. Applaudir,
Calcipni Pars II.

frapper des mains l'une contre l'autre, en signe de quelque chose qui plaist.
ITAL. Applaudere, battere con le mani. GERM. Die hend vor freud zus-
ammen schlagen / frolocken. HIS. Favorecer, hazer palma con las manos
en señal de alegria d favor. ANG. To rejoyce, to clappe handes for ioye. Seneca
Vnam rem adiiciam, & favore, ac plaudere te iuvabit. Cic. ad
Attic. lib. 2. Inimici erant equitibus, qui Curioni stantes plauderant,
Idem pro Sestio, His in theatris plauderetur. Virg. 6. Æneid.
Pars pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt.

Plaudunt parum (saltanti) clamitant me ut revertar. Plaut. Pseud. sc. 2.
a. 5. Lepidè dictum. Euge, plaudo Scaphæ Idem Most. sc. 3. a. 1.
Quaque ibis manibus circum plaudere tuorum.
Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Cumque fessit amans aliqua novitate maritum
Plauditur, & magno palma favore datur.

Ibid. Eleg. 1. lib. 2. Puci plaudite, & mihi obiectū (Veneris) Cantharō
mulfum date. Plaut. Asin. sc. 2. a. 5. plaudere sibi, est sibi blandiri, &
placere, sua nimium amare. Plin. Epist. 91. Nec ipse tibi plaudis, & ego
nihil magis ex fide, quam de te scribo. ¶ plaudite, verbum addi solitum
in fine comœdiarum. Quint. 1. 6. c. 2. Tunc est commovendum
theatrum, quum ventum est ad ipsam illud, quo veteres comœdiæ
tragœdiæque clauduntur plaudite. Horat. in Arte,
& usque

Sessuri donec cantor, vos plaudite, dicat.
Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Nunc spectatores valete, & nobis clarè plaudi-
te. Idem in Cure. Quæ res vertat benè mihi & vobis, spectatores plau-
dite. Item in Amph. Nunc spectatores Iovis summi causa clarè plau-
dite. Plaudere aliquem, cum plausu laudare. Statius. 5. Sylv.

non toties victorem Castora gyro
Nec fratrem castu, ut rudes plausere Terapna.

Huius composita sunt Applaudo, id est, alicui plaudo, ἰμπεροία: &
Supplaudo, de quibus suo loco.

Plaudi, passivè Cic. Att. populum verò præclarum, quod propter malum
vicinum, ne victoria quidem plauditur, id est, plausu excipitur. Ovid.
4. Tristium Eleg. 2.

Quaque ibis, manibus circumplaudere tuorum.
Plauditur, impersonale. Ovid. 2. Trist.

Quamque fessit amans aliqua novitate maritum,
Plauditur, & magno palma favore datur.

Plaudens, tis, participium. ἡ τῆς πῶν σοφῆκ ἰαδ. ἰμπεροία. Virg. 5. Æn.
& alis

Plaudencem nigra figit sub nubo columbam:
hoc est, sonora percussione alas diverberantem.

Plaudus, perott. Plaudi appellantur canes quorum aures languidæ sunt,
ac flaccidæ & latius videntur patere.

Plausus, a, um, aliud participium, κροτίον. Virg. 3. Georg.
& plausa sonitum cervicis amare.

Ovid. 4. Metam.
numerò, ve ex agmine maior
Subvolat, & remos plausis circumvolat alis.

Plausus, us, actus ipse plaudendi. ἡ τῆς πῶν σοφῆκ ἰαδ. κροτίον, κροτίον. GAL.
Applaudissement frappe ment de mains en signe de joye ou de fa-
veur. IT. Plauso, applauso. GERM. Frolockung / freud erzeugung mit zusam-
men schlagen der hendend vnd dergleichen zeichen. HIS. Aquel favor.
ANG. Clapping of handes for joye. Cic. in Casil. Quibus quum à cun-
cto consensu plausus esset multiplex datus. Idem Att. 1. 2. Hinc plau-
sus maximi, consalutatio forensis perhonorifica. Plaut. Capt. sc. extre-
ma. Qui pudicitæ præmium esse vultis, plausum date. Idem in Asi-
nar. in sine. Si plausum clarum datis. ¶ Ponitur aliquando pro sonora
percussione. Plin. de gallinacis. Diem venientem nuhtiant cantu, ipsum
verò cantum, plausu laterum, hoc est, alarum concussu.

Plausibilis, e, Favorabile, jucundum, popularè, quod plausu populi excipi
solet. ἡ κροτίον, κροτίον, δημοτικόν. GAL. Favorable, plausible;
ITAL. Popolare, favorable. GERM. Lieblich / annehmlich / anmütig. HIS.
Favorable, y favorecido. ANG. Pleasant, to be received with joye. Cic. 3. Tuscul.
Quoniam plausibilia hæc non sunt, ut in sinu gaudeant,
gloriosè loqui desinant. Idem 1. Verr. Id nunc poscitur, id iam popu-
lare, atque plausibile factum est. Sic Oratio plausibilis quæ placet &
plausum populi meretur. Quint. lib. 4. c. 13. In aliquem lætum atque
plausibilem locum quam maximè possent favorabiliter excurrere:
Idem Quint. Populare, & plausibile.

Plausibiliter, Diomed. lib. 1.

Plausor, is, verbale. ἡ τῆς πῶν σοφῆκ ἰαδ. κροτίον, κροτίον. GAL. Celuy
qui frappe les mains l'une contre l'autre en signe de joye. IT. Chi batte
le mani insieme per laudare alcuno d per allegrezza. GER. Ein frolocken
mit zusammen schlagen der hinden. HIS. El que favorece d se alegría
batiendo las manos. ANG. A clapper of the handes for joye. Hor. 2. Ep. 2.
Qui se credebat miros audire tragœdos, in vacuo lætus sessor, plau-
sorque theatro. Idem in Arte, Si plausoris eges aucta manentis & us-
que Sessuri.

Plausio, as, frequentativum à verbo plaudo, πλοῖς, ἰμπεροία. Autor Phi-
lomela, quisquis fuit is (Ovidij enim nō esse satis constat) putavit eo
verbo palumbi sonum exprimi. Plausitat, inquit, arborea clamans de
fronde palumbes.

Plaustrō, is, resonare per modum plaustri, vel resonare plaustrō, secundum
Hug. Gl. Isid. Planstrit, quod de plaustro sonat.

PLAUSTRUM, i, quod & plostrum, Curus, quod ex omni parte sit palam
quod in eo vehitur, ut inquit Varro lib. 4. de L. L. ἡ τῆς γῆς baghalab;
ἀμαξία. GAL. Chariot. ITA. Carro. GERM. Ein wagen. HIS. El carro d
carrera para cargas. ANGL. A wayne or carre. Plaut. in Epid. Perij
plaustrum perculi. Cic. 1. de divin. Se intersectum in plaustrum à cau-
pone esse coniectum. Ovid. 2. Metam.

Quamvis tardus eras, & te tua plaustra tenebant.
Virg. 1. Georg.

Tarda que Eleusina matris volventia plaustra
Ducunt (per glaciem) Sarmatici barbara plaustra boves.

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.
Europes parva pecuni & stridentia plaustra, ibidem.

Scribula Sauromates plaustra bubulcus agit.

ibid. Eleg. 12. lib. 3. Plus Plaustrorum in ædibus (matronarum) videas, quam tui, quum ad villam veneris. ¶ Plaustrum item accipitur pro Septentrionalibus duobus syderibus, quas & Vefas appellamus. Constat enim utrumque ex quatuor stellis in quadrangulum dispositis, quæ totidem rotarum speciem referunt: & aliis tribus, quas qui poeticeam Astrologiam descriperunt, tribus equis curram trahentibus assimilant. Ovid. 10. *Metam.*

Flexerat obliquo plaustrum temone Bootes.

Senec. OEdipo, Quasque despectat vertice summo Sydus Arcadicum, geminumque plaustrum. ¶ Plaustrum item aliqui pro matronarum vehiculo accipiunt quemadmodum & carpentum. Liv. 3. *ab Urbe*, Hænoemque matronis ob eam magnificentiam habitum, ut plaustro ad sacra ludisque carpentis festo, profecto iue traherentur. Et hæc digna Calpurnio commentatio, qui pro silentio plaustrum seminavit.

Plaustrarius, Artifices plaustrorum Lampridius in *Alexand. Severo*, Bracciorum, linconum, vitreorum, pellionum, plaustrariorum, argentariorum, aurificum, & cæterarum artium pulcherrimum vesticum instituit.

Plauti, qui sunt plantis pedibus, antea ploti nominati *πλάτωνες*. Festus, ploti appellantur qui sunt plantis pedibus: unde & poeta Accius, qui Umbet Sarcinas erat, à pedum plantis initio plotus, postea Plautus est dictus. Soleas quoque diuidias quibus utebantur in venando, quo plantis pedem ponerent, semplotia appellabant. Hæc ille.

Plautius, Poeta comicus, cuius meminit post Varonem Gell. lib. 3. cap. 3.

Plautus, nomen poetæ Comici, Latinorum omnium festivissimi cuius fabulæ etiam hodie omnium manibus teruntur, quas horis successivis quibus à versanda mola otium erat, in pistrino fertur scripsisse. A nomine plauti, plautinissimi versus dicuntur Gell. c. 3. lib. 3. De hoc extat honorificum illud Varonis elogium, Musas, si Latine loqui vellent, non alio quam Plautino sermone usuras. Huius epithaphium extat apud eundem Gellium hæc in verba.

Postquam morte est captus Plautus,

Comœdia luget, scena est deserta.

Deinde visus ludisque, & numeri

Innumeri simul omnes collacrymaverunt.

Decessit P. Claudio, L. Porcio coss. Autor. Cic. *de claris Oratoribus*.

Plautinus, & hinc superlativus Plautinissimus. Gell. lib. 3. c. 3. Qui versus, quoniam sunt, ut de illius Plauti more dicam, plautinissimi, propterea & meminimus.

Plaxaura, vide *Plexaura*.

Plebanus, a, um, ad plebem pertinens. Est & substantivum curio plebis.

Plebs, bis, vel Plebes, ei, per quintam inflexionem dixerunt veteres Gell. c. 23. lib. 3. *Tribuni plebei*. Vulgus, hoc est, vilior pars populi. *πληθὺς τὸ πᾶσι*. GAL. *Le menu & commun peuple*. ITAL. *Plebe*. GERM. *Das schlechte gemein volck*. HIS. *El pueblo menudo*. ANGL. *The common people, the rascall multitude*. ¶ Item Plebes numero unitatis, legitur apud Gell. 20. l. 10. & multitudinis, apud Livium lib. 9. dec. 3. Vnus, velut in abas invaserat omnes Italiæ civitates, ut plebes ab optimatibus dissentirent. Cic. *pro Milone*. Nec timet quum plebem numeribus placarit, nos vero conciliarit meritis in Republicam singularibus, &c. Lucan. lib. 5.

— nescit plebs ieiunia timere.

Horat. 1. *Serm. Satyr. 8.*

Hoc misera plebi stabat commune sepulchrum.

Gell. lib. 10. c. 20. Plebem autem Capito in eadem definitione à populo divisit: quoniam in populo omnis pars civitatis, omnè que eius ordines continentur, plebs vero in qua gentes civium patritiæ non insunt, &c. Media de plebe maritus, Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist. Idem Eleg. 1. lib. 1.* Item de Saturno

Ausus de media plebe sedere Deus.

Idem lib. 5. *Fastor*. Plebs mutabat Cerealiibus: Patricij Megalensibus. Gell. c. 2. lib. 18. Plebs pia, cumque pia lætatur plebe Senatus. Et eques Ovid. *Eleg. 2. lib. 4. Trist. Plebs scelestæ*. Horat. *Ode 4. lib. 2. Plin. lib. 16. c. 10.* Tanta plebei consternatione, ut primò pulsus ex ea regione, mox & interemptus sit. Tacit. l. 6. Tribunus plebis Plin. l. 19. c. 4. non licet plebei. ¶ Plebs de uno tantum. Horat. 1. *Epist. 12.*

Est animus tibi, sunt mores, & lingua fidesque,

Plebs eris.

id est: inquit Acron, in duodecim ordinibus non sedebis, hoc est, plebeius eris.

Plebitus, Plebij Romæ multi fiebant ex patritiis: sicuti contra ex plebiis patritij: id quum fiebat, adoptione nomen mutabatur, quod opinor satis constare: quum vero non adoptione, sed aliquo privilegio aut à plebe ad patres, aut à patribus ad plebem transibant, conservabatur nomen, quod Octaviae gentis exemplo Suetonius ostendit: ait enim, modò patritiam, modò plebeiam fuisse, nomine conservato, & Dio lib. XLII. P. Cornelium Dolabellam, qui Ciceronis gener fuit, transisse ad plebem tradit, ex quo postea tribunus pl. factus est Dolabella: nec desit esse Cornelius, sed desit esse patritius. Nam l. 13. *Epist. fam.* Cic. P. Cornelium vocari dicit eum, qui Dolabellæ beneficio, civitate à Cæsare, vieto iam Pompeio, donatus, quod factum est post illud tempus, quo transisse ad plebem Dolabellam scripsit Dio. Video etiam in historiis, tribunum pl. appellari Mancium Augurinum, factum videlicet ex patritio plebeium nomine conservato: nam antea Minutios omnes patritios videmus. Ex Paul. Manutij *commentario in Epist. ad Quintum Fratrem*.

Plebèculà, æ, diminutivum est à plebs. *πλεβέουλα*. GAL. *Le petit peuple, le plus menu & commun peuple*. ITAL. *La feccia de la plebe, la margaglia*. GERM. *Das gemein schlechte vöcklein*. HIS. *Pueblo menudo*. ANGL. *The ignorant and poore, common people*. ¶ Cic. *Attic. lib. 1.* Accedit ad illud, quod illa concionalis hirudo ætarij, misera & ieiuna plebecula me ab hoc magno unico diligi putat. Ad eundem lib. 16. Videtur enim mihi & plebeculam urbanam, & si fidem fecerit, etiam bonos viros secum habituram. Persius *Satyr. 4.*

Ergo nòt commosa ferues plebecula bile.

Horat. 2. *Epist. 1.* his nam plebecula gaudet.

Plebascerere, plebem alloqui Gl. Isid. lege *plebes eiere*.

Plebiscitum, i, Plebis statutum. *πλεβίσκιον*. GAL. *Ordonnance faite par le commun peuple*. ITAL. *Ordinazione del popolo*. GERM. *Ein erkantnuss des gemeinen volcks oder etner gemeine*. HIS. *Ordenamiento, & decreto del pueblo menudo*. ANGL. *The ordinance of the common people*. ¶ Plaur. *Pseud. sc. 4. a. 2.* Estne scitus? Plebiscitum non æquè scitum. Sciscere enim statuere est. Scita vero plebis appellantur ea quæ Plebs suo suffragio sine patribus iussit Tribuno rogante. In populo enim omnis civitas & omnes ordines continentur: in plebe neque Equites sunt neque patitij. Liv. 3. *ab Urbe*, Omnium primum quum veluti in controverso iure esset, tenerentur patres plebiscitis, legem ceaturatis comitiis tulere, ut quod tributum plebs iussisset, populus teneret: qua lege Tribunitiis rogationibus telum acerrimum datum est. Est igitur plebiscitum quod à plebe nulla auctoritate Patrum constitutum est. Atqui auctoritate patrum Plebiscitum etiam dicitur apud Livium lib. 7. *bell. Pun.* Lucanus lib. 1.

Hinc leges & plebiscita concta.

De plebiscito vide Gell. lib. 15. c. 27. & c. 20. l. 10

Plebècius, a, um, quod est ex plebe: ut Ædiles plebeij. *πλεβέειος*. GAL. *Du menu peuple, vulgaire, de nulle estime*. ITAL. *Plebero*. GERM. *Des gemeinen volcks*. HIS. *Casa de aquel pueblo menudo*. ANGL. *Of the common sort, or rascall multitude*. ¶ Liv. 6. *ab Urbe*, Criminando Patres alliciendo ad se plebeiam auram, non consilio ferri, &c. Plebeius fieri dicebatur Patricius, qui se plebeio homini in adoptionem dabat. Cic. *Attic. lib. 2.* Sed videbatur mihi, siquid esset in eo popolare, quod plebeius factus esset, id amissurus. ¶ Aliquando idem quod vulgare, tenuis, pauper, *πλεβέος & πλεβέου*. Plin. lib. 13. c. 4. Ex reliquo genere plebeie videntur. Mart. l. 13.

Imbue plebeis Clusivis pulvisibus ollas.

Gell. c. 2. l. 12. Vernacula & plebeia e. iudicio. Ovid *Eleg. 3. Trist.* Sumite Plebeie carmina nostra manus.

Plebècolà, qui plebem colit. *πλεβέκολος*, *πλεβέκολος*, *ὁ τὸ δῆμον ἡγορεύων*. GAL. *Qui sossient la querelle du commun peuple*. ITAL. *Chi sostiene la querelle della plebe*. GERM. *Der das gemein volck in achibut sein hatt vnd demselbigen dienet*. HIS. *Honrador y sostentador del pueblo menudo*. ANGL. *That defendeth the cause of the common people*. ¶ Cic. *pro Sestio*. Qui credo, non libidinis causa, sed ut plebecola videretur, libertinam duxit uxorem. Liv. 3. *ab Urbe*, adeoque novum sibi ingenium induerat, ut plebecola repente, atque omnis auræ popularis captator evaderet, pro tuici insectatore plebis.

Plebitas, atis, Ignobilitas. Cato *pro Veturio*, propter tenuitatem & plebitatem. Hemina in *Annal.* Quicumque propter plebitatem agro publico eieci sunt. Ex Nonio, Nam ita legendum, & non *plenitatem*, ex manuscriptis optimis cognoscitur libris.

Plechas, vide *Plichas*.

Plecta, æ, dicitur quilibet nexus ex virgulis, vel papyro, vel carecto factus, unde cophinos faciebant, inde Plectula diminut.

Plecto, is, xi, ctum (secundum Priscianum) vel potius xui, xum. *πλεττω* *ἡνασθη* *πλεττω* *ἡνασθη* *πλεττω* *ἡνασθη*. GAL. *Punir, frapper, battre*. ITAL. *Punire, percuotere*. GERM. *Straffen / schlagen*. HIS. *Herir & punir*. ANGL. *To punishe, Chastice or correcte*. ¶ Significat supplicio afficio, punio, ferio, *πλεττω* *ἡνασθη*. Plaut. in *Menecmo*, Plecte illos pugnis. Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* Nisi manticulatus hæc fuerit, fusti plectito. Plecto item tanquam à Græco *πλεκω*, ponitur pro Implico, Necto, Texo. Ovid. *ad Pisonem*.

Mobilitate pedum celeres super orbibus orbis

Plectis & obliquis fugientem cursibus urges.

Hinc Plexus, a, um, Participium, ut Coronæ plexæ Lucr. lib. 5.

Tum caput atque humeros plexis redimire coronis.

Plector, passivum. Terent. in *Phorm.* Tu iam lites audies ego plectar pendens, i. feriar, ut inquit Donatus. Cic. *de Amicitia*. Sed quum multis in rebus negligentia plectimur, tum maxime & in amicis deligendis & colendis. Idem 1. *Offic.* Cavendum est etiam ne maior poena quam culpa sit. Et ne iisdem de causis alij plectantur, alij ne appellentur quidem. Horat. 1. *Ep. 2.* Quicquid delirant reges, plectuntur Achivi. Ovid. *Eleg. 5. lib. 3. Trist.* Incia quod crimen viderunt lumina plector. Hinc composita Amplector, Complector, Circumplector. ¶ Item Implexus, a, um, participium, idem significans quod Implicatus. Simplex est Plexus, a, um. Gell. c. 2. l. 18. Plexa è lauro corona. ¶ Et per translationem idem quod obscurus, vel intricatus. Et adverbium Perplexè, hoc est, obscurè, implicatè. Ter. in *Eunuch.* Pergin' scelestæ mecum perplexè loqui? Donatus, Idè perplexè, quia statuerat vitium celare virginis. Hinc perplexor quod est perplexè loquor, seu in dubio pono. Plaut. in *Aulul.* At scio quo vos soleatis pacto perplexariet: pactam non pactum est: non pactum pactum est, quod vobis lubet. Inde perplexibilis, & hoc perplexibile. Idem in *Asinar.* Neque ullum verbum faciet perplexibile, id est, ambiguum, obscurum.

Plectibile *πλεττωνόν, πλεττωτόν*. Gloss. Isid. plectibile *πλεττωτόν*, quod sc. plecti potest.

Plectilis, quod plectum est, *πλεττωτός*. Plaut. in *Baccho* Pro galea scaphium pro insigni sit corolla plectilis.

Plexus, punitus, à plecto, punio.

Plectronias, centaureum magnum.

Plectropæus, *πλετροπαιος*, qui plectra & citharas facit *πλετροπαιος*.

Plectrum, i. *πλετρον*. GAL. *L'archet d'un rebec ou autre instrument à toucher ou faire sonner les instruments de musique*. ITAL. *Plectro, archetto, della lira*. GERM. *Ein instrument oder rüstung damit man es seyt tenspül / schlegt*. HIS. *Instrumento para cassir*. ANGL. *A quill or lyk thing to playe on an harpe or musicall instrument, a bovee to playe on a rebeck*. ¶ Instrumentum citharædi quo fides pulsantur, *πλετρον* quod est percutere. Cic. 2. *de nat. deor.* Itaque plectri similem linguam nostri solent dicere, chordarum dentes. Suet. in *Claud. cap. 30.* Plectra linguæ titubantia. (Ita citat Passeratius:) Cassubonus vero ibi legit, *prateron*. Martial. lib. 14.

Fervida ne triso sibi pollice pustula surgas,

plier. ITAL. Facile da piegare. GERM. Das gut zu falten/ oder zusammen zu legen ist. HIS. Cosa que se puede plegar. ANG. That is or may be folded or plaited. Et, Navis plicatilis, quæ facta ex corio complicata circumfertur ad traiciendos amnes. Plin. lib. 5. c. 9. Ibi Æthiopicæ conveniunt naves: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataraclas ventum est. Plicatilis crista. Idem lib. 10. c. 29. Vrupa crista visenda, plicatili, contrahens eam, subrigensque per longitudinem capitis.

Plinillus Secundus, Veronensis, temporibus Vespasiani vixit, cuius negotia administrabat: noctibus vero & successivis (ut ipse inquit) temporibus, opus de Rerum natura conscripsit, unus omnium parcissimus temporis. periit in montis Vesuvi incendio, dum eius causam indagare cupit. Eius vitam diligentius narrat sororis filius Cæcilius Plinius, cuius extat liber epistolarum, & Panegyricus. Traiano Cæsari dicatus, quo illi gratias agit Consul ab eo factus. Quintiliani filiam dote iuvisse, & Martialem Poëtam secundentem viatico profecutum fuisse testatur ipse in epistolis. Volaterranus lib. 18.

Plinthides, quid sit, Hygtaus in libro de limitibus declarat his verbis, Quæstorij dicuntur agri, quos populus Romanus, devictis pulsisque hostibus, possedit mandavitque quæstoribus ut eos vendarent: quæ centuriæ nunc appellantur plinthides, id est, laterculi, easdem in quinquagenis iugeribus quadratas clauserunt limitibus, atque ita certum cuique modum venderunt. Idem in eodem libro sic, Sunt plinthides, id est, laterculi quadrati, uti centuriæ per sena milla pedum i. limitibus inclusi, habentes singuli laterculi iugera numero 1. cc. l.

Plinthium. πλινθίον, laterculus.

Pliris, atcoticon (princeps.)

Plistarchia. πλισταρχία, civitas Cariæ, aliàs Heraclea appellata.

Plistarchites. Gentile est, πλισταρχίτης. Steph.

Plisthæus. πλισθηεύς, pelopis fuit filius ex Hippodamia, qui quum iuvenis moreretur, Agamemnon & Menelaus filios suos parvulos Atreo fratri commendavit, qui eos suscepit, filiorumque loco educavit: & ob id Atrei habitus, Atidae sunt appellati. Vide supra in dictione ATRIDES.

Plisthæanæ actis, πλισθηάνας. Pausaniæ filius, & Lacedæmoniorum rex, cuius res gestas vide apud Thucydidem.

Plistobolinda πλιστοβόλιδα, lusus species, per tesseras & astragalos. Hadr. Jun. Plistobolinda ludus, quo qui plura iactu numerat puncta, appositam argenti summam aufert.

Plistolochia, πλιστολοχία, herba est ex malvarum genere, quam & hibiscum & molochem agriam, hoc est, malvam sylvestrem appellant. Autor. Plin. lib. 20. c. 4.

Plistonicus, πλιστωνικός, Medici nomen apud Plinium sæpius repetitum. Fuit & Appion quidam cognominatus Plistonicus, non multo tempore Plinio superior, ut idem ultimo volumine testatur. Quandoque Plistonices scriptum legitur, sicut Olympionices.

Plocamus, πλοκάμω, crinis proprie plexus & intortus.

Plocamos Isidis, πλοκάμω Ἰσίδω, frutex est in mari nascens, circa Troglodytarum insulas, corallio similis, sine foliis, qui præcisus lapidescit, colore in nigrum commutato: ut ex Iubæ sententia refert. Plin. lib. 15. c. 25. Latine veterè possumus Isidis capillum.

Plocium stuppa & quasi crasseo serici, & est Græcum nomen Isid.

Plodiarj, inter mimos Gl. Isid.

Plodo, is, si, sum, idem quod plaudo, diphthongo migrante in monophthongum significat, quatiendo, sive collidendo manus, pedesve, sonum aliquem facio. ἔπιπδο μάχης πδο σφράξ. κρότω. GAL. Frapper les mains ou pieds l'un contre l'autre. GERM. Ein gerds machen / oder schallen mit schagen/stossen. ANGL. To thump or mak a sound with hands or feet. Et eius composita sunt. Applodo, Complodo, Explodo, Displodo, & upplodo: quorum significata vide suis locis.

Ploro, as, Lacrymosus, eiulo, ἔπιπδο βούχης πδο δασνάθ πδο σφράξ. κλάω, ὀδύσθαι. GAL. Pleurer ou plorer. ITAL. Piangere, lagrimare. GERM. Weinen/ heulen/ Greynen. HIS. Llorar. ANGL. To weep, to wail. Quintilian. lib. 6. cap. 2. Date puero panem ne ploret. Cic. pro domo sua, Senatum pro me non modò propugnare, amplissimum ordinem sed etiam plorare & supplicare mutata veste prohiberent. Horat. de Arte.

*Vi qui conduci plorans in funere, dicunt,
Et faciunt propè plura dolentibus ex animo: sic
Doris vero plus laudatore movetur.*

Idem lib. 2. Epist. 1.

*Plorare vere suis non respondere furvorem
Speratum meritis.*

Cic. Att. lib. 1. 5. Fessus sum plorando. Senec. Epist. 64. Lacrymandum, non plorandum. Quint. Aliena diu nemo plorat Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Aquam herclè plorat cum lavat profundere. Idè Curc. sc. 2. a. 4. Quid stulta ploras? Ne time, Ivid. sc. 2. a. 1. Phædrome mi ne plora. Et eius composita sunt. Apploro, de quo suo loco, Comploro simul ploro. Liv. lib. 1. ab Urb. Tum demum palam facta morte ex comploratione in regia orta, Servius præsidio firmo munitus, primus iniussu populi, Voluntate patrum regnavit, Deploro, Exploro, & Imploro, vide suis locis.

Ploratus, a, um, participium, seu nomen ex participio. ἔπιπδο νισφάδθ. ὀδύσθαι. GAL. Floré. ITAL. Pianto. GERM. Weinen. HIS. Llorado. ANGL. weeped. lamented for. Statius.

Quos Veneri plorata domus, neglectaque tellus, &c.

Ploratus rofus, Ovid. 4. Fast.

Vixima plorato subdita flamma rogo est.

Ploratus, us, ui, Flerus, lamentatio. ἔπιπδο βούχης πδο κλαυθμός, κλαυθμός. GAL. Pleur, pleurement. ITAL. Effer piangere, pianto. GERM. Weinen/ heulen/ greynung/ heulung. HIS. Lloro, llanto. ANGL. A weeping or wailing. Cic. 2. Tusc. ex Poëta, Heu virginalem me ore ploratam edere. Idem. Att. lib. 5. Civitatum gemitus, ploratus, &c. Liv. 5. ab Urbe, Clamor omnia variis terrentium & paventium vocibus, misso mulierum ac puorum ploratu complet.

Ploratus, is, qui plorat. ἔπιπδο βούχης πδο κλαυθμός ἄρρωσθαι, οἰμωκτής. GAL. Pleureur. ITAL. Chi piange. GERM. Ein weiner / greyner. HIS. El que llora. ANGL. A weeper. Mart. lib. 14.

Si qui plorator collo tibi vernula pendet.

Plorabundus, Vehementer plorans. ἔπιπδο, κλαυθμός ἰσχυρός. GAL. Qui pleure forte, tout exploré. ITAL. Chi piange forte. GERM. Heftig weinend. HIS. El que llora mucho. ANGL. That weepeth much. Plaut. Aul. Homo ad prætores plorabundus devenit.

Plostrum, ti, idem quod plaustrum: nam au in o saxe convertitur. ἔπιπδο πλοστρά. GAL. Chariot. ITAL. Carro. GERM. Ein Wagen. HIS. Carro d' carreta para cargas. ANGL. A waine, carte. Col. lib. 6. c. 2. Post eiusmodi experimenta vacuo plaustro subiungendi.

Plostellum, diminutivum ἀμυγῆς. plostellum, pœnicum quid sit, declarat Varro his verbis lib. 1. de re rust. c. 52. E spicis in aream excuti grana quod sit apud alios iumentis iunctis, ac tribuloid sit à tabula lapidibus aut ferro exasperata, quæ imposito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis, ut discutiat è spica grana: aut fit ex asseibus dentatis cum orbiculis, quod vocant plostellum Phœnicum.

Plotæ, πλωταί, insule quæ ad Occidentale latus peloponensi sitæ, non procul à Zæcyntho, Meridiem versùs, postea Strophades dictæ, à conversione Zethæ & Calais, qui Harpyias in eas usque insulas sunt profecuti. Meminit harum insularum. Plin. lib. 4. c. 12.

Plotci, proprij Gl. Isid.

Plotia, arundinis genus.

Plotinæ, πλωτινῆ, Traiani Cæsaris coniux, sanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebri sexum cadunt, virtutibus celebrata. Hæc toto capillo virum mentita, coniugem comitata est in exilium euntem, imperterrita, & quædam quasi virago tolerans viri æumnas.

Plotinus, πλωτίνω, pen. prod. Insignis fuit Academicæ sectæ philosophus, ægyptius natione, patria Lycopolites, discipulus Ammonij, preceptor Porphyrij: qui Galeni, Taciti, & probi temporibus floruit. Fuit corpore gracili, tenuique valetudine, morboque sacro obnoxius. Hæc Suidas.

Plotium, Menandri Comedia. Gell.

Plotius callus, patria Lugdunensis, Rhetor insignis Romæ tempore Ciceronis floruit, à quo & se, & Quint. fratrem Latinas literas fuisse edoctum testatur. Cic. de Orat.

Plotus, M. Accij Sardinatis cognomen fuit, Latinorum Comicozum facetissimi à planitie pedum illi inpositum. Ploti (inquit Festus) appellantur, qui sunt planis pedibus: unde & Poëta Accius, qui Vmber Sardinus erat, initio Plotus, postea dictus est Plautus. Hæc ille.

Ploum, quod habet duas rotas, closs.

Ploxemus, πλωξιμω, lingua Transpadanorum significat capsam. Catul. de Æmylio epigram. 92.

*— hoc dentes sesquipedales,
Gingivas vero Ploxemi habet veteris.*

Meminit. Quintil. c. 5. lib. 1.

Pluma, Mollior & minor penna. ἔπιπδο πνομή. πτιλον. GAL. Plume. ITAL. Piuma. GERM. Flaum fader. HIS. Pluma. ANGL. A light and soft feather. Plaut. in Men. Pluma levior, Martialis lib. 14. Lassus Amycliza poteris requiescere pluma. Virg. 10. Æneid.

*Dum canit & maestum musa solatur amorem,
Canentem molli pluma duxisse senectam.*

Cic. 2. de nat. deor. Animantium vero quanta varietas est? quarum alie coris tectæ sunt, alie villis vestitæ, alie spinis hirsutæ: pluma alias alias squama videmus obductas, alias esse cornibus armatas, alias habere effugia pennarum, Idem ad Astic. lib. 8. Nec me coss. movent qui ipsi pluma, aut folio facilius moventur.

Jam mea Cygneas imitantur tempora plumas.

Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist. Pluma haud interest Patronus an cliens fuit homini. Plaut. Mostel. sc. 1. a. 2. Quid ais tu homo levior quàm pluma? Idem Men. sc. 2. a. 3.

Plumulæ, æ, diminutivum, Parva pluma. ἔπιπδο πτινίον. GAL. Plumette, duvet. ITAL. Piumicella. GERM. Ein staum faderlin. HIS. Pequena pluma. ANGL. A little feather. Columell. lib. 8. cap. 5. Plumulæ sub cauda clunibus detrahendæ, ne ite: core coinquinante durecant, & naturalia præcludant.

Plumacium, cervical, vel scriptorium. Voc. Ver.

Plumæus, a, um, ut Lectus plumæus? ἔπιπδο πτιλίω. GAL. De plume. ITAL. Di piuma. GERM. Aufs Flaum faderen gemacht. HIS. Cosa de materia de pluma. ANGL. Of a feather. Plumæa culcitra, Cic. 3. Tuscul. Etipiamus huic ægritudinem. Quomodo? Collocemus in culcitra plumæa, psaltium adducamus, cedrum incendamus, demus scutellam dulciculae portionis, &c. Ovid. Metamorph. 10. At medio torus est hebeno sublimis in antro Plumæus, vnicolor, pullo velamine tectus, Quo cubat ipse Deus, &c. Implumis & hoc implume, quod est sine pluma, ἔπιπδο ἀπτιλός ut avis implumis.

Plumæarius, a, um, quod est ex pluma. ἔπιπδο πτιλίω, πτιλίω. GAL. Fait de plume. ITAL. Di piuma. GERM. Flaumin / aufs Flaum faderen gemacht. HIS. Cosa hecha de pluma. ANGL. Made of a feather. Vnde plumariam culcitram dicimus quæ pluma plena est. Et plumarium dicitur opus pluma factum, quod Græci à liciorum multiplici varietate πτιλίωτοι appellant. Plumaria ars, ex plumis aliquid artificiosè contendi peritia.

Plumæarius, ij, substantivum, qui pluma depingit in tabula, aut charta. ἔπιπδο πτιλίω, ὀφάπτης. GAL. Un brodeur de contours à lit de plume, celui qui le accoustre. ITAL. Ricamatore. GERM. Ein Sticker / der Bild wetet nähen fan. HIS. Brostador d' bordador. ANGL. That paynteth with a feather. Varro. in Catone de liberis educandis apud Nonium Etenim nulla quæ non didicit pingere, potest bene iudicare quid sit bene pictum à plumario aut textore in pulvinariibus plagis.

Plumæarius, e, quod ex plumis factum est. ἔπιπδο πτιλίω. GAL. De plume ou fait de plume. ITAL. Fatto di piuma. GERM. Flaum faderin. HIS. Cosa hecha de plumas. ANGL. Made of feathers. Plaut. in Epid. Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. Nonius clavatam interpretatur, aut pluma factum.

Plumella, culcitra aut quid aliud ex plumis. Greg. Tur.

Plumo, as, Plumis induo, plumam emitto. ἔπιπδο πτιλίω. GAL. Jetter hors les plumes, commencer à en avoir. ITAL. Mandar fuori le piume. GERM. Faderen overtommen/ Gestuch werden. HIS. Emplumecor, echar fuera la pluma. ANGL. To beginne so have feathers. Ællius lib. 2. cap. 20.

duis. A Traiano in Illiricum missus est consulari potestate; imperatoremque omnibus Illiricis magistratibus, ut absque eo nihil agerent. Hujus nepos fuit Sextus philosophus. Meminit utriusque Eusebius in Chronicis. ¶ Plutarchus alter, Nestorij filius, Atheniensis sophistae praceptor Syriani; qui scholae praefuit Atheniensis sub Iuliano principe. Auctor utriusque Suidas.

Pluteus, (vel Pluteum. Machina ad expugnandos muros, ad similitudinem cassidis. Contextitur e vimine, & coriis protegitur, tenuisque rotulis: quarum una in medio, duae in capitibus imponuntur. In quamcumque partem volueris, admoveatur. Hos obsidentes muris admovebant, applicabantque, sub illisque latitantes, sagittis, aut aliis missilibus defensores de propugnaculis exturbabant, ut interim scalis ascendendi praestaretur occasio, ut inquit Vegetius cap. 8. lib. 4. Caesari. Semperque hostibus spes victoriae redintegrabatur, eo magis quod deutos pluteos tutum videbant, nec facile adire apertos ad auxiliandum animadvertent. lib. 1. de bell. civ. Cratibus & pluteis a fronte atque ab utroque latere protegunt. Plaut. in *Milito* sc. 2. a. 3. Ad eum vineas pluteis que agnoscuntur, totis viribus cum oppugnabo. Postea vero etiam tabulae, quibus aliquid praesepiretur, eodem nomine dictae sunt, ut in *Caesari*. Livius, Cratibus pluteisque, & lineis contextus. Suet. in *Calig.* accipere videtur pluteum pro fulcro tori discubitorij, Quosdam, inquit, summis honoribus functos coena e modo ad pluteum, modo ad pedes stare succinctos lineo pallio est. Mart. lib. 3.

Excluduntur, quae sunt spondae, qui parte cubant, Namque puer pluteo vindice tutus erat.

¶ Librorum quoque & tabularum, signorumque repositoria, plutei appellantur. Iuven. *Satyr.* 2.

Et habet archetypos pluteum servare Cleanthas.

¶ Tabula praeterea qua utuntur ij qui aliquid meditantur, conscribuntve, Pluteus dicitur. Pers. *Satyr.* 1.

Nec pluteum cadit, nec demorsos sapit ungues.

Vbi interpretis. Qui motam stylo, iudiciumque adhibent in ipso limae labore, nati interdum, aut sollicitate cogitantur. vel pluteum caedunt, vel ungues artodant, vel caput scabunt. ¶ Pluteum etiam dicebant spatium id quod inferiores columnas a superioribus per longitudinem in fronte discernunt. Virg. l. 10. d. 21. collocatum erat pluteum.

Pluteum arma, sedile Grammatici, vel armarium, item: scibile, geminum, arma pluteum. Vetus inter, res Iuvenalis *Satyr.* 2. *Armarium*. Vitruvius lib. 4. cap. 4. *Plutei* ex intestino opere facti, id est, tabulati. Sidonius lib. 2. epist. 9. *Videte se credentes aut grammaticales pluteos, aut Athenas cuneos, aut armaria extructa bibliopolarum.*

Plutealis, e, unde a Cicione ad *Assic.* lib. 1. sig. lla plutealis, imaginculae pluteae; id est tabulis inclusa dicuntur. Praeterea (inquit) typos tibi mando, quos in rectorio atrio possi n includere, & plutealia sigilla duo.

Pluto, qui Latinis Dis *Πλούτων*. Idem Aidoneus, Aides, Orcus & Pluto. Saturni filius ex Ope conjuge, & frater Iovis, atque Neptuni: qui quum ad regni divisionem venissent, Plutoni qui natus minimus erat, & Agestilus vocabatur, pars Occidentis obtigit, secus inferum mare: Iovi plaga Orientalis: Neptuno insulae. Hinc datus est locus fabulae: Iovi imperium caeli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigisse. Dicitur Pluton *Πλούτων*, hoc est, a divitiis, eo quod opes omnes ab inferis hoc est ab intus terrae visceribus eruantur. Eandem etiam ob causam Latini Dite, n appellarunt. Cic. 2. de *natur. deor.* Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est qui dives, ut apud Graecos *Πλούτων*, quia & recitant omnia in terris, & oriantur e terris. Haecenas Cicero. Tibull. lib. 4.

Inferno Plutonis subdita regno Magna Deum proles.

Idem & Saturnianus dicitur, quasi summus deorum manium. Item Orcus, quasi urgus, ab urgendo, quod omnes in interitum urgeat. Appellatur & aliis multis nominibus, quae vide apud Caesium *antiquar. lect.* lib. 10. cap. 18. Hujus uxorem Proserpinam esse voluit, Cereris filiam: cujus raptum tribus libris exequitur Claudianus.

Plutonius, a, um, Horat. 1. *Carm.* Et domus exilis Plutoniam, quo simul mearis, &c. ¶ Plutonia, quae ait Cicero in Asia esse, specus sunt tetrum & pestiferum halitum evoventes, omniaque accidentia animalia enecantes: ut apud Herapolim. Plutonium describitur a Strabone, & Catoniam ad Tymbriam vicum Cariae. Spiracula Ditis vocat Marto lib. 7. *Aeneid.*

Plutus, *Πλούτων*. A Graecis fingitur divitiarum deus; quem in adventu claudum esse voluit, in recessu alatem: hoc nimirum inuenientes, lenius quidem contrahi opes: partem autem, nisi frugaliter dispenfes, velocissimi dilabi. Eundem & caecum faciunt & iudicij expertem, propterea quod indignissimum quemque opibus affluere videamus, probos autem & prudentes viros in re tenuissima versari. Hujus domicilium constituit Posidonius in subterraneis Hispaniae locis, eo quod regio ea metallorum fecunditate reliquis antecellat. Extat hujus nominis comedia apud Aristoph.

Pluvia, Pluvialis, vide *Pluo*. **Pluina**, *Πλουίνω*, Nili insula, cujus incolae Plynæi dicuntur, & Plinea, Stephan. **Plynteria**, orum, *Πλυντήρια*, dies festi erant apud Athenienses, Ceteri sacri qui inter neactos numerabantur. Vide Caes. Rhodig. lib. 14. cap. 9.

P N

PNEUMA, *πνεύμα*, spiritus, a *πνέω* spiro. Sic medici vocant tertiam substantiam nostrae portionem; quippe quae constat ex solidis, humoribus & spiritibus.

Pneumaticus, a, um. ¶ *πνευματικός*. GAL. *Spirituus*, de ventis. ITAL. *Spirituale*. GERM. *Blasig*, windig. HIS. *Cosa de espíritu*, d' viento. ANGL. *Spiritual*, d' viento. ¶ *πνευματικός*, quod spiritum significat. Pneumatica organa dicuntur spiritualia, hoc est, quae vi flatus, vel spiritus aquam ex puteo, vel flumine hauriunt ad irrigandos hortos.

Plin. lib. 19. cap. 4. Hortos villae jungendos non est dubium: rigidosque maxime habendos, si contingat profluo amne: sin minus, e puteo peritica, pneumaticisque organis vel tollenonum haustu rigandos. ¶ Pneumatica ratio, pars est musicae, quae fit inflatis vento fistulis. Idem lib. 7. c. 37. Ctesibius laudatus pneumatica ratione, & hydraulicis organis repertis.

Pneumon, *πνεύμων*, pulmo, quo respiramus, a *πνέω* spiro. **Pneumonia**, *πνευμονία*, quae & peripneumonia, Inflammatio pulmonis cum febris acuta & difficultate spirandi. Graeci enim *πνευμονία* vocant, quem nos pulmonem.

Pneumoniaci, *πνευμονικοί*, qui laborant ex pulmone: qui Latine dici possunt pulmonarij: sicut a Columella ovis pulmonaria dicta, cujus pulmone afficitur.

Pnyx, locus Athenis, ubi olim comitia celebrata Poll.

P O

Po pro populo apocope, vide *Pa*.

Poastria, *ποάστρια*, mulier sarritrix, quae nocivas herbas de hortis tollit, vel fegetibus, in genere, Poastriae omnes mulieres, quae opus ruri faciunt, mercede conductae.

Poccenium, sicutum verbum comestatio facta post cenam. Bud. Herm. Barb.

Poculum, i, proprie vas quo bibitur, a potione dictum. ¶ *Ποτήριον*. GAL. *Toute sorte de vaissseau à boire*. ITAL. *Coppa*. GERM. *Ein trinctgeschilt*. Bacher HIS. *Vaso para beber, copa*. ANG. *All manner, of vessels, to drink, in a cuppe*. ¶ Cicero *Verr.* 6. In his pocula duo quaedam quae Heraclia nominantur, Mentorij manu summo artificio facta Virg. 11. *Aeneid.*

Expectare daptes & plena pocula mensa.

Horat. 1. *Serm.* *Satyr.* 2. Num tibi quum fauces urit sitis, aurea quaris Pocula? num esuriens fastidiis omnia praser Pavonem, rhombumque?

Virg. 3. *Ecolg.* pocula ponam Fagina, calicum divini opus Alcimedontis.

¶ Sumitur tamen quandoque pro ipso potu, sive potione. Idem 2. *Georgic.*

Pocula si quando sava infecere nocera.

¶ Poscere majoribus poculis, est copiosius & liberius potationi indulgere, & convivas ad potandum invitare. Cic. 3. *Verrin.* Discumbitur, sit sermo inter eos & invitatio, ut Graeco more biberetur: hospes hortatur, poscunt majoribus poculis, celebratur omnium sermone, latitiaeque convivium. Propino magnum poculum, ille ebibit, in fine convivij. Plaut. *Cur.* sc. 2. a. 2. Accipiam te inter pocula pulpamentis Idem *Pseud.* sc. 2. a. 4. Tecum aequè pocula potiret. Idem *Asin.* sc. 1. a. 4. Alter humum, de qua fingantur pocula, monstrat. Ovid. *Eleg.* lib. 2. *Trist.*

Vtque soporifera biberem si pocula letbes.

¶ Pocula sobria, multum diluta. Tibul. in 1.

at ipse bibebam

Sobria supposita pocula victor aqua.

¶ Poculus, i, Colum. 1. 12. c. 21. simile poculi ejus, qui est quarta pars agathi.

Pocillum, i, diminutivum, Parvum poculum. ¶ *Ποτήριον*. GAL. *Petit vase à boire*. ITAL. *Vasetto da bere*. GERM. *Ein trinctgeschilt*, bachelin. HIS. *Pequeno vaso para beber*. ANGL. *A little cuppe*. ¶ Plin. lib. 4. c. 13. L. Papyrius Imperator adversus Samnites dimicaturus, votum fecit, si vicisset, Iovi pocillum vini. Plaut. in *Asin.* Tecum vina, postea, tecum aquae pocilla potitet Cato cap. 156. Per linteum exugito succum, quasi heminam in pocillum fictile. Livius 10. ab Urbe, Voverat Iovi victori si legiones hostium fudisset, pocillum multum, priusquam temetum biberet.

Pocillator, is, Pinceps, qui est a poculis, qui in convivio vinum miscet. ¶ *Ποτήριος* *μαστράτης*. GAL. *Echanon, qui versat à boire, estuyt à coupe*. ITAL. *Couppiere*. GERM. *Ein einschent/ciner so der trinctgeschiltren achtung hatt*. HIS. *Espanciador d copere*. ANG. *A busler, that waiteth on a mans cuppe*. ¶ Talis apud superos dicitur esse Ganimedes, quem ab Aquila raptum Iovi pocula ministrare fabulantur.

Poculentus, a, um, adjectivum, quicquid potari potest. ¶ *Ποτulentος*. GAL. *Qu'on peut boire*. ITAL. *Che si può bere*. GERM. *Ein zu trincken*. HIS. *Cosa que se puede beber, d aquella bevida*. ANG. *Vvhat soever may be drunken*. ¶ Gell. lib. 4. cap. 1. Penus est, inquit, quod esculentum aut poculentum est. Cic. 2. de *natur. deor.* Habitat in ea parte oris, quam esculentis & poculentis iter natura patefacit. Sunt qui hisce in locis poculentum & potulentis legere malint, ut sit a potu potulentus: sicut ab esca esculentus.

Podagra, quasi pedis captura. *ποδάγρα*. ¶ *Ποδάγρα*. GAL. *La goute és pieds*. ITAL. *Podagra, gotta nelli piedi*. GERM. *Podagra/cin schwyde tranckheit der füssen*. HIS. *Gota, enfermedad noia de los pies*. ANG. *The goute in the feet*. ¶ Morbus est articularis, pedes praecipue infestans, aliis cum ardore, aliis cum algore quo divites & otiosi praecipue infestantur. Dicta podagra quod pedicæ more, quam Graeci *ποδάγρα* appellant, pedum usum impediatur. ¶ Hoc vitium si manus infestet chiragra dicitur. Martialis lib. 1.

Lisgat & podagra Diodorus, Flacco, laborat Et nil patrono porrigis, hac chiragra est.

Ovid. 2. de *Ponto*, Spicere nodosam nescit, medicina podagram.

Seneca cap. 17. de *vita beata*. Delinimenta magis quam remedia podagrae meae compono. Podagra, inquit, Plinius, morbus peregrinus est. Nam si Italiae fuisset antiquitus, Latinum nomen invenisset. Non enim Roma, quum sudando & laborando, & vires exercendo homines vivebant, hoc malum cognovit. ¶ Sunt podagrae duo genera, calida, quae & rubens dicitur, & frigida. Idem Plin. lib. 26. c. 10. Podgras refrigerat radix e xiphio, semen e psyllio, cicuta cum lithargyrio, aut axungia.

axungia : aizoum in primo imperu podagræ rubentis, hoc est, calidæ. Ut libet verò convenit erigeon cum axungia.
Podagræ : Ictus, & podagrosus. Podagra affectus. ἰκτὺς ποδᾶγρα. GAL. *Gontoux es pieds, podagre.* ITAL. *Gottofo nalli piedi.* GER. *Podagrénisch.* HISP. *Gotofo de los pies.* ANG. *That hath the goute in hu foute.* Plautus in *Mercat.* Sed tandem si podagrosus pedibus esset Eutyctus, Plinius lib. 30 cap. 8. Omnes hæc & podagricis utiles, & sanguinem rejicientibus.

Podagræ, aum, ποδᾶγρα, idem quod podagricus Claud. *Epigr.* 50.
Atque nihil prorsus stare putat podager.
 Ennius de se ipso, nunquam poetor nisi podager.

Podalirius : ποδᾶλιος, proprium nomen Æsculapij filij, & fratris Machionis, qui ob insignem medicinæ artis peritiam unâ cum fratre ad bellum Troianum evocatus fertur. Dicitur Podalirius à pedum magnitudine. Ovid. lib. 2. de *Aræ amandi*,
Quantus apud Danaos Podalirius arte medendi
Automedon curru, tantus amator ero.

Est etiam Itali cuiusdam nomen apud Virg. lib. 12.
Podalea, ποδᾶλαια Vibs Lyciæ, apud Plinium lib. 5. c. 17.

Podarge, es, ποδᾶργη, Equæ velocissimæ nomen, ex qua Zephyrus Xanthum & Balianum Achilles equos prægenit, ut fabulatur Hom. lib. 16. *Iliad.* Dicitur podarge à pedum velocitate.

Podargi, ποδᾶργοι, populi Thraciæ, teste Stephano.
Podagus, podagus, canis dicitur à velocitate, aut candore pedum. Iun.

Podæris, ποδᾶρη, Talaris tunica, hoc est, vestis ad talos usque demissa, quæ adhæret corpori, & ita aërta est & strictis manicis, ut nulla omnino in veste sit ruga, & usque ad curia descendit. Solent milites habere lineas, quas canisius vocant, sic apras membris, & adstrictas corporibus, ut expediti sint, vel ad cursum, vel ad prælia, dirigendo jacula, tendo clypeum, enses vibrando, & quocumque recessitas traxerit, expedit sequentes.

Podex, posterior pars corporis pudenda, quod ex ea pedes fluere videantur. ἡρῶς ποδᾶτος. GAL. *Le siege, le trou du cul.* ITAL. *Il forame posto fra le natiche, donde la natura manda gli escrementi.* & *le facie.* GERM. *Der ars.* HISP. *El salvonar.* ANG. *The hole of the arse.* Juven. *Saty.* 2.

Et podice lavi
 Caduntur tumida, medico ridente, marisca,

Podias, qui est inter mimos. Gl. Isid.

Podium, pedule, calceus. Gl. g. b.

Podismus, ποδισμός, dimensio pedibus facta.

Podium, ij, ποδῖον, locus est ad spectandum aptus, à pede nomen habens, siue quia pedis modo projectura illa, quæ podium facit, procedat: si e quod ad pedes ædificiorum stant consueverit: siue quod in eo pedibus hæræamus. Alio nomine dicitur mœnium. Solet enim fieri extra domus parietem locus portectus instar pulpitum, mutis è marmore superpositis. Iuven. *Saty.* 2. Omnibus ad podium spectantibus. Suet. de *Nerone* cap. 12. Ceterum accubans primum parvis foraminibus, deinde toto podio adposito spectare consueverat. Vlp. l. 12. §. 12. *D. de inst.* Item spongiæ quibus columnæ, pavimenta, podia, extinguntur. Hujus diminut. est Podiolium.

Podonichum, vestis factorum. Poll.

Podostropha, repeditio Repotia, Стрѣла.

Pœan, antis, ποῖαν, pater Philoctetis, qui ab eo Pœantius & Pœantides à poetis appellatur. Ovid. lib. 1. *Eleg.* 2. *Trist.*
Pœnè decem totis aluit Pœantius annis,
Post sævum iunido virum ab angue datum.

Pœantia proles. Idem *Eleg.* lib. 5. *Trist.*

Pœcalium, ποικιλῖον, oppidum Creta in latere Australi, Ptolem. lib. 3 cap. 17.

Pœcile, es, ποικιλῆ, fuit porticus Athenis, in qua Stoici philosophabantur. Ita dicta à varietate picturæ. Græci enim ποικίλον, varium dicunt ποικιλῖον, varietatem. Vnde & lapis syenites vocatus est pythopœcillos à varietate rubentium macularum. In hac porticu Zeno Philosophus discipulos docebat. Vnde & Stoica secta nomen accepit, & philosophi hæc Stoici nuncupati, qui antea Zononij à Zenone sectæ ejus principie dicebantur. Nam ἡσεία Græcis porticus Plin. lib. 5. c. 9. Hic & Athenis pinxit porticum, quæ Pœcile vocatur, gratuitò. Fuit & in Elide porticus Pœcile, quæ ab eodem Plinio Heptaphonos appellatur, quoniam septies eadem vox in ea reddebatur.

Pœcessa, ποῖησσα, insula est in mari Carpathio, notiore nomine Rhodus dicta. Autor Plin. lib. 5. c. 31.

Pœma, vide *Pœta*.

Pœmen, ποῖμῶν, mons Ponticæ regionis, à quo Parthenius profinit per median Amasthem. Autor Steph.

Pœmenis, ποῖμῆς, Canis femina est ex canum eorum numero qui Aetionem lacerarunt: ita dicta quod in servandis gregibus, pastoris quodammodo officio fungeretur. Nam Græcis ποῖμῶν, pastorem significat, à quo femininum Pœmenis deduxit Ovid. 3. *Metam.*

pecunæque secuta
 Pœmenis, & nata comitata Harpyia duobus,

Pœnâ, x, malum molestum, quod quis patitur, propriè ob peccatum, & nona voluntatem suam, ab alio infligente. Supplicium, à Græco ποῖν: quamvis Varro à pendendo derivari putet. ἰπὸν ποῖν. τὴν ποῖν. ποῖν. GAL. *Paine, punition.* ITA. *Pena, supplicio.* GERM. *Ein straff.* HISP. *La pena.* ANGL. *Paine, punishment* } Habet autem hoc nomen varios in oratione usus. Dicimus enim Petere pœnas, pro exigere: Pendere pœnas, pro puniri: similiter Luere pœnas, Afficere pœna, Constituere pœnam alicui, aut in aliquem. Committere in pœnam, Cogere in pœnam, Confergere in pœnam, id est vi pœnam ab aliquo exigere. Dare pœnas, Dependere pœnas, Exigere pœnam, Expetere pœnam, Effugere pœnam, Expendere pœnas alicui, Ferre pœnam, Habere pœnas, Persolvere pœnas scelestis, Perferre pœnam, Persequi pœ-

nas alicujus, pro ulcisci. Pendere pœnas, puniri, supplicio affici, multam solvere: Repetere pœnas ab aliquo, Sustinere pœnam, Sufferere pœnam, Sumere pœnas, Subire pœnas, Suscipere pœnam. Exempla veteres scriptores legenti passim erunt obvia. Pœnas reddere, i. dare, luere, persolvere. Salust. *Inguir.* 63. nec aliâ que miseriarum graves pœnas reddat Pœnas capere, i. ulcisci. Idem *Inguir.* 107. Decebat illos reliquum laborem æquo animo pati, dum pro civibus suis, vitis fortissimis, atque miserrimis pœnas caperent. Gell. cap. 14. lib. 6. Malè consultorum pœnas exsolvit. Velleius, Morie pœnas dedit, Et capite illi pœnas dedit, idem. Et meritis pœnas luere supplicii, Idem In pœnam admoti ignes, idem. Pœnas illicitas à se exigere. Senec. c. 3. de *consol. ad Mari.* Pro istis maledictis pœnæ pendetur mihi, Plaut. *Asin.* 4. a. 2. Si istuc faxis haud sine pœna feceris, idem *Capt.* 5. a. 3. Ovid. *Eleg.* ult. lib. 4. *Trist.* Autem diem pœnæ (meæ) petiere (parentes.) Idem *Eleg.* lib. 4. *Trist.*

Et sola est patria pœna carere mea.

¶ Pœnæ subjugari, pro subijci *D. de recept. arb.* l. 43. Quod si malignè hoc fecit, petere quidem potes, sed pœnæ subjugabitur. Pœnarum verò octo genera Cicero commemorat: damnum, vincula, verbera, talionem, ignominiam, exilium, servitutem, mortem. Pœnarum tria genera, vide apud Gell. cap. 14. lib. 6. ¶ Pœnam aliquando catachresticè vocatum peccatum. ¶ Pœna etiam apud Jurisconsultos ponitur pro eo quod interest, siue pro usura. Paul. libro ult. *D. de eo quod cert.* Centum solutis ex universitate, tam ex sorte, quam ex pœna, solutum videri. Idem l. 11. de *usufr.* 2. x situm est, an illud quod amplius ex consuetudine pœnæ nomine à quibusdam exactum est. Pœna tamen sic differt ab usura, quod quum usura ex usu pendeat, siue ut planius loquamur, usus diuturnitas eam pariat, pœnam contra successus temporis non parit sed contumacia debitoris sola, ex Hotomano.

Pœnalis, e. ad pœnam pertinens, faciendam, vel patiendam. ἰπὸν ποῖν. GAL. *De pœne & punition.* ITAL. *Penale.* GER. *Saszu der straff ges hõrt.* HISP. *Cosa perteneciente à pena.* ANGL. *Belonging to pain or punishment.* } ut pœnalis opera, plinius lib. 18. cap. 11. Alica fit è zea, quam semen appellavimus. Tunditur granum ejus in vila lignea. Nam lapidis duritia conteritur. Nobilius (ut notum est) pro victoriam pœnali opera. Non. c. 5. Ergastulus, custos pœnalis loci.

Pœnâ ius, aliud adjectivum, Pœnalis: ut pœnaria actio. Quintil. lib. 4. c. 3. Si legem aspiciam tuebimur, aut pœnarias actiones inferemus. Idem lib. 7. c. 5. Sed etiam in formulis quum pœnariæ sunt actiones, nos ita causam partimur, an commissa sit pœna, an exigi debeat.

Pœnitentia, verb. ut, verbum impersonale, quasi pœna tenet, inquit Sippontinus. Est enim pœnitentia, ob factum aliquod, vel non factum animo augere & dolere. ἰπὸν ποῖν. μετανοῖαν, μετανοῖαν, μετανοῖαν. GAL. *Se repentir.* ITAL. *Penitersi.* GER. *Es reuwet mich.* HISP. *Arrepentir.* ANGL. *To repent, to forsink.* } De vi ejus verbi Gell. c. 11. lib. 27. Dicitur à pœne & penuria. *Ibidem.* Cic. *pro Cælio*, Nam quod obiectum est de impudicitia, quodque omnium accusatorum non criminibus, sed vocibus maledictisque celebratum est, id nunquã tam acerbè fetet Cælius, ut eum pœniteat non deformem esse natum. Plaut. *Amphit.* Me haud pœnitent, scilicet boni dimidium dividere cum love.

Fac modo te pœnitent pœnituisse tui,

Ovid. *Eleg.* 9. l. 4. *Trist.* Eho an pœnitent te (credere huic) i. molestum est. Plaut. *Asin.* 3. a. 1. Me haud pœnitent tuam expertam? (i. mea mihi satisfunt.) Idem *Aul.* 2. a. 3. ¶ Quoniam verò in his etiam quæ nobis aut tædio, aut pudori sunt, pœna quædam esse videtur, fit ut pœnitent aliquando pro tædet, pudet, seu dolet, accipiatur. Livius l. *ab Urbe condita*, Nec me eorum sententiæ esse pœnitent. Cicero in *Catone*, Nam igitur si ad centesimum vixisset annum, senectutis eum suæ pœnitent? Senec. cap. 3. de *consol. ad Polyb.* Tam cito te indulgentiæ tuæ pœnitent? ¶ Item, Non pœnitent virium. (i. illis satis confido. Liv. lib. 8. *ab Urbe.* Et apertus lib. 2. *bell. Pun.* Item laut. *Aul.* 2. a. 3. quæti locum modò citavimus. ¶ Accipitur interdum pœnitent, pro eo quod est parum, vel exiguum videtur. Terent. in *Eunuch.* An pœnitent flagitij, te autore quod fecisset Adolescens, n. miserum insuper etiam patij indicat? Idem in *Hæm.* Me quantum hic operis fit, pœnitent, id est, parum videtur, & exiguum quod à servis fit. Cic. lib. 1. *Offic.* Tandiu autem velle debetis, quoad te quantum proficias, non pœnitent. ¶ Pœnitent me hominis, id est, non magni facio hominem Cic. 4. *Acad.* Quid? eum Mnesarchi pœnitent? Quid Dardani, qui erant tum principes Stoicorum? Pœnitent, es: Pacuv. ap. Non. c. 7. nunc pœnitent.

Pœnitens, pœniturus, & pœnitendus, participia. Accius, Neque te, neque quenquam abittor pœnitentum tuæ laudis. ἰπὸν ποῖν. μετανοῖαν, μετανοῖαν, μετανοῖαν. GAL. *Repentant, qui se repent.* ITA. *Che si pente.* GER. *Reuwend.* HISP. *Que tiene arrepentimiento.* ANGL. *That repenteth.* ¶ Quintil. lib. 9. cap. 3. Quæ usque processum est, ut Non pœnitentum, pro non acturum pœnitentiam, & Visuros, ad videndum missos, Salust. dixerit. Colum. lib. 2. c. 2. Itaque hic ager, siue exerceatur, siue cesser, colono est pœnitendus, ac tanquam pestilens refugiendus. Pœnitendus enim idem est quod parvi æstimandus, pudendus, contemnendus. Liv. l. *ab Urbe condita*, Sub haud pœnitendo magistro. ¶ Pœnitens verò idem cum jungitur genitivo. Sueton. in *Vitellio*, Non multò post pœnitens facti late, dum ablativo cum præpositione De. Idem in *Claudio*, Pœnitenti de matrimonio Agrippinæ. ¶ Pœnitendum, gerundium legitur: ut, Non est ejus præceptis pœnitendum. Salust. in *Inguirtha*, Num eorum pœnitendum sit.

Pœnitentia, & pœnitudo, ab Impersonali pœnitent, Dolor ex te aliqua facta, aut prætermissa oriens. ἰπὸν ποῖν. μετανοῖαν, μετανοῖαν. GAL. *Repentance, penitence.* ITA. *Penitencia.* GER. *Reuro, busseit, gkeit.* HISP. *Arrepentimiento.* ANGL. *Forthinkings repentance.* } Plin. *Epist.* 130. Superest ut rursus provinciæ, quod damnasse dicitur, placeat: agatque pœnitentiam pœnitentiæ suæ. Idem lib. 17. c. 12. Nihil est fœdus agricolis, quam gestæ rei pœnitentia. Quintil. Ius mortis petere ob aliquam magnam infelicitatem, vel pœnitentiam. ¶ Ponitur aliquando pro contemptu & aspernatione Plin. lib. 5. c. 17. Gens æte, na, in qua nervo nascitur, tam fœcunda illis aliorum pœnitentia est, Budæus, ¶ Pro voluntate. Sueton. in *Cæs.* c. 75. Iuliano subita pœnitentia est, Budæus, interficere, (i. mutata voluntate.)

Cur ego sollicita poliam mea carmina cura?

Cic. de natur. deor. Orationis faciendae & poliendae ignarus. polii calce. Vide Poliri calce. § Dicitur etiam hoc verbum de agro. Egnius apud Nonium Annal. 9. Rastrores dentefabres carpsit causa poliendi agri. § Hinc politi campi apud eundem, Testes sunt lati campi quos gerit Africa terra politos. § Veteres etiam politice dicebant pro pila ludere, autore Festo. Vnde polulæ, vel polæ, pilæ, vide Polula infra. § Hujus composita, Depolio, Expolio, Perpolio, Repolio de quibus suis locis.

Politicum, dicimus cultum, ornatum. § פורמא marús פורמא memorat. 2. 6. GAL. Poli, orné. ITA. Polito, ornato. GERM. Wel geziert / durchgeriben / au, gebun. HISP. Polido. ANG. Polished trimmed. § Varro 1. de re rust. c. 2. Video hac venite Cn. Tremelium Scrofa, virum omnibus virtutibus politum. Cic. 3. de senib. Quinetiam agricultura quæ abhorret ab omni polliciore elegantia, &c. Idem 4. Acad. Politissimus & acutissimus nostræ memoriæ philosophus. Ibidem, Nihil acutius, nihil politius Aristotele. Idem P. Lentulo, Nunc, ut Appelles Venetis caput & summa pectoris politissima arte perfecit.

Politor, is, qui polit, artifex poliendi. Politores agrorum à Nonio dicuntur artifices agri diligenter colendi, & quasi poliendi. Vlpian. l. 51. D. pro socio. Si coeunda societate artem operamve pollicitus est alter, veluti cum pecus in communi pascendum, aut agrum politori datus, in commune quaerendis fructibus nimirum ibi etiam culpa præstantia est.

Politè, adverb. § γλαφυρός, εξαρτασθής. GAL. Politement, nettement, de bonne grace. ITA. Politamente, ornamento. GERM. Schlichtig, glietig, glietlich. HISP. Polidamente. ANG. Cleanely, trimmely. § Cicero 1. Tusc. Fieri autem potest, ut rectè qui, sentiat, & id quod sentit, politè eloqui non possit.

Politiculus, dimin. γλαφυρότερος. GAL. Un peu poli & orné. ITA. Al quanto polito. GERM. Simlich wol gebun / ein wenig durchgeriben. HISP. Polido un poco. ANG. A little polished and trimmed. § Cic. ad Volumnium lib. 7. Epist. Opus est hinc limatulo & politulo tuo iudicio.

Politura, x, poliendi actus § εξαρτασθής. GAL. Polissure. ITA. Effo polire. GER. Polierung, glietung, aufsbunung. HISP. Obra de polir, polidexa. ANG. A polishing. § Plin. lib. 36. cap. 6. Thebaica politura accommodatur.

Politio, nis, ejusdem significationis: ut politio operis, hoc est, extrema illa manus, quæ jam operi quodammodo perfecto imponitur. § Politio, cultura agri, quæ pactione fit mercede certa, atque ad eam ipsa merces. Cato, Politio nem quo pacto dari oporteat.

Politices, idem quod elegantia sive ornatus, γλαφυρότης, κήρυκος. Ex eodem fonte manavit.

Polio, polionis, masc. gen. qui arma polit. Firmic. lib. 2. Mars & Mercurius in decimo ab Horoscopo loco poliones faciunt. Meminit Callistrat. l. 50 ff. de iure immunit. l. quibusdam.

Politor, qui agros polit & colit, certam pro mercede frugis partem capiens. Cato de RR. Eam partem in pristinum politor.

Polion, vide Polia.

Polites, pen. prod. πολιτής. Priami filius ex Hecuba, quem Pyrrhus capta ube in conspectu patris interfecit, ut refert Virg. lib. 2. Æneid.

Eccè autem elapsus Pyrrhi de eade Politēs, Vos natorum Priami.

Politis, fœm. gen. Latine dicitur civitas & urbs.

Politiā, x, Respublica, status civitatis. § πολιτεία. GAL. Gouvernement de ville ou republique. ITA. & HISP. Republica. GERM. Ein gemein Regiment in einer Stat. ANG. A common welfth or gouvernement of a citie or commonweleth. § Hoc nomine etiam Plato opus suum de Republica incipit. Cic. 1. de divin. Vide quid Socrates in Platonis politica loquatur, &c. § Politia, juxta Aristotelem in Rhet. est principatus, & cōsuetudo rerum, secundum quam vivere unumquemque, & conversari decet. Tres autem sunt, quia aut unus regnat, aut plures, aut omnes. Si unus & ille bonus, hic regnum constituet: si malus, tyrannidem: at si plures regnant, & boni, hi aristocratiam: si mali, ochlocratiam facient: si omnes, & hi boni, democratiam.

Politicus, a. um. Civilis, quod ad cives pertinet, quos Græci vocant πολιται. § πολιτικός. GAL. Politique, civil. ITAL. Civile. GERM. Staatlich, Bürgerlich. HISP. Civil, cosa de ciudad. ANG. Civil, belonging to citizens. § Cic. Attic. lib. 9. Sumpsit mihi quasdam tanquam theses, quæ & Politicæ sunt & temporum hominum, Idem Martialis lib. 7. Epist. Sed quæ potest esse homini politico delectatio, quam aut homo imbecillus à valentissima bestia laniatur, &c. Plutarch. in comparat. Cato. & Aristid. Politicæ & æconomice.

Politicæ, orum, dicuntur de administrandæ civitatis ratione conscripti libri: ut Aristotelis politica. πολιτικά.

Polium, πολιον, heiba, quæ à canitie nomen habet, quod in capitulis secundum Dioscoridem, aut in foliis secundum Plinium.

Pollā, Argentaria mulier doctissima, Lucani Poëtæ uxor, & in scribenda Pharsalia adjuvix: cujus frequens est mentio in Sylvio Papinij.

Pollēn, vide Pollis.

POLLER, per duplex II, possum, valeo, multus sum vitibus. § פורמא יאחול. פורמא, פורמא. GAL. Pouvoir, avoir puissance & autorité. ITAL. Potere, valere. GERM. Vermögen. HISP. Poder. ANG. To have might power, and autoritie. § Cic. in P. V. Nec est ulla res quæ plus apud eum polleat, quam ipsius voluntas, atque iudicium. Viden viginti minæ quid polleat, quid possunt. Plaut. Asi f. 3. 3. Quod genus illic unum est polleat, atque honoratissimum. Idem Capt. sc. 2. a. 2. pollens lepidus, liber, Idem Curc. sc. 2. a. 1.

Tu pollens urbe nepotis eris.

Ovid. 6. Fast. Plurimum pollens magis Tyria classis, Velleius. Itero Pollere pecunia. Senec. in Cas. c. 19. Liv. 1. bell. Pun. Multum illi terra, plurimum mari polleat. Salust. in Jugurth. Quorum ea tempestate in Senatu auctoritas pollebat. Pollere ad. vel adversum. Plin. lib. 16. c. 22. Cur ego non eadem causa adversum omnes polleat, jure miremur. Cic. 2. Offic. Haram igitur aduersum ad fines faciendam iustitia plus pollet. Poller contra. Plin. lib. 24. c. 19. Heiba quæ gignitur supra fime-tariis, contra anginas efficacissime pollet, ex aqua pota. § Accipitur

etiam pollere pro præstare, melius esse, utilius, præclarior. Idem Plin. lib. 36. Ex oleo & aqua Ciliciz cotes pollent. Idem lib. 19. cap. 3. Sunt etiamnum duo genera non nisi sordida nota vulgo: quum quæstus nullo polleant. § Hujus composita sunt, Pæpolleo, & Equipolleo de quibus suis locis.

Pollens, tis, δυνατός, participium, sive nomen ex participio plaut. Capt. Quod genus illic unum est pollens, atque honoratissimum. Idem Curc. Vini pollens lepidus Liber, &c.

POLLĒNTĪA, x, potentia. § פורמא יאחול פורמא פורמא. GAL. Puissance pouvoir. ITA. Potenza. GERM. Gewalt, vermögenheit. HISP. Potencia. ANG. Power might. § Plaut. in Rud. Ne impiorum potior sit pollentia. Idem Casina, ut viro tuo semper sis superstes, atque ut potior pollentia, ut vineasque virum, victrixque sis.

POLLĒNTĪA, dea potentia, à Romanis colebatur.

POLLĒNTĪA, πόλις, Plinio autore, oppidum olim in maiore Balearium insula. Fuit & altera Pollentia juxta Alpes, incluta Ianarum nobilitate: de qua Silius l. 8. fucique ferax Pollentia villi. § Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiae, non multum distantes à Tolentinatibus, ut indicat Plin. lib. 3.

POLLĒX, cis, Digitus primus in pede, & manu, qui & magnus quod vi & potestate inter ceteros digitos polleat. § פורמא יאחול פורמא פורמא. GAL. Le pouce de la main ou du pied. ITAL. Dito grosso, pollice. GERM. Der Daum oder gross zehendes Fufs. HISP. El pulgar, dedo grueso de la mano. ANG. The thumb. § Hinc & apud Græcos ἀντιχέ vocatus, quasi altera manus videatur. Alio nomine appellatur hallux, ἀντὶ ἀπομοί, salto, quod constructa manu proximum digitum solus scandat. Plin. lib. 11. cap. 43. Hominis pollex articulos habet tres.

§ Promeie pollicem, pro verbo dicitur pro favore: & Convertere pollicem, pro eo quod est alicui malè velle. Antiquus enim in pollice erat favoris, studiique significatio, qui faveret, pollicem premebat, qui contra malè alicui cuperet, pollicem convertere. Idem lib. 28. cap. 2. Pollices, quum faveamus pretere, etiam pro verbo iubetur. Horatius, utroque pollice, dixit, pro summo favore, 1. epist. 19. Consentite suis studiis, qui crediderit te, Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum. § Pollex, in arborum corticibus, Plin. lib. 13. cap. 4. de palmis arboribus, Reliquæ teretes atque proceræ, densis gradatque corticum pollicibus, ut orbibus, faciles se ad scandendum Orientis populis præbent, &c.

POLLĒCĪS, quod pollicis latitudinem, sive crassitudinem habet § ἀντιχέ. GAL. D'un pouce. ITA. D'un dito grosso. GERM. Eines Daumens breit. HISP. Cosa de grandexa de un pulgar. ANG. Of an inche in length or breadth. § Plin. lib. 15. c. 24. Digitorum hominis longitudo illis, & interm falcata pollicari latitudine.

POLLĒCĪOR, eris, verbum commune, secundum Priscianum, ultro promitto. Deducitur à pollice & licendo, quia qui licebatur, digitum tollebat. Cic. 2. & 3. in Verrem. § פורמא יאחול פורמא פורמא. GAL. Promestre. ITA. Promettere. GER. Versprechen. HISP. Prometer. ANG. To promise, to assure. § In significatione passiva legitur apud Ovid. in Epist. Cydippes.

Exige polliciti debita jura tori.

Plaut. in Aut. Credo ego ædepol, illi mercedem gallo pollicitos coquos. Idem in Bacchid. Hospitium & cœnam pollicere, &c. Idem Men. sc. ult. a. 5. Pollicitus dare numum, (pro daturum) & dixerat. Ea à me accipe. Item, Mira memoras: utinam efficere, quod pollicitus, pollicies Ibidem. Nam petit cum pollicetur, inhiat aurum ut deoret. Idem Aut. sc. 4. a. 1.

Non sine taurino sanguine pollicita es.

Carul. de com. Beren.

Quam (caesarem) multis illa dentur

Levia procedens brachia pollicita est.

idem ibidem. § Ponitur aliquando pro affirmare. Cicero ad Curionem, lib. 2. Epist. De ipso Tito Annio tantum tibi pollicor, te majoris animi, &c.

POLLĒCTOR, aris, frequentativum. § ἀντιχέ. Plaut. in Mil. Aut tibi meam operam pollicitari.

POLLĒCTĪO, nis, promissio. § ἀντιχέ, ἀντιχέ. GAL. Promesse. ITA. Promessa. GERM. Verheissung. HISP. Obra de prometer, prometimiento. ANG. A promise. § Plin. lib. 7. c. 37. Condita nova sceta, spretis legatis ex pollicitationibus Mithridatis regis, &c. Budzus, Pollicitatio, est offerentis solius promissum.

POLLĒCTĪUS, Participium. § ἀντιχέ, ἀντιχέ, ἀντιχέ. GAL. Promi. ITAL. Promesso. GERM. Verheissen, zugesagt. HISP. Prometido. ANG. That promiseth. § Fidem pollicitam dictis addere, Ovid. 3. Fast. Torus pollicitus. Idem Epist. 20.

POLLĒCTĪUM, substantivum, id est, promissio. § ἀντιχέ, ἀντιχέ. GAL. Promesse. ITA. Promessa. GERM. Ein verheiss oder verheissung. HISP. Prometimiento. ANG. A promise. § Colum. lib. 11. c. 3. Memores polliciti nostri subjungemus cultus hortorum. Ovid. 1. de Arte, Pollicitis dives quilibet esse potest.

POLLĒNĪŪS, vide Pollis.

POLLĒNCĪO, is, ite. Corpus mortuum curare. § ἀντιχέ, ἀντιχέ. GAL. Oindre & ensevelir un mort. ITA. Governare & curare li corpi morti. GERM. Todte cörper salben vnd rüsten zu der begrabnuss. HISP. Curar la sepultura de los muertos. ANG. To anoynte und burie the dead. § Plaut. in Prolog. Pæn. Carthaginienses fratres duo fuerunt, eorum alter vivit, alter est mortuus. Propterea apud vos dico confidentius, Quod mihi pollinctor dixit, qui eum pollinxerat.

POLLĒNCĪŪS, ipsa cadaverum unctio, & curatio. § ἀντιχέ. GAL. Ensevelissement de morts. ITA. Sepultura de morti. GERM. Die todten salbung vnd rüstung zu der begrabnuss. HISP. Sepultura de los muertos. ANG. The burying of the dead. § Plaut. in Sti. b. Hodie pollinctura est. Libitinaribus autem die batur qui necessaria funeribus vendebar, & qui rationibus præerat Libitinæ deæ, in cujus templo quæ ad sepulturam pertinebant, vendebantur. Docent Plutarch. in Ptolem. Seneca l. 6. de bene. Vota libitinariorum esse, ut mortes plurimorum optent, quod illis quæstuosissimum est.

POLLĒNCĪŪS, cum e, qui pollinct, vel pollingit. Curator funerum cujus

jus officium erat abluere cadavera & ungerere. {επιπομπή. GAL. Ense-
velissur de mors. ITA. Pizzicamorti. GERM. Der den Todten cörpern
alten rah anthut / mit salben vnd anderen dergleichen dingen so zu der
begrebmiss notwendig sind. HIS. El que cura la sepultura de los muertos.
ANG. A burier of the dead.} Plaut. in *Asin.* Equis curit pollincto-
rem accerseret Idem in *prolog.* pæn. Vide *Pollinctio* supra. Apuleius,
pollinctor ejus functi, dum unctionem parat. *Mart. lib. 10.*

Iam serobe, iam pollinctore parato.

POLLINCTORIA, pulvinaria aicæ mortuorum. Gl. Isid.
POLLINCTUM, ubi cadavera ponuntur. Gl. Isid.
POLLINCTOR, pollinctore, pollinctio, vide *pollis, inis.*
POLLIO Asinius, ut historicus citatur à Sueton. in *Cæs. cap. 53.* & Orator. in
Auguit. cap. 43.

POLLIS, inis, & pollen, inis, Flos tritici, à verbo polleo, quòd frumenti
partio præstantissima sit. {ζωφίς, πικρά. GAL. Fleur de Farine, la fa-
rine plus deliée ITAL. Fior de frumento fior de farina. GERM. Die blum
oder das beste theil des Korns / oder das reinste Mehl / so gewonlich hind
vnd hâr stribt HIS. Harina de trigo muy apurada, harina fino. ANG. The
flour of wheate.} Plin. l. 18. c. 10. Ex Afico justum est è modis red-
dere semodios, & pollinis sextarios quinque. Ita enim appellant in
tritico quòd florem in siligine. Marcellus Dioscoridis interpres, pol-
linem esse ait, tenuissimum pulverem, subtiliorémque fatinæ partem,
qualis circa molas plerunque, & loca in quibus panis pinfitur, parietibus
hærens invenitur.

POLLINARIUS, a, um, ad pollinera pertinet, ζυβάτης, ut Cribrum pollina-
riur, quòd è lino, non è setis equorum fit ad pollinem purgandum.
{ζωφίς, πικρά. GAL. Un
bisciau ou sas fin & delié. ITA. Burato, setaccio, tamiso. GERM. Der
Beutelsack / oder beutelsib. HIS. Cedoço. ANG. A sieve to sift flour vith.} Nam
cribra quæ ad excutiendam farinam fiunt, excussoria dicuntur.
Plin. l. 18. c. 11. Cribrorum genera Gallix setis equorum invencio, His-
panix excussoria, ac pollinaria.

POLLINATOR, is, Curator pistinæ, qui farinam facit & pollinem, quique pol-
linario cribro pollinem purgat, à polline farina deductum nomè, {ζα-
δοποιός. GAL. Bluteur ou passaur. ITA. Chi tamiso, setaccia, bu-ata.
GER. Ein Müller oder Mehlbeutler. HIS. Panadero. ANG. A sifter of
flour.} Cato de *rust. c. 5.* Operarium, mercenarium, pollinatore, di-
tius eundem ne habeat die.

POLLINCERE, à pollinco, est farinam in pistino lucifaciam dividere, in-
quit Sipontinus. ζυνοποιείν.

POLLINCO, nis, verbale à pollinco, quòd est farinam in pistino divide-
re. Cato c. 136. Pollinctionem in agro Casinate & Venafici sic dare
oportet. Vide reliquum ad *Catonem.*

POLLIONES, portitores mortuorum. Vet. Voc. supra fuit *lillions.*

POLLUBRUM, Vas est latum quòd & pelvim vocamus, à polluendo dictū,
quòd eo aqua ex manuum ablutione polluta excipitur. {επιψήχρη-
σις, πηδονιστος. GAL. Va bassin à laver les mains. ITA. Bacino, ba-
cile. GER. Ein handbecken. HIS. Fuente para lavar las manos. ANG. A
basin to wash bandes in.} Antiqui etiam ad pedes abluendos pollu-
bio utebantur. Liv. *Anaron.* apud Nonium, argenteo pollubio, & auro
gutto, Fabius pictor, Aquam manibus, pedibusque dato, pollubium si-
nistra manu teneto, dextra vasum cum aqua. Pollubium, inquit No-
nius, quòd Græci χερύσια, nos trulleum vocamus, Unico autem l. vide-
tur scribendum. Apud Nonium scribitur unico l. Item apud festum
alias unico, alias gemino.

POLLUCIO, ex, xi, verbum ad sacra pertinet, significans dedicare, vel
vovere, vel (ut alij volunt) libamenta Herculi in aram portigere. {δρα-
θών. GAL. Sacrifier ou faire banquet magnifique en un sacrifice. ITAL.
Dedicare, apparecchiare convito magnifico & sontuoso. GERM. Herlich
zueignen / oder auff offeren / auff ein Opfer ein herliche maaltzeit zuristen.
HIS. Dedicar & sacrificar. ANG. To sacrifice or to mak a magnifick
banquet in a sacrifice.} Vnde sacrificium polluctum dicebatur quo
Herculi decimæ solebant sacrificari. Plaut. in *Stich.* Ut decimam partem
Herculi polluceam, id est, splendide dedicem. Hec verbo usi sunt au-
tores quoties opparas dapeis, veluti in sacrificium Deorum, & in pri-
mis. Herculis facturi erant, cui decimas omnium rerum Romani voto
reddebant. Macrobius, Catiliones eos proprie appellat, qui ad pollu-
ctum Herculis ultimi quum venient, catillos liguiebant. Ad pollu-
ctum hoc est, ad magnificum epulum, quale Herculi solebat fieri. Nam
polluctum, est, cœna est pollucibilis & opipara. Plaut. in *Rud.* Specta-
tores vos quoque ad cœnam vocem, ni daturus nihil sum, neque sit
quicquam pollucti domi, id est, si nobis esset cœna tam laudè appa-
rata, quam esse solet eorum qui votivum epulum faciunt, (hoc est,
polluctum) ad cœnam vos vocassem. Ex *Bisito.* Hinc Polluctus, a,
um, libatus, stive cumalatus, largiter exceptus, & tractatus Plautus jo-
cans, Polluctum virgis dicit, quasi largiter exceptum, *Curr. 3. a. 1.* Tum
meam Venerem vituperas, quòd quidem in hi polluctus virgis seivus
sermonem ferat.

POLLUCIBI Is, cœna, à Macrobio dicta est opulenta opipara, & splendi-
da, μεγαλοαγειρία δειπνον.

POLLUCIBILIS, adverbium, Splendidè & laudè {πολυπικός. GAL. Som-
ptueusement. ITA. Sontuosamente. GERM. Züstlich, herlich HIS. Magni-
ficamente. ANG. Costly.} Plautus in *Moss.* Palcite parasitos, opsonate
pollucibiliter.

POLLUCTOR, qui polluctet. Gl. Isid. Polluctare, consecrare.

POLLUCTUM, locus sacrorum. Gl. Isid.

POLLUCTUM, vide in *Polluceo.*

POLLULUM labellum, vide *Labellum.*

POLLUO, is, ui, utum, Inquino, conpurco, scedo, contanino. {νευ τιμμή
στη chillê, αγλυία. GAL. Souiller & polluer. ITA. Macchiare, s. orca-
re, imbrattare. GERM. Besrecken / besodlen / vermaafgen. HISP. Ensu-
ciar. ANG. To defile, to mak filthy.} Cic. *pro Resp. Amer.* Nemo enim
putabat quenquam esse qui quum omnia divina, atque humana jura
scelere nefario pollueret, somnum statim capere potuisset. Ovid. l.
Metam. Affatūque suo populos, ubi que domosque Polluit. Cic. *pro*
domo sua, iste qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio & stu-
pro polluit cæceremonias. Horat. 4. *Carm. Ode 5.*

Nullis polluitur casta domus stupris.
Virg. 3. *Aeneid.*

— Polluit ore dapes
Senec. *cap. 16. de consolat ad Helviam*, Polluere faciem lenociniis, aut
colobibus Ovid. 4. *Fast.*

At quicumque nas ausi prohibente Deorum
Numine polluerant pontificale caput

POLLUTUS, a, um, particip. {νευ τιμμή. GAL. Contaminato, lordado, sporcado.
GERM. Besect / besudlet / vermaafget. HIS. Ensujiado. ANG. Defiled,
made filthy.} Lucan. l. 2.

Quemque sua rapiunt scelerata in pralia causa
Hos polluta domus, legesque in pace timenda.

Virg. 3. *Aeneid.*
Lingero pollutum hospitium, & dare classibus Austrum.

¶ Hinc nocturnam genituram somno spaisam, pollutionem appel-
lant *μολυσμος.*

POLLUX, olim Polluces, Iovis ex Læda filius, frater Castoris. *πυλὸς δαυτ.*
Hunc fabulantur Poëtæ fuisse immortalem, & nihilominus immorta-
litatem suam cum fratre mortali divisisse, &c. Virg. 6. *Aeneid.*

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itaque reditque vitam toties.

Sueton. in *Tib. c. 21* Dedicavit & Concordiæ ædem. Item Pollucis &
Castoris suo fratrisque nomine, de manubiis. ¶ Est etiam Pollux Græ-
ci Grammatici nomen, qui sub Commodio principe Athenis docuit.
Ejus hodie nihil extrat præter Onomasticon.

POLLYXENUS, astutus, versipellis. Gl. g. b.

POLONIA, Poken, Pologne, provincia amplissima.

POLOFUS, altus, polosè, altè Gl. Isid. Vet. Voc. Polofus, a, um, altus, vel su-
perbus, vel ornatus.

POLUXA, vel Polæ, erant pilæ ex aluta molli tomento factæ, quibus da-
tatum ludebant in foro. Vnde polite dicebant pila ludere veteres, ut
autor est Festus. Id tractum à Græco. Nam *πολιων* veterum signifi-
cat ex aluta tubra confectum, quòd gestabatur in pompa Liberi. Hinc
polæ Latine, quæ ex aluta fiebant, & polimenta, de quibus supra
Hæc ex Scaligero.

POLULUS, adjectivum, pro paululus, vel parvulus: antiquum. Cato de
rustica cap. 10. Urceos tres, labellum polulum, amphoricas olea-
rias duas.

POLUMEN, polumum locus sacrorum lege *polluctrum*. Gl. Isid.

POLUS, πάλος, Agrippentinus sophista, Gorgix auditor, primus in oratione
invenisse dicitur, τὰ πείρισμα, αντίθετα, ἢ ὁμοιοτέλεστα: quòd minime
verum est, sed jam inventis sæpè usum fuisse constat. Hæc Philostratus.
Suidas scribit eum genealogiam eorum, qui ad Troiam profecti
sunt, scripsisse, simul & navium catalogum.

POLUS, is, πάλος, u, Le pole Arctique, ou Antarctique. Ovid. *Eleg. ult. lib.*
4. *Trist.*

— Quot inter
Occultum stella, conspicuūque polum.

Ibid. Eleg. lib. 4. Trist.

Polo fixa nequeunt tibi dicere flamma.

POLY, πολὺ, in quibusdam vocibus Græcis, ad Latinas translatis, legitur,
quæ sequuntur, multitudinis significatione, nullo generis discrimine,
alioqui movetur πολὺ πάλος, πολὺ, multus, a, um.

POLYACANTHOS, πολυανθος, herba est spinosus habens lanugines, cujus
meminit Plin. *lib. 21. c. 16.*

POLYXGOS, πολυγυγος, insula una ex Sporadibus, à caprarum multitudine
dicta.

POLYXENUS, πολύξενος, Sophista Sardonius, temporibus Cæsaris Dictatoris
& Antonij triumviri, Scripsit orationes judiciales. Triumpho Parthici
M. Antonij libros tres. ¶ Fuit & alter, Macedo genere, qui de Thebis
scripsit, & de re militari. Suidas. Ejus extat Stratagematum liber.

POLYANDRION, πολυάνδριον, in Græciæ civitatibus dicebatur commune
hospitum sepulchrum, ita dictum à multitudine sepulcorum. *πυλάνδριον*
enim Græci significat populosum.

POLYANDRIUM, πολυάνδριον, locus ubi multi viri sunt: deinde ubi multi ho-
mines, usurpatur pro sepulchro, ubi multi sepulti.

POLYANDRIA, multitudo civium.

POLYANODYNOS, πολυανώδυνος, cicuta.

POLYANTHÆA, ὄβ, πάλος, ἄχρον, ranunculi species, herba est causticam vim
habens, quam nannulli batrachion appellant. Ruellius putat eam
herbam esse quam herbariorum vulgus *Pedem corvinum* appellat.
Vide Plinium *lib. 27. cap. 12.*

POLYANÆA, sive Polyarnes, πολυάρνης, multorum agnorum, sive qui possi-
det multos agnos. Varro *lib. 1. de re rust. c. 1.* Veteres poëtæ alios vo-
cant polyarnas, alios polymelos, alios polybutas, id est, multorum
agnorum, multorum ovium, multorum bouum.

POLYBIUS πολύβιος, Insignis historicus ex Megalopoli Arcadiæ civitate,
Scipionis Africani præceptor, qui Romanam historiam libris quadra-
ginta conscripsit. Autor Suidas.

POLYBUTES, πολυβύτης, u, qui multos boves habet.

POLYCANDELUM, πολυκάνδηλος, candelabium, in quo multæ candelæ poni
possunt à *candela.*

POLYCARPON, heba sponte nascens in segetibus. H P.

POLYCARPUS, πολυκαρπος, Ioannis Evangelistæ discipulus, & Smyrnae-
rum Episcopus, Latine rem uberem & fertilem significat.

POLYCASTE, es, πολυκάστη, Nestoris filia, apud Homerum in *Odyss.*

POLYCHRONIUS, a, um, {πολυχρόνιος. GAL. De long temps. ITA. Di lungo
tempo. GERM. Langwirig. HIS. De largo tiempo. ANG. That lasteth
long.} Diuturnus, longævus, & multi temporis: sicut *ὀλυχρόνιος*, qui
parum vivit. Unde cornices dictæ polychroniæ, quòd integras ætates
vivere dicuntur.

POLYCLÆTUS, πολυκλαίος, Statuarius eximius diligentia & decorè ceteris
præcellens. Nam ex ære plurima confecit signa, gravissimorum
scriptorum præconiis nobilitata: ex quibus in primis commemorantur
astragalizontes, hoc est, talis ludentes, quo opere nullum absolutius
fuit iudicatum, Fuit & Syconius discipulus Ageladæ. Duas eodem
argumento

argumento stultas fecit, alteram ex ingenio & suo iudicio, alteram vero ex vulgi opinione, & ex sententia cuiusvis praeceperuntis. Quibus perfectis tubam admittit, ac primum sua ostensa magnopere laudatur: altera deinde, non aequè. Atqui scitote (inquit) hanc quam tanto pere laudatis, me fecisse: quam verò vituperatis, vos fecisse. Auctor *Ælianus de varia historia*. Hinc adjectivum, Polycleteus, pen. prod. πολυκλήτης. Stat. 2. *Sylv.*

quod ab arte Myronis,

Aut Polycleteo iustum est quod vivere caelo.

Idem 4. *Sylv.*

Quod Polycleteis visum est spirare caminis.

Polycentron, πολυκεντρών, quasi multarum tibiarum, herba cunilæ simili, semine pulegij, surculo sa, multis geniculis. Vide *Plin. lib. 26. c. 14.*

Polycrata, nobilis femina gaudio expiravit. Aristoteles apud *Gell. c. 16. lib. 3.*

Polycrates, πολυκράτης. Nomen proprium tyranni, qui in Samo insula rerum potiebatur. Hic & opibus, & felicitate apud historicos inclutus est: quoad vixit, non tam fortunæ alumna dici potuit, quam parvus. Annullum habuisse fertur, incredibilis pretij, sibi que charissimum, quem, ut nimis sibi blandientem fortunam aliqua adversitate temperaret, in mare abiecit: quem tamen postea in ventre piscis inventum recuperavit. Verum quamquam eidem in vita nihil adversi contigisse ferunt, mors infamis, & ærumnosa docuit neminem ante obitum meritò dici posse felicem. Idem enim ab Oronte Satrapa Persarum captus, suspensusque, genere mortis teretimo diem clausit. Ex *Strab. lib. 14*. Hujus item meminit *lib. 5. de finib.* Floruit eodem tempore quo Pythagoras & Anacreon, & Polyocrates Ephesiorum præsul, temporibus Severi principis, ut scribit *Hyeronimus*, eodem nomine, clarus literis floruit. & Fuit & alius Polyocrates, cuius meminit *Quint. 1. cap. 17. lib. 2.*

Polydamas, antis, πολυδάμας. Proprium Troiani, Antenoris & Theanüs sororis Hecubæ filij: qui Lycasten Priami filiam, sed ex concubina susceptam, uxorem duxit. Hic cum Antenore patre & Ænea urbem Troianam Græcis dicitur prodidisse. Poëtæ Græci, ut primam hujus nominis syllabam extendant (nam alioqui in hexametro versu locum non habet) πολυδάμας, scribunt: quos & Persius imitatus est *Satyr. 1.*

Ne mihi Polydamas, aut Troiades Labconem fratulerint.

Sonat autem Polydamas Latinè multorum domitorum, quasi πολυδάμας, vel multarum uxorum virum, quasi esset Polidamar, vel Polydamars, eo enim respexit *Cornutus* in *Persium* quum Polydamantem multinubam interpretatus est. & Polydamas Pancretiastes nobilis qui æmulatus Heculem, leonem incensis amplexus superavit: tantum ingentem apprehensis extremis pedibus retrò tenebat: curtum agitatum sese opponendo altera manu apprehensum ex cursu trahabat, in equosque insiliebat dejecto auriga. Accersitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex provocatione victor fuit. Postremò post cenam in caverna, quum saxum à vertice ruinam minaretur, diffugiens convivis, confusus ipse viribus, ac manibus posse illud sustinere, oppressus est. Auctor *Pausanias*.

Polydectes, πολυδέκτης, Rex Seriphi insulæ, qui Perseum Iovis & Danaes filium educavit. Cujus tandem ingenium veritus, audaciâque & felicitatem, spe illectum æternæ gloriæ ad superandum Gorgonem compulit: quo devictò redeunti Persico quum semper detraheret, conversus est ab illo in silicem monstrato capite Medusæ, ut fabulatur *Ovid. lib. 5. Metam.*

Polydora, πολυδώρα. Insula Propontidis, apud *Plin. lib. 5. c. ult.* & Polydora uynpha, Oceani & Tethyos filia. *Hesiodos in Theog.*

Polydorus, πολυδωρος, filius fuit Priami ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani, communis Martis exitum veritus, cum magno auri pondere educandam tradidit Polymnestori Thraciæ regi, antiquo hospiti, amico & genero suo. Sed ille delecta Troia, cæterisque Priami ferè omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore spatiantem, telis aggreditur, & frustra fidem deorum, hominūque implorantem occidit: cæsoque tumulum superinjecit, cui supercrevere myrti virgulta, ut auctor est *Virg. lib. 3. Æneid.* Id quum mater Hecuba intellexisset, simulavit se ingens adhuc auri pondus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod avarus rex verum existimans, mox ad Hecubam profectus, illius unguibus obcæcatus est. Extat tamen & alia de Polydoro fabula: nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepisse: Priamum autem pro redemptione filij Græcis dedisse urbem: quæ postea ab eventu Antandios dicta est: qua accepta illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruisset. Hæc ferè *Sen. vius in locum illum 3. Æneid.*

fuge litius avarum.

Nam Polydorus ego, &c.

& Alius fuit Polydorus Priami filius ex Laothoe Ætæi Lelegum regis filia, quem Achilles cum fratre Lycæone in bello Troiano interfecit.

Polygalum, vel Polygala, πολυγαλον, herba palmi altitudine, in caule lucano foliis leuciculæ, quæ rotata, lactis ubertatem inducit, à quo effectu nomen accepit. *Plin. lib. 27. c. 12. Diosc. lib. 4. c. 14.*

Polygamus, πολυγάμος, qui, vel quæ multas nuptias habuit.

Polygamia, πολυγαμία, multitudo nuptiarum: multas simul uxores habere.

Polygnōus, πολυγνώτης. Nomen pictoris præclarissimi, patria Thasi, qui nonagesima Olympiade floruit. De eo *Plutarchus in Cimo. Quint. 1. 11. Institus orator. Plin. 1. 33. c. 9.* Hic primus mulieres incida veste pinxit, capita earum mitris versicoloribus operuit, plurimumque picturæ primus contulit. Primus siquidem instituit os adaperire, dentes ostendere, & vultum ab antiquo rigore variare. Delphis ædem pinxit, & Athenis porticum quæ Pæcile vocatur, idque gratuitò, quum parte ejus Mycon mercede pingeret? quo nomine Amphictiones (quod est publicum Græciæ concilium) hospitia ei gratuita per universam Græciam decere. Pinxit præterea & Ocnum, teste *Pausania*, spatium torquentem, asinamque astantem, quæ quicquid ille torserat, statim prætoderet. Quo ænigmate significare volebat, patrem familias laboriosum quidem, sed cui domi esset uxor prodiga, quæ quicquid

ille sudore suo corrasisset, strenuè profunderet. Vide *Erasmii adagia.*

Polygonatum, πολυγόνατον, herba sine foliis, asparagi caule, in cacumine aculeum habens, à frequentia geniculorum dicta *Plin. lib. 27. cap. 12.*

Vulgus *Salomonis sigillum* appellat.

Polygonius, a, um, πολυγωνίος, multis angulis constans.

Polygōnōides, πολυγωνοειδής, herba est folio lauri, longa, tenuisque, adveisus serpentes, ac privatim aspidem ex aceto pota efficax. Aquibusdam clematis Ægyptia, ab aliis daphnoides appellatur. Auctor *Plin. lib. 24. cap. 15.*

Polygonum, πολύγωνον. GAL. L'herbe saint Innocent, appelée des herboristes *Centinodia*, ou *corrigiola*. ITA. *Corrigiola*, *centinodia*. GER. *Weggras*, *Wegtritt*. HIS. *Cientinodas*, *correola*. & Herba à geniculorum multitudine, quam nos sanguinariam vocamus, foliis rutæ, & semine graminis similis. Succus ejus infusus naribus, supprimit sanguinem. *Plin. lib. 27. c. 12. Dioscorid. lib. 4. c. 5. Colum. lib. 7.* Sanguinalis herba quam Græci πολύγωνον appellant. Hoc nomen veteres usurparunt pro fecundo. Vulgus *Centinodiam* appellat.

Polygrammatus, a, um, πολυγραμμάτωτος, multis libris constans.

Polygrammus, a, um, πολυγραμμος. Gemma est smaragdo similis, transverfis multis albis lineis distincta. Vide *Plin. lib. 37. c. 9.*

Polygynæcon, mulierum frequentia *Plin. lib. 35. c. 11.* Pinxit in templo Eleusinae Phylacum, Aræneis frequentiam, quam vocavere polygynæcon.

Polyhymnia, vide *Polymnia*.

Polyides, staphis agria.

Polyistō, qui multarum rerum gnarus est. & πολυίστωρ. GAL. *Qui a beati-*

comp leui, qui sçait beaucoup, soit sçavans. ITA. *Chi sa molto, chi ha*

molto sapere. GER. *Einer der vil weis*. HIS. *El que sabe mucho*. ANG. *Thas hath veade muche, very voyse*. & Latinè multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus dicitur Apion, de quo *Gell. lib. 5. c. 14.*

Polylogus, πολυλόγος, multiloquus πολυλογία, multiloquium.

Polyloquus, Plauto, ex Græco & Latino. Mædè Græcum est πολυλόγος, mædè Latinum multiloquus.

Polymartium, Bomerzo, V. olim E. Etruriæ, nunc opidum tenue.

Polymedia, *Plinius lib. 5. c. 3.* Troiadi oppidum, Helleponto adjacens.

Polymitis, a, um, & πολυμίτης. GAL. *Tissu de fils de di-*

verses couleurs. ITA. *Di piu colori*. GER. *Das auß vilserley fædmen odet*

einerlags gewæbet ist vnd nicht einerley farb hatt / als der rðgelechte

schutleg. HIS. *Texido con muchos lixos de diverses colores*. ANG. *A*

garment of twisted silk of diverse colours. & Quod multis diversisque

constat liciis sive filis. Hinc polymitæ dictæ vestes quæ versicoloribus liciis contextæ sunt. *Plin. lib. 8. c. 48.* Plurimis verò liciis contextere quæ polymita appellant, Alexandria instituit.

Polymitaris, qui varij coloris filis opus variegat.

Polymnestor, ris, Rex Thracum qui Polydorum Priami filium avaritiâ impulsus interfecit. Vide in *Polydoro*.

Polymnia, sive Polymnacia, πολυμνία, una musarum, à memoriæ magnitudine dicta. Nam μνία, Græci memoriâ vocant. Producit autem hæc dictio penultimam syllabam, quum apud Græcos æ diphthongo scribatur. Fuerunt qui corripere putarint, adducti versu *Virgilij, ex Epigrammat.*

Signat cuncta manu loquiturque Polymnia gestu.

Verum in castigationibus exemplaribus legitur Polymnēia per quinque syllabas sine conjunctione que. Quem etiam in modum *Horatius* hac voce usus est. *lib. 1. Carm.*

Euterpe colibet nec Polymnēia.

Sunt qui Polyhymnia scribant, ut à cantus multitudine dicatur, *Ovid. 5. Fast.* Finietat voces Polyhymnia. Ita scribit *Passler*. Magis tamen placet superior scriptura.

Polymorphus, a, um, πολυμορφος, multiformis.

Polymyzus, & πολυμύζος. GAL. *Qui a plusieurs becs à mettre la meche,*

de plusieurs meches. ITA. *Lucerna di molti stupini*. GER. *Ein ampel*

so vill tachten rðclin hat/ vnd an vilen orten mag angezündet werden/ ein

leuchter mit vil rðren. HIS. *Candil de muchas mechas*. ANGL. *Thas*

hath many metches. & Lucerna quæ multos habet canaliculos, & in his funiculis, illustrandis conviviiis accommodata. De hac *Martial. lib. 14.*

Illustram quum tota meis convivia flammis

Tòtque geram myxos, una lucerna vocor.

Polyices, πολυϊκίης, & Ethocles OEdipi Thebanorum regis filij fuerunt, qui de regni hereditate dissidentes, singulari certamine congressi, mutuis vulneribus ceciderunt. Latius prosequitur hanc historiam *Statius in Thebaid.*

Polyonymon est inter nomina Helxines.

Polyos, quædam herba, quæ à Latinis dicitur omnimorbia. Vet. Vocab.

Polyrates, & πολυρατής, Pirithoi & Hippodamiæ filius, teste *Homero Iliad. 12.*

Polyphagus, & πολυφάγος. ANGL. *A greats eater*. & Latinè verti potest multivora. Creditur etiam polyphago cuiusdam Ægyptij generis crudam carnem, & quicquid daretur, mandere assuetò, &c.

Polyphagia, πολυφάγία Edacitas, voracitas. & ANGL. *A greedie eating*. & Verum Græcas id genus voces, quæ Latinis literis scribi non conlueverunt, latius fuerit, in Græcum Lexicon tanquam in propriam familiam relegare.

Polypharmacus, πολυφάρμακος, pharmacis abundans.

Polyphemus, πολυφῆμος. Cyclops, Neptuni filius ex Thoa Phorci filia, ingenti corpore, qui unicum tantum oculum, eumque in fronte habuit. Hic Galatæam nympham fertur adamasse, Acinque puerum, quem sibi illa præferrebat, saxo interemisit. Vlysem quoque vi tempestatis in Siciliam delatum antro suo inclusit, quatuorque ex comitibus ejus devoravit: reliquos eodem mortis genere perempturus: nisi prævertens Vlyses vino nigro, inebriasset: atòque sopore obruto, adusto stipite oculum ei iussit. Vide latius totam hanc fabulam apud *Homerum 10. Odyss. Serv. in illud Virg. 3. Æneid.*

Nam qualis quavisque cævo Polyphemus in antro Lanigerus claudis pecudes.

Multi, inquit, Polyphemum dicunt unum habuisse oculum, alij duos, alij

alij tres, sed totum fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus, & ob hoc oculus in fronte habuisse dicitur, id est, juxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verum Ulysses eum prudentia superavit: & ob hoc eum caecasse fingunt. Hæc Servius. Cic. quoque de Polyphemo. lib. 5. Tuscul. sic scribit, At vero Polyphemum Homerus, quum immanem ferumque faxisset, cum ariete etiam colloquentem facit, ejusque laudare fortunas, quod quod vellet ingredi posset, & quæ vellet attingeret. Recte id quidem, nihilo enim erat ipse Cyclops, quam aries ille prudentior. Hæc Cicero.

Polyphyllon, est inter medij nomina, apud Dioscor. πολύφυλλον, est, multis foliis præditus.

Polyplūsios, ξηροψυήσχιρ, πολυπλύσιος. GAL. Pecuniem xricho. ITA. Danaroso, ricco. GERM. Vast reich/der vil gest hat. HIS. Rico que tiene muchos dineros. ANG. Very richo. } Latine bene nummatus dicitur, sive ubertim dives: à πολὺ multum, & πλούσιος dives Plaut. in Capt. sc. 2. n. 2. Quo de genere natus est illic Philocrates? P. Polyplūsios.

Polypodium, ξ πολυπόδιον. GAL. Polypode. ITAL. & HISP. Polypodio. GERM. Engelfuß. ANGL. Vulfarne, polipodie. } Herba dicta, sive quod radix ejus veluti citros ad similitudinem polyphi piscis habeat, sive quod farina ejus indita naribus polypum consumit, Filicula vulgo dicitur. Plin. lib. 26. c. 8. & Diosc. lib. 4. c. 198.

Polypragmon, multis πράγματα, i. negotiis se implicans: curiosus.

Polyticha, publicæ rationes, chartæ publicæ. Cerda.

Polyptōn, πολύπτων, apud Rhetores figuræ nomen est, quæ sit quoties diversis casibus ejusdem dictionis oratio variatur, hoc modo: Senatus est summi imperij consilium: Senatui Reipub. cura demandatur: ad Senatuum in dubiis periculosisque rebus omnis civitas respicit, vide plura de hac figura apud Rutilium & Aquilam Romanum. Dicitur πολύπτων, quasi casibus abundans: nam πτώσις Græcis casum significat.

Polyptychum, πολυπτυχός, i. multis πτυχίς, i. plicis constans, ut πολυπτυχός δέντρον. Hinc absolute polyptychum liber ex multis plicaturis.

Polyptus, ξ πολυπύς. GAL. Poulpe ou poulpe. ITAL. Polpo pesce. GERM. Ein meersfisch mit vill süßen. HIS. El pulpo pescado conocido. ANG. A fish with many feet. } mascul. gen. polyphi & polypodis, piscis ex genere πτερόποδος, hoc est, eorum qui molli cute teguntur, à multis pedibus appellatus: cujus descriptionem, naturam & genera, vide apud Plin. lib. 9. c. 20. Per metaphoram polyptus accipitur pro homine rapace: quod à Polypto pisce translatum est, qui quicquid brachiorum flagellis nactus fuerit, arctissime retinet. Plaut. Aul. sc. 4. a. 1. Ego istos novi Polyptos, qui ubi quid tetigerint, tenent. Nonnunquam polyptum dicimus omnium horarum hominem, qui se omnium ingenijs omni que tempore novit accommodare: ea quoque metaphora à polyphi piscis natura sumpta, qui ad similitudinem loci cui adheret, colorem immutat, maxime in metu. Est etiam polyptus narium morbus, quum caro interiora nasi occupat, à multitudine incisione qua polyphi piscis pedes imitari videtur. GAL. Un morceau de chair qui croit dedans le nez, poulpe. ITA. Malattia nel nazo. GERM. Ein geschwür der nasen oberig steisch in der nasen HISP. Dolencia en las narizes, como carne de pulpo. ANG. A pecco fleshe which groweth in the nostrils. } Morbi hujus descriptionem & remedia, vide latius apud Cellum lib. 6. cap. 8. Cato de re rust. Et si polyptus in naso intraverit, brassicam erraticam, aut idam, tritam in malum conjicito, & ad nasum admoveo.

Polyptōs, qui eo modo laborat. ξ πολυπτόης. GAL. Celny qui a une poulpe au nez. ITAL. Chi ha tal malattia nel naso. GERM. Der ein solches geschwür in der nasen hat. HIS. Doliente de tal enfermedad en las narizes. ANG. That is sick by flesh growing in the nose. } Martial. lib. 12. Nasutum volo, nolo polyptusum.

Polyrhizon, accommodatur compluribus herbis. πολύριζος, i. est multas ρίζας, h. e. radices habens.

Polyrastros, πολύραστρον, opus polyrastron, quod multis rotis trahitur. Vide Trisrastros.

Polystaurium, πολυσταύριον vestis patriarchalis, cui multæ cruces erant intextæ: quod & φαιρίδιον dicebatur, erant autem illæ cruces intextæ penulæ albæ. vide G. Græcob. Meursij.

Polytydētōn, πολυτύδητον, figura quum sermo multis conjunctionibus concatenatur. Virg. 3. Georg. τελέτηνque τάρτηνque, Armaque, Amycleumque canem, Cressamque phæacem.

Dicitur polysyndeton, δὲ πρὸς πολλῶν συνδέσμων, hoc est, à multitudi- ne conjunctionum.

Polyyntheton, πολυσύνθετον, figura quum sententiæ multorum articulo- rum convenienti copia continentur: ut, Ille hunc pœna constructum trahebat: hic autem vociferabatur: concursus vero non mediocris erat: quum tamen omnes optulari vellent, sed nemo audeat, neque ibi magistratus aderat, neque circumspicientes, quod potissimum confugeremus, reperiiebamus. Rutilius Lupus.

Polytelia, πολυτέλεια, oppidum Mesopotamiæ, apud Plin. lib. 9. c. 26.

Polytrichon, ξ πολυτριχόν. GAL. Capillus Veneris, polytrichon. ITAL. Capel Venere. GERM. Marrauten vnd abthron. HISP. Politricon. } Herba est quæ alio nomine Callitrichon dicitur, quod multos, & pulchros nutriat capillos, Dioscorides adiantum appellat, vulgus Capillum veneris. Legitur & nominativus polytrix. Plin. lib. 26. c. 4. Polytrix iisdem in- veteratis utilior.

Polyxena, πολυξένη, priami filia formosissima, ex Hecuba conjugæ, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris sui tumulum jugulavit. Ferunt enim Achillem quum ad Troiam bellum gereret, Polyxenam forte in mœnibus conspectam adamasse, eamque sibi uxorem postu- lasse. Quod quum Priamus annuisset, placuit ut in Tymbræi Apollini- nis templum convenirent, pacis nuptiarumque fœdera iactari. Quod quum rescivisset Paris, post Apollinis simulacrum sese occultavit, Achillémque nihil tale opinantem sagita interfecit. Capta deinde Troia, quum & Polyxena viva in hostium manus pervenisset, Achillis umbra Græcorum proceribus in somnis apparuit, præcipiens ut Poly- xenæ cujus nuptiarum prætextu erat interfecit, inferias sibi mittere- tur: cujus crudelitatis Pyrrhus sese ministrum præbuit. Ovid.

Placet Achilles mastrata Polyxena manes.

Polyxeniūs, a. um, adjectivum, apud Catullum,

Alta Polyxenia madefcent cade sepulchra.

Polyxēnūs, πολυξένος, inter Græcorum duces numeratus. Homer. lib. Iliad. 2.

Polyxō, us, mulier fuit ex Lemno insula & Apollinis vates qua Lem- niaci sceleris dux & hortatrix fuit, Nam quum Lemniacæ mulieres ob spectam venerem hircum olerent, maritumque eorum eam ob causam ex Thracia uxores sibi asciscerent, Polyxus instinctu omnem virilem sexum interemerunt. Autor Stautus lib. 5. Thebaid.

Polyzelus, πολυζέλος. Poëta comicus, cujus fabulas enumerat Suidas.

Polyzōnōs, πολυζώνος. gemma nigra multis zonis candicantibus distin- cta. Plin. lib. 37. c. 11.

Pomerium, vide Pomum.

Pomerania, Pometen / regio Germaniæ ad mare Balticum, Ducatus ti- tulo nobilis.

Pōmēidiānūs, a. um, à post & meridies, quod post meridiem fit: sicut an- temeridianus, quod sit ante meridiem. ξ μεταμεσημβριος. GAL. D'après midi. ITAL. Doppo mezzo giorno. GERM. Nachmittägig. HISP. Después de medio día. ANG. After none. } Cic. 3. de Orat. Atque hujus deambu- lationis antemeridianæ, aut nostræ pomeridianæ sessionis. Dicitur & postmeridianus. Quintil. lib. 3. c. 1. Postmeridianis scholis Aristote- les præcipere autem oratoriam cœpit. Item, In postmeridianas horas differre quod levioris est operæ. Seneca c. ult. de tranq. Item dicitur Pomeridiam belli gerere, pro postmeridiem. Quint.

Pomfania, Prussiæ ducalis provincia.

Pōmifer, vide Pomum.

Pōmīlōnēs, sive Pomilij, ξ Πωμιλλοί χαμμαδικίμ. GAL. Nains ou naintes. ITAL. Nani. GERM. Zwerglin / turnet erdmännlin. HISP. Enanos. ANG. Men of little stature. } Brevis stature homines, paulum supra terram extan- tes, qui Græco vocabulo νάνοι vocantur: qualem describit Marr. Epigr. 197. lib. 14. hoc disticho.

Si tantum species hominis caput Hecora credas: Si stantem videas, Astryanacta putes.

Ibidem. Hac qua saepe solet vinci, qua vincere raro Parma tibi, scutum pomilionis erit.

Legitur & Pomilius adjectivum, ut Mulæ pontiliæ apud eundem in tit. hujus Epigrammati.

Mis tibi de mulu non est metnenda ruina, Altius in terra penè sedere soles

Sunt tamen qui malint scribere pumilio & pumiliu per quintam vo- calem. Vide infra.

Pōmœtium, ξ Πωμωίτιον, τὸ πρὸς τὸν πόρον τῆς πόλεως, ἢ τὸ πρὸς τῶν τειχῶν. GAL. Certaine espace entour les murs d'une ville tant dedans que de- hors, où il n'est loisible d'edifier. ITAL. Spazio tra le mure & le fosse della città. GERM. Ein zwingelhof / die wete innerhalb vnd außserhalb der ringe mauren. HISP. La ronda entre los muros y casas. ANG. A space betwene the walles of a citie, as youll wishin without vohere it vons nor permi- teed tu build. } Locus erat tam intra, quam extra murum, quem an- tiqui in condendis urbibus inauguratō consecrabant: neque partici- pantur ullum in eo fieri ædificium. Dicitur pomœtium, teste Varo- ne, quasi postmurium. Nam antiqui mœrura dicebant quem nos mu- rum dicimus. Hinc legunt nonnulli apud Virg. 10. Æneid.

atque ipsi pralia miscent Aggeribus mœrorum.

Liv. lib. 10. Aggere fossis, & muro circumdat urbem, pomœtium pro- fert. Idem, Pomœtium est circa murum locus, quem in condendis ur- bibus quondam Hetrusci quæ murum ducturi erant, certis circa ter- minis auguratō consecrabant. Et hoc spatium quod neque habitari, neque arari fas erat, non magis quod post-murum esset, quam quod murus post id, pomœtium Romani appellarunt, & in urbis incremen- to, quantum mœnia processura erant, tantum termini hi consecrati proferebantur. Festus, Pomœtium quasi promurium, id est, proximum muro. Pomœtium quid Plutarch. in Rom. } Intra pomœtium fieri cen- turiata comitia, nefas. Gell. c. 27. lib. 15. Et de juve pomœrij proferen- di. Idem c. 14. lib. 13. Pomœtium quid esset, Augures populi Romani qui libros de auspiciis scripserunt, istiusmodi sententia definiunt, Pomœtium est locus intra agrum effatum, per totius urbis circuitum, ponē muros, regionibus certis determinatus, qui facit finem urbani auspicij. Antiquissimum autem pomœtium quod ab Romulo institu- tum est, palatini montis radicibus terminabatur. Sed id pomœtium pro incrementis Reipublic. aliquoties prolatum, & multos editōsque colles circumplexum est.

Pōmōnā, æ. Die appfelgötter. } pomorum dea apud Romanos, adama- ta à Vertumno, ut fabulatur. Ovid. 14. Metam. Dicta Pomona à po- mis, quemadmodum Mellona à melle.

Pōmpā, æ. ξ πομπή. GAL. Pompe, monstre, appareil solemnel. ITAL. Pompa, solenne apparecchio. GERM. Ein prächtliche rüstung / als mit schawspylen / processen vnd dergleichen dingen. HISP. Pompa y aparato. ANG. A so- lenne sight or shew. } Omne spectaculum dicitur, teste Vall. lib. 4. & apparatus solennis, cum ostentatione & specie quadam triumphum tam in adversis, quam prosperis & latis, à Græco πίμπω mitto. Dicitur enim pompa triumphum, pompa nuptiarum, pompa sacrorum, pompa fu- nerum. Cic. 1. Offic. Ut pompæ ferulis similes esse videamus. Idem 4. Tuscul. Socrates in pompa quum multa vis auri argentique ferretur, quam multa non desidero inquit. Idem pro Milone, Cadaver P. Clodij spoliatum exequijs, pompa, laudatione. Terent. in Heaut. Prolium meretricis comitatum pompam appellavit: Transcundum, inquit, est nunc tibi ad Menedemum, & tua pompa eō traducenda est. Pompam, penum, potationes. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Cum istoc ornatu, istaq; pom- pa (quia ferebatur vinum & cereus.) Idem Curs. sc. 1. a. 1. Ut te quasi pompam illac præterducerem. Idem Milit. sc. 1. a. 1. Ovid. 4. Fast.

Circus erit Pompa celebris numeroque Deorum.

Item Pompa, ludicrum est certamen, ut sæpè apud Cic. Lege Ovid. Eleg. 2. lib. 3. Amor. Denique splendor omnis & magnificentia per translationem pompa appellatur. Quintus Cic. de petis. Consul. Postre- mo

no tota peccio cura ut pompæ plena sit, ut illustris, ut splendida, ut habeat summam speciem ac dignitatem. Detrahere pompam munci suo, id est, absque fastu dare. Senec. de benefico. lib. 2. c. 12.

Pompalis, e, adject. ad pompam pertinens. Iul. Capitol. in Gordiano, Erat quidem longitudine Romana, canitie decora & pompali vultu, iuber magis quam candidus.

Pompaliter, adverb. pompali modo,

Pompabiliter, aliud adverb. Iul. Capitol. in Galieno, Gladiatores pompabiliter ornati.

Pompaticus, solennis, superbus, cum pompa junctus. Apul. lib. 10. pompatico favore deducor. Amos 6. 1. ingredientes pompaticè.

Pomposus, superbus, altus, magnificus.

Pompator, qui aliquid superbe & præsumptuose agit.

Pompula, parva pompa.

Pompulentus, pompa plenus.

Pompo, as, superbire, gloriari.

Pompeij, populi dicuntur quos Sarnus amnis alluit, incolentes oppidum ejusdem nominis. ¶ Inde pompeianum, id est, prædium circa pompeios, pompeianæ ficus ad siccandum optimæ Pompeiana vitis, ab insitore dicta. Colum. lib. 3. c. 2.

Pompeiopoli, πομπιόπολις, ἢ πομπιόπολις Stephano, Ciceriliæ urbs Pompeiou. Mela lib. 2. in descriptione Cilicia, Deinde urbs est à Rhodiis, Argivisque, post piratis pompeio assignante, possessa: nunc Pompeiopoli, tunc Solcè. Hæc etiam Solino teste, postea Trajanopolis est appellata. mutato nomine, postquam in ea facta concessit Trajanus.

Pompeiorum Romæ illustris familia fuit, ex qua in primis commemoratur Qu. Pompeius, qui contra Numantinos missus ab eisque superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit. Autor Florus lib. 2. ¶ Hujus filius, nepos Cn. Pompeius Strabo, magni Pompeij pater, ovocomum coloniam deduxit: in bello sociali Imperator creatus, de Picentibus triumphavit: var admōdū duræ disciplinæ. ¶ Cn. Pompeius, hujus filius, Syllæ partes secutus est, ab eoque ad ulciscendos inimicos in Asiæ missus, Domitium primū expugnavit, deinde & Iarbam regem cepit: de quo triumphavit ante legitimam ætatem: quæ ab exercitu Syllæ Magnus est salutatus. Inde contra Sertorium in Hispaniam profectus, Metelli copiis se se conjungens, eum cum tota factione sustulit. Mox delectus Imperator ad Bellum Piraticum, tribus mensibus id confecit. Deinde successor L. Lucullo missus, de Mitridate triumphavit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum restituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellavit capto eorum rege Aristobulo. Exincta uxore Julia, Cæsaris filia, Corneliam Scipionis filiam à P. Crasso M. filio viduam relictam, uxorem duxit Neapoli demum acutissima febre conepus, paucis abfuit à morte, quæ si contigisset, melius cum eo factum fuisset, ob insequentis belli civilis calamitatem. Iam bello civili excitato, pharsalica pugna à Cæsare copiis longè inferiore superatus, & in Ægyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus est. Triumphum quum ex Oriente victor redisset, biduo egit, prænotatis gentium titulis victarum, quæ à Plinio lib. 7. & à Plutarcho in vita eius ordine adnotantur. Filios reliquit Cn. & Sextum pompeios: quorum ille apud Mundam Hispaniæ urbem interfectus, hic apud Siciliam navali prælio ab Augusto est victus. Sex Pompeius alius, vir prætorius, sub quo Valerius Maximus militasse se dicit, & quem Ovid de Ponto pluribus laudibus effert. Hujus pater Sext. Pompeius Hispaniæ citerioris princeps, quū horreis suis vtilandis præsideret, correptus dolore podagræ, misit in triticū sese super genua, levatūsq; siccatis pedibus mirabilè in modū, hoc postea remedio usus est. Autor Plin. l. 2. c. 25. Apud què tamen, non Sextus Pompeius, sed Sext. Pomponius est legendum. ¶ Qu. Pompeius rufus, Syllæ filia nepos, Trib. plebis cum T. Numatio Placo, adversissimus Miloni, in cujus causa dixerat paucis post diebus, quàm Clodius esset occisus, Milo dedit quem ex Curia desideratis: ego dabo quem ex Capto lio mulctetis. Idem Milonem ad se venientem in hortis aspiciens, misit nuntium ne veniret. ¶ Qu. Pompeius, qui Bithynicus est dictus, summo studio dicendi, multa que doctrina, incredibilique labore atque industria, Hujus actio non satis commendabat orationem: in hac enim lais erat copia, in illa leporis parum. Hæc Cicero. Festus quoque de eodem sic ait, Pompeius Bithynicus, è supellectili regia signum ephedibitram tenentis, arenamque ruentis ex citationis gratia more Græcorum, Romam portavit, in Capitolio posuit.

Pompeion, πομπιόν, oppidum est Hispaniæ sub Pyrenæis montibus, quod à proloincho Vasconibus annumeratur. Plin. lib. 3. c. 2. Pompelonenses conventui Cæsa. augustano adscribit. Hodie Pampelunam vocant, regni Navarra caput.

Pompholyx, πομφόλυξ, præter vulgatam illam significationem quæ apud Græcos Bullam significat, etiam fuliginem significat albam, in officinis potissimum ætatis è fornacibus evolantem, summisque camini partibus, vel etiam officinæ testudini adhærentem. Nomen habet à verbo πομφάλλω, quod est bullis effeufeco, eo quod cameris, fumantibus fornacibus inæqualiter adhærens, quandam bullarum speciem præbeat. ¶ Invenitur etiam Pompholyx nativa inter lapides metallicos, similis iis filis quæ Autumnii præsertim tempore sereno celo per ætem volitant. Prioris meminit Galen. lib. 9. simplic. Vtriusque autem Agricola in tractatu de Metallis.

Pomphylus, i, piscis genus, qui alio nomine vocatur Nautilus, quod navis speciem præ se ferat, ναυτίλος. Plin. lib. 9. c. 29. Inter præcipua autem miracula est qui vocatur nautilus, ab aliis pompilos. Supinus in summa æquorum pervenit, ita se paulatim subrigens, ut emissa omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina, facile naviget. Postea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa miræ tenuitatis extendit: qua velificante in auras cæteris subremigans brachiis media cauda, ut gubernaculo, se regit. Ita vadit alto, Liburnicarum gaudens imagine: & si quid pavoris interveniat, hausta se mergens aqua.

Pomponia, πομπωνία, mater Scipionis ex congressu Iovis (ut credi volebat) in sanguem mutati. Silius lib. 13. Adstabat secunda Iovis Pomponia furto, &c.

Pomponius, Atticus, πομπωνιος, Nobilis Eques Romanus, excellenti ingenio, & amicus Ciceronis in primis fuit: unde Atticus Ciceronis est

appellatus: qui postquam vidit Cinnæ tumultu Republicam esse turbatam, secessit Athenas, ubi longè tempore moratus, & publicè civitatis, & privatim omnium gratiam moribus elegantissimis promeruit: linguam ita probè didicit, ut Attici nomen adiequeretur. Humanitate divitiisque simul præditus fuit, quibus amicos libenter impartiebat, Nam & Ciceronem ab urbe pulsum opibus juvit, & Brutum ab urbe fugientem nummorum centum millibus est profecurus. Erat alioqui gravissimus vir & constantiæ singularis: ut quæ religio è polliceret, eadem & præstare niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos, qui vitam ejus elegantissimè scripsit. Pomponij dicti à Pomponio Numæ filio. Plutarch. in Numæ. ¶ Pomponij item alij duo Ciceronis tempore fuerunt: quorum alter L. Pomponius Bononiensis Atellanarum scriptor, quem Solinus refert nunquam ructasse, Alter Cn. Pomponius orator, pativus acer, acerbisque dicendo, & lateribus pugnant, ut ait Cic. in Orat. ¶ Julius item Pomponius secundus tempore Quintiliani inter tragicos longè princeps, quem senes (ut ille refert) Pindarum tragicum putabant: compositione atque nitore præstare omnes confitebatur. Tacitus verò de eodem. Pomponius secundus nostris temporibus, Domitio Africo, vel dignitate, vel famæ perpetuitate c. fuit. Hæc Tacitus Plin. verò l. 14. c. 45. cum cœnam C. principi Germanici filio dedisse ait, in qua vinum centum sexaginta annorum fuit. ¶ Pomponius Iuriconsultus ex Pandectarum libris notissimus. ¶ Præter hos Pomponius Mela natione Hispanus, insigni opere de situ orbis classis us.

Pomponia, ἡ πυρα, dicebantur ab insitore, mammosa cognominata, à similitudine mammae. Autor Plin. lib. 15. c. 75.

Pomum, i, generale nomen est omnium fructuum, qui ex arboribus eius aptis proveniunt, sive mollium, sive duriorum. ἡ πνευτάρρακτο. μολύον ὄπωρον. GAL. Pomme & autre fruit bon à manger. ITAL. Ogni frutto da mangiare. GERM. Ein iede äffige baumfrucht. HIS. Todo fruto que tiene la corteza tierna. ANGL. An apple or other fruit good to eat. ¶ Noces verò, ea duntaxat poma vocantur duro quæ operimento sunt. Plin. lib. 15. cap. 22. noces pomorum genere comprehendit, & moras, c. 24. Sic & Ovid. lib. de Nuce, Annua cultori poma referre suo. Idem Eleg. 6. lib. 4. Trist. Et ne sint tristi poma sapore facit. Tempus. Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist. Prius poma per autumnum numerabis, &c. Poma negat regio. Idem Eleg. 10. lib. 3. Trist. & lib. 2. Fast. Dum fixerit tarda dulcia poma mora. Quod autem vulgus Gallorum pomum vocat, id Latini malum appellant. Dictum pomum (ut docet Varro lib. 1. de re rust. c. 31.) quasi potum, quod ejus insitio potu, id est, aquatione indiget.

Pomulum, parvum pomum.

Pomus, i, fœm. gen. Arbor pomifera. ἡ πνευτάρρακτο, μολύον. GAL. Pommer. ITA. Melo, poma. GERM. Ein apffelbaum. HIS. El manzano. ANGL. An apple tree. ¶ Tibull. lib. 2. Eleg. Tunc victus vivere feri: tunc consista pomus: Tunc bibit irriguas fertilis hortus aquas.

Pomarium, ij, locus arboribus pomiferis constitus. ἡ πνευτάρρακτο, μολύον. GAL. Verger planté de pommiers. ITA. Giardino inogo pian ato di pomari. GERM. Ein baumgarten. HIS. Huerto plantado de arboles como manzanos. ANGL. An orchard. ¶ Propert. lib. 3. Nec mea Phœacas aquant pomaria lyctas. Ovid. lib. 4. Metam. Id metuens solidis pomaria clauserat Atlas Mœnibus. Aliquando pomarium dicitur locus ubi reponuntur poma. ἡ πνευτάρρακτο, μολύον. GAL. Lieu propre à garder fruits. ITA. Luogo da guardar frutti. GERM. Ein Opskammer / ein ort in welches man apffelz ops inbehaltet. HIS. Lugar para guardar la fruta. ¶ Plin. lib. 15. c. 16. d. cet pomaria contabulata faciendâ in loco sicco & frigido in quibus sunt fenestras Septentrionales, quæ serenis diebus patefiant.

Pomarius, ij, Pomorum venditor. ἡ πνευτάρρακτο, μολύον. GAL. Fruitier, vendeur de fruit, comme pommies. ITAL. Colui che vende pomi. GERM. Ein ops verkauffer. HIS. El que vende la fruta dellos. ANGL. A seller of fruit. ¶ Horat. 2. Serm. Satyr. 3. Edicit piscator uti pomarius auceps, Vnguentarius, ac Tusci turba impia visi Mane domum veniant.

Pomatia, dea pomorum. Vet. Vocab.

Pomarium mollis & liquidus cibus ex pomis Gl. Isid.

Pometum, πνευτάρρακτο. Gloss. Isid. Chail. Pometia dicuntur ubi poma nascuntur, ut oliveta: pomaria autem, ubi servantur, ut penuria.

Pomifer, a, um, adjectivum Feiens poma. μολύον. GAL. Portant pommies, portant fruit. ITA. Che produce pomi. GERM. Opsträdgig. HIS. Cosa que trahè à cria aquella fruta. ANGL. That beareth or bringeth forth apples or fruit. ¶ ut, Arbor pomifera. Colum. lib. 5. c. 9. Superest ratio pomiferarum arborum. Autumnus pomifer. Ovid. ad Pisonem, Annus pomifer. Horat. 3. Carm. Ode 23. Montes pomiferi, Ovid. 1. de Ponto. Et Sueton. c. 37. in Calig. Pomiferæ arbores.

Pomiferat, ὁ πνευτάρρακτο. Gl. i. poma fert.

Pomiosus, a, um, ut pomosa corona. ἡ πνευτάρρακτο. GAL. Plein de pommies. ITA. Pieno di pomi. GERM. Ops oder apffel. HIS. Lleno de manzanas. ANGL. Full of aples. ¶ Propert. lib. 3. Eleg. 2. Insitor hic solvit pomosa vota corona, Quum pyrus invito stipite mala tulit.

Pompeiopoli, M. sub P. Constanti nopolitano.

Pompon, Pamplona, opus Pompeij, ut D. Hieronymus est auctor, V. E. regni Navarra prima ia.

Pondero Ponderosus, vide Pondus.

Pondo, nomen indeclinabile, neutr. gener. Libra, hoc est, pondus duodecim vinciarium. ἡ πνευτάρρακτο, μολύον. GAL. Le pou d'une livre. ITA. Libbra. GERM. Ein pfund. ANGL. A pound weight. ¶ Laferpitij libram pondo diluat. Plautus pseud. sc. 2. a. 3. Addas aut pondo unciam. Idem Men. sc. 3. a. 3. & Rud. sc. Neptuno neque piscium ullam unciam pondo hodie cepi. Da faciundas in aures pondo duum numum.

omnium aliarum rerum curis. Aliquando pro exanimato: sic enim interpretatur Servius locum Virg. 4. Aeneid.

Sic tu ut posita crudelis abessem?

Positus super armamentarium, hoc est, praefectus armamentatio. Curtius lib. 6. Itaque non ultra interpolandum ratus, nobili inveni (Metron erat nomen) super armamentarium posito, quod scelus patieretur in d. car. Plaut Capt. sc. 3. n. 2. Fides mea pro te posita est pignori. Sueton. in Othone. c. 7. Posita brevi ratione (alias oratione) Tibull. lib. 4. Fertilis hanc inter posita est (zona). Ovid. Eleg. 13. lib. 3. Trist. Non ita sum positus, id est, in eo statu, vel loco. Vir per omnia extra dilationes positus. Velleius, Posito sine laborum. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. positus signis, idem Eleg. 4. lib. 4. ibid. Item, De quaestione in se posita. (i. sibi attributa à Senatu.) Liv. 2. d. 5. Item positus pro amissis, Ovid. 6. Fast.

Hoc pretium posita virginibus habe. (id est, amissis, sive depositis.)

Positio, positio, situs. פּוּשְׁתִּי תֶשְׁחֻמֶתְּ הַיָּרִיִּים GAL. Situation, affectio, positura. ITAL. Posizione, sito. GER. Senzung/geldgenheit. HISP. Postura. ANG. A putting, setting, placing. Ovid. 4. Fast.

Terra tribus scopulis vastum procurrit in aquor,

Trinacri à positu nomen adepta loci.

Tacit. lib. 5. Ille positus fidei ac spacia dimensus. Cell. in princ. lib. 8. Prius positus ossium, figuratque indicabo Gell. c. 4. lib. 10. Nomina non sunt facta posito fortuito. Idem Gell. c. 1. lib. 14. De motu positumque stellarum.

Positivus, a, um, quod primo positum est, nec aliunde derivatum. Jemods. Vide & Grammatici positivum à comparativo & superlativo distinguunt, quod illud sit quasi fundamentum istorum. Gell. l. 10. c. 4. Nigidius argute docuit nomina non positiva esse, sed naturalia, non posita fortuito, sed quadam vi & ratione naturae facta esse, observantionem positivam quod vocat arbitrarium. Hinc intelligis rectè & latine dividi à Theologis jus in naturale & positivum.

Positura, a, situs, sive positio. פּוּשְׁתִּי תֶשְׁחֻמֶתְּ הַיָּרִיִּים GAL. Situation, affectio, positura. ITAL. Sito. GERM. Senzung/geldgenheit. HISP. Postura. ANG. Situation or placing. Gell. lib. 4. c. 1. Ut animadverteretur quo habitu, quaque forma, quaque posita stellarum aliquis nasceretur, Idem Gell. c. 2. lib. 2. Figura posituraeque fidei. Et cap. 3. lib. 5. & positura ligni (de fasciculo) vinctura.

Positio, is, situs, sive (ut barbari loquuntur) situatio. פּוּשְׁתִּי תֶשְׁחֻמֶתְּ הַיָּרִיִּים GAL. Situation, affectio. ITAL. Posizione, sito. GER. Geldgenheit. HISP. Postura, ANG. Situation, placing or setting. Quintilian. lib. 3. cap. 7. Illa propria quae ex loci positione, aut munitione sunt. Senec. cap. 6. de consol. ad Helv. Positio amœna urbis. Idem Epist. 75. In quacunque positione mentis. (i. statu) Et Quintilian, declamat. 280. Ius ipsa legis positione manifestum. Colum. lib. 1. c. 6. Naturalis calor contingit positione caeli, & declinatione. Ibidem, Nam ea caeli positio maximè frigida, & minimè humida est. Quibus in locis situm caeli appellat loci situm certam caeli partem respicientem, quem vulgus aspidem vocat Cic. pro Flacco, De quorum urbis positione propter pulchritudinem, etiam inter deos certamen esse proditum est. A Dialecticis & Rhetoribus positiones appellantur ipsa veluti fundamenta, quibus argumenta inniuntur. Quintil. lib. 2. cap. 10. Quin aliquando etiam argumenta ex ipsis positionum vitiis ducimus. Positio item apud Iuriconsultos, fundam, sortem, summam significat. Vlpian. lib. 3. D. de annu. legat. Hoc sequemur, ut pro positione patrimonij, sine vexatione & incommodo heredis fiat, id est, pro summa, pro viribus, pro facultatibus. Idem l. 2. de pecul. Si vero eandem peculij positionem reliquit, debet eam deducere.

Pons, tis, à pendo, quod velut in aëre pendeat: & significat omne per quod super aquas transimus. פּוֹןִיִּים GAL. Un pont. ITAL. Ponte. GERM. Ein Bruck. HISP. Puente para passar el rio. ANG. A bridg. Plin. lib. 8. c. 3. Territos spatio procul pontis à continente portecti, &c. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist. Perique novos pontes (glacii) subterlabentibus undis. Idem 6. Fast.

Pontibus & magno juncta est celeberrima circo Area.

Pontiani Martialis. Epigr. 32. lib. 12. pro mendicis posuit. Et Juven. Satyr. 14. Et aliquis de Ponte, &c. Inter duos pontes, locus Romae. Vbi & unde Plutarch. in Valer. Accipitur & pro scalis nauticis quae Graeci μίσηδρα vocant. Virg. lib. 10. Aeneid.

Interea Aeneas socios de puppibus altis

Pontibus exponit.

Per pontem olim ferebantur suffragia: unde Sexagenarios de ponte deicere, proverbio dicitur, pro suffragio privare, vel omnem autoritatem adimere. Vide Erasmi, Roterdami Adagia. E ponte tamen deicere pro è ponte in flumen deturbare, dicunt Latini. Sueton. in Cas. c. 80. Cunctari (Cassius, & Brutus) utrumne illum è ponte deicerent, atque exceptum tradiderent.

Ponticum, vestigal, quod in transitu pontis datur. GAL. Pontage. Ammon.

Ponticulus, diminutivum, parvus pons. פּוֹןִיִּים GAL. Un petit pont. ITAL. Ponticello. GER. Ein Brucklin oder ein Stang. HISP. Pequena puente. ANG. A little bridge. Cic. 5. Tusc. Et quam fossam latam cubicula lecto circumdedit, ejusque fossae transitum ponticulo ligneo conjunxisset, eum ipsum quem fores cubiculi clauserat, detorquebat. Sueton. in Cas. c. 31. Ponticulum t. ansire.

Pontones, naves quibus in trajiciendis annibus loco pontium utimur, & pontonum. GAL. Bacs à passer ri viere, barques plattes. ITA. Pontoni, fabriche da passare un fiume. GER. Schiff mit welchen man über die flüß fahrt. HISP. Pontones y barcas para passar el rio. ANG. Ferry boats. Papinianus. Quia via confirmari solet, vel civitate tenus, vel usque ad viam publicam, vel usque ad flumen in quo pontonibus trajiciatur Apul. Et si vado non poterunt, pontonibus transibunt. Cas. 3. bell. civ. Pontones, quod est genus navium Gallicarum, Lysi relinquunt. Gell. c. 25. lib. 10.

Pontia, travia, vulgò Ponso. Insula est una OEnotridum, litori Lucano adiacens è regione Veliae. Plin. l. 3. cap. 7. Contra Veliam Pontia & Ilichia, utraque uno nomine OEnotrides, argumentum possessio ab

OEnotriis Italiae. Sueton. in Tiber. c. 54. Neronem in insula Pontia (fame necavit) Drusum in ima parte Palatii. Sunt item Pontiae insulae duae, non longè à Palmaria è regione Formiarum, in quibus turtures ac coturnices quum ad Italiam veniunt, prima volatura requiescendi causa paucos dies morantur. Autor Varr. Plin. lib. 3. c. 6. Ab his ultra Tiberina ostia in Anciano, Astura, mox Palmaria, Simonia, & ad verum Formias Pontiae.

Ponticus, vide Pontus.

PONTIFEX, icis, Sacer magistratus (ut inquit Scævola) à posse & facere dicitur: vel (ut inquit Varro) à ponte, quia Sublicius pons à pontificibus factus est pignus, & restitutus saepe. פּוֹנִיִּים תֶּשְׁחֻמֶתְּ הַיָּרִיִּים GAL. Ministre des choses divines, Pontife. ITA. Pontifici. GER. Ein Priester oder oberster, ein vorstender heyliger Dingen. HISP. Prelado en las cosas sagradas. ANG. A bishop. Cic. ad Attic. lib. 4. Calendis Octobris habetur senatus frequens, adhibentur omnes pontifices, qui erant senatores, à quibus Marcellinus, qui erat cupidissimus mei, sententiam primus rogatus, quæ sivit quid essent in decernendo sequuti Tum Lucullus de omnium collegarum sententia respondit, Religionis iudices pontifices fuisse, legis Senatorem, se & collegas suos de religione statuisse, in senatu de lege, &c. Libi pontificum. Horat. 2. Epistol. 1. Cœna pontificum. Idem 2. Carminum, Ode 14. Religio pontificum. Cic. pro domo sua. Secures pontificum, idem 3. Carm. Ode 2. Erant autem majores & minores pontifices, inter quos summus pontifex, maximus dicitur, quod maximarum rerum, quæ ad sacra & religionem pertinent, iudex esset. Numa pontificem fecit, eique sacra omnia attribuit, ejusque scitis sacra omnia privata, & publica subjecit, instituitque ut idem pontifex non cœlestes modò caeremonias, sed iusta quoque funebria placandisque manes edoceret. Autor Livius lib. 1. ab Urbe condita. Pontifices instituti à Numa: & unde dicitur Plutarch. in Num. De Pontificis Maximi Officio. Ibidem. Item, pontifici maximo abesse Roma non licet. Plutarch. in Fabio. Pontifici maximo oculos velamentum à funeris conspectu arcebat. Senec. c. 15. de consol. ad Marc.

PONTIFEX, us, us, pontificis dignitas, sicut Consulatus, dignitas Consulatus. פּוֹנִיִּים תֶּשְׁחֻמֶתְּ הַיָּרִיִּים GAL. Pontificat, l'estat ou dignité de Pontife. ITAL. Pontificato. GERM. Des obersten Priesters amet und vord. Bischoffthum. HISP. Dignidad de Prelado, pontificando. ANG. The dignity of a bishop. Cic. de Aruspicum respon. Qui statas, solennisque caeremonias pontificatu, rerum bene gerendarum autoritates augurio contineri putaverunt.

PONTIFICIUS, a, um, quod est pontificis פּוֹנִיִּים תֶּשְׁחֻמֶתְּ הַיָּרִיִּים GAL. De Pontife & Prelat. ITA. Da Pontifice. GERM. Priesterlich. HISP. Cosa de Prelado. ANG. Of a bishop. ut jus à Pontificibus constitutum; cuiusmodi hodie est, quod Canonicum dicitur. Cic. 3. de nat. deor. Docebo meliora me didicisse de colendis diis immortalibus iure pontificio, & more majorum. Idem 1. de nat. deor. Deinde nominum non magnus numerus, ne in Pontificiis quidem nostris, &c.

PONTIFICIUM, substantivum, pro cognitione & autoritate Pontificis. פּוֹנִיִּים תֶּשְׁחֻמֶתְּ הַיָּרִיִּים GAL. L'autorité & office de Pontife. ITAL. Autorità & ufficio di Pontifice. GERM. Der hohen Priester stand, ampt und ansehen. HISP. La dignidad del Prelado. ANG. The autorité and office of a bishop. Gell. lib. 1. c. 13. Re semel statuta deliberata quae ab eo cuius negotium id pontificiumque esset, &c.

PONTIFICIUS, a, um, quod ad pontificem pertinet. פּוֹנִיִּים תֶּשְׁחֻמֶתְּ הַיָּרִיִּים GAL. Pontifical. ITA. Pontificale. GERM. Das zu den Priestern gehöret. HISP. Cosa perteneciente à Prelado. ANG. Belonging to a bishop. ut Pontificalis autoritas, apud Cic. 2. de Leg. Itaque usus tantummodò pontificis esset, si pontificalis maneret autoritas, pontificalis honor. Ovid. 3. Fast. Casaria innumeris quos maluit ipse mereri, Accessit titulus Pontificalis honor.

Suet. in Aug. c. 44. Pontificales ludi. Ius pontificale. Cic. 2. de legib. Sacrum pontificale. Ovid. 1. Fast. pontificalis cœna, dicebatur opipara, sumptuosa & exquisitis epulis instructa, quales esse solent pontificum cœna. Vide Macrobi. 3. Saturn. & Chilian. Erasmi. pontificales libri, in quibus sacra caeremoniarum continentur.

PONTINA, palus, פּוֹנִיִּים. Vulgò Li maruti. Volscorum palus juxta Forum Appij, haud longè à Terracina. distans ab urbe xxix. passuum milibus. Hæc palus à Cornelio Cethego Consule exsiccata, & ex ea ager factus, ut tradit Plin. lib. 4. c. 7. Lucan. lib. 1. Et qua Pontinus via dividit uda paludes, melius Pontina.

Pontinus, vir fortissimus: laborum, periculorum, consiliorum Ciceronis socius: ut ipse testatur de provinc. consul. Modò ille meorum laborum, periculorum, consiliorum socius C. Pontinus, fortissimus vir, ortum repentè bellum Allobrogum, atque hæc scelerata conjuratione excitatum, præliis fregit, eoque domuit qui læcesserant: & ea victoria contentus Repub. metu liberata quievit.

S. Pontij Tomeriarum civitas, S. Pont de Tomiers, V. E. sub A. Narbonensi.

PONTONES, vide Pons.

PONTUS, gen. masc. פּוֹןִיִּים תֶּשְׁחֻמֶתְּ הַיָּרִיִּים GAL. Mer. ITA. Mare. GERM. Das Meer. HISP. La mar. ANG. The sea. propriè dicitur mare illud quod à palude Mæotide usque in Tenedum protenditur: sed ubi primum se arctat à Tenedo incipiens, à casu Helles, vocatur Hellespontus: ubi se expandit, Propontis: ubi iterum arctatur, Thracius Bosphorus: ubi autem latissime diffunditur, pontus Euxinus, qui curvatus in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis, idque ostium Cimærius Bosphorus vocatur. Figuratè autem pro quovis mari ponitur, ut apud Virg. lib. 1. Aeneid.

ingens à versis pontus

In puppim ferit, &c.

Tibull. lib. 4.

Et sellus, ferro, pontus confinditur aere

Juvidem,

Oceanus ponto, qua continet orbem,

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Vidimus ingentem glacie consistere pontum.

Tibull. lib. 4.

Qualis & in curvum Pontus conflueris orbem.

Ibidem.

Vel si intorrupto nudaret gurgite Pontum.

Deducunt dicitur & Pontus, quod in mari maximos labores ferre cogamur. Est praeterea Pontus, & Scythiae fluvius, in quo thracicus lapis inventur, qui aqua accenditur, & restinguitur oleo, ut refert Dioscor. lib. 5. cap. 35.

Pontus, gen. masc. Nerei filius & Neptuni, ut Eusebius lib. 1. Prap. scribit. Unde pontus mare dici videtur. Alij pontum dici existimant mare, a πόντος, quod est mergo: vel a πόνος, id est, labor, quia sit laboribus plenus. Ridiculè per contrarium dici arbitrantur, quod careat ponto. Propriè autem id mare pontus appellatur, quod à palude Maeotidis usque in Tenedum protenditur.

Pontus, i. scemini generis, Provincia Asiae minoris, à Porto rege sic cognominata, crudelitate Medae, & maleficarum herbarum proventu nobilitata. Virg. Eclog. 8.

Has herbas, atque hac Ponto mihi lecta venena

Ipse dedit Mæris: nascuntur plurima Ponto.

Ponto item frequentissimus est Castor, cujus testiculi ad medicamenta expetuntur. Idem 2. Georg.

Virosaque Pontus

Castorea.

Clauditur autem Pontus (ut Strab. refert lib. 1. 8. 9. 11. ab Occidente, Haly flumine: ab Oriente, Colchide: à Meridie, minori Armenia: à Septentrione, mari Euxino.) tolemæus verò lib. 5. paulò aliter, Pontus, inquit, ab Occasu, ore Ponti, & Thracio Bosphoro: à Meridie, regione quæ propriè Asia dicitur: à Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Ejus civitates insignes sunt, Chalcedon, Nicomedia, Nicæa. In Ponto regnarunt Mithridates, Eupator, & Pythodorus regina. Ex Ponto fuit Aquila, veteris testamenti interpret, & Marcion heresiarches: qui quavis Christianus videri vellet, alium tamen creatorem omnium rerum esse dicebat, quàm CHRISTI Patrem, illumque majorem aiebat.

Pontus Euxinus: antea ab inhospitali feritate Axenos appellatus Plin. Est & Pontus Scythiae fluvius. Diosc.

Ponticus, a, um, ποντικός, ad pontum pertinens, ut ponticum absinthium apud Colum. lib. 12. cap. 35. Freti Pontici fauces. Senec. Medea. Humus Pontica. Ovid. 3. de Ponto, Pontica nux: eadem quæ Avellana, quod in Ponto plurimum abundet. λειπόμενον.

Pōpā, x, dicebatur qui victimas venales habebat, & qui ligabat eas ad altare. se iebatque. Propert. lib. 4.

Succinétique calens ad nova sacra popa.

Spartianus in vita Geta, percussit hostiam popa nomine Antonius. Suet. in vita Calig. c. 32. Admota altatibus victima succinctus poparum habitu elato alte malleo, cultrarium mastavit. Accipitur nonnunquam popa metaphoricè pro guloso & insatiabili. Persius Satyr. 6. At illi tremat omento popa venter.

Pōpānum, πώπανον Placenta lata, tenuis, rotunda quam diis veteres offerebant: sed & pro quocunque libo capitur. Iuven. Satyr. 6.

Salicet & tenui popano corruptus Osiris.

Iulius autem Pollux ait placenta esse, qua in sacrificiis antiqui utebantur, Cujus dictionis frequens est usus apud Aristophanem. Calepinus putavit popana esse unguenta quædam pinguis, adducens testimonium ex Iuvenal. Satyr. 6.

videndaque multo

Pane tumet facies, aut pinguis popana

Spirat, & hinc miseri visusur labra mariti.

Quo tamen in loco constat Poppæana legendum esse, non Popana. Quod miror Calepinum non animadvertisse, quum alioqui in priore carmine integer pes de futuro sit.

Pōpēllūs, vide Populus. masc. gen.

Pōpēllūs, prænominè Marcus, Flamen Carmentalis fuit, cui sacrificiis occupato quum nuntiaretur seditio plebis aduersus magistratus civitatis, ut erat lana indutus, in concionem ascendit, seditionemque sua autoritate sedavit. Duo praeterea alij celebrauntur Popilij: quorum alter ad Antiochum, Ptolemæum Aegypti regem obsidentem, legatus missus, quum mandata sua Antiocho exposuisset, ut à Rege socio & amico Populi Romani abstineret, regem cunctantem, responsumque differentem, virgula circumscriptis, denuntiatis Populum Romanum omnia hostiliter cum illo esse acturum, si spatium illud egredieretur, priusquam sibi responderet. Admiratus itaque hominis confidentiam Antiochus respondit se in Pop. Romani potestate fore: solutâque obsidione in regnum se recepit. Alter cognomento Lanas, de quo Valerius inter ingrati animi exempla commemorat, quum à Cicerone in causa capitis esset defensus, cotissimòque periculo liberatus, nullam non modò patrono retulisse gratiam, verum etiam magni beneficii loco ab Antonio poposcisse, ut ad occidentum Ciceronem mitteretur: quare facillè impetrata, viro innocentissimo, optimèque de se merito, cui salutem debebat, vitam eripuisse.

Pōpēnā, x, à popa. Locus ubi publicè opsonia, caròque cocta, ac delicatè confecta venditur, comediturque: vel privatim ubi gulosa familia extraordinariè liguire, & heluari consuevit, autore Valla in Raudenset. ζοπιναίον, κοπιναίον. GAL. Rotiferie, cabaret, casine. ITA. Bottega de pizzicagnolo, bottega ai salcicciano, hosteria, taverna. GERM. Ein Bräuerzackhaus. HIS. Cozinha, taberna. ANG. A kitchen } Plau in Amph. Interea dum illi certant, in popinam devotundum est mihi. Lances detegam omnes, omnesque trullas hauriam Senec. c. 5. de tranquill. Deme testes & spectatores (Coenæ lautæ) non eos popina secreta delectabit. Idem c. 10. consol. ad Helv. Popinæ scientiam professus Apicius. } Popinæ & Ganæx, Suet. in Tib. cap. 34. Popinarum coercitio Aditum erat. Idem in Claud. c. 38. In iis olim omnia veniebant Idem in Neron. c. 16. Accipitur nonnunquam popina pro delicatioribus cibis, qui in ganæa vendi consueverunt. Cic. 3. Philip. Sed quum tam atroci edicto nos concitavisset, cur ipse non affuit? num putatis re aliquatristi & severa? vino & epulis retentus & alca est, si epulæ potius, quàm popinæ dicendæ sunt.

Pōpēnāius, popinæ dominus. Lampridius in Alexandro Severo, Cùm

Christiani quendam locum qui publicus fuerat, occupassent, contra popinarij dicebant sibi eum deberi, rescripsit melius esse, ut quomodo- docunque illic Deus colatur, quàm popinariis dedatur. } Popinarij, καπηλά, caupo apud Iul. Firmicum Mathes. lib. 4.

Pōpīnōnēs, Hellioces, qui se popinis dedunt. } αρωγοί. GAL. Hantente de tavernes & cabarets, friands, gourmands, yvrongnes. ITA. Leccioni, ghotti, tavernieri. GERM. Schlemmer / Zächbrüder / die stets in den zächheusseren ligen luzen zudempffen HIS. Golosos que usan las golosinas. ANG. That hauntheth and ugeth tavernes, glutones, drunkards. } Harat. 2. Serm.

Imbecillus, iners, sim quidvis, adde popino.

Sueton. de clar. Gram. Lurconem & nebulonem, popinonemque appellans, & vita scriptisque monstrosus.

Pōpīnōr. aris, Hellioc & indulget popinis. } αρωγοί, αρωγοί. GAL. Gourmander & yvrongner, hantet tavernes & cabarets. ITA. Divorare, straguggiare darfi alla gola. GERM. Schlemmen / mit prassen stets im luder ligen. HIS. Golosear. ANG. To haunt tavernes, to ease and vice out of due tyme. } Iul. Capit. Dum Galienus popinatur, & balneis ac lenonibus reputat vitam.

Pōpīnāio, nis, nuncupatur à Gellio, quæ alio nomine dicitur helluatio, quam Graeci αρωγίαν vocant. } GAL. Yvrongnerie, gourmandise. ITA. Effo divorare & straguggiare. GERM. Zächung, frßfung / Das vollen wdsen mit schlemmen / vnd dempffen. HIS. Obra de golosear. ANGL. Haunting of tavernes } Gell. l. 10. c. 7. Sed in editione Heur. Stephani non reperitur illa vox.

Pōpīnāōis, καπηλα. Macrobi. Saturn. lib. 7. c. 14. Quod genus apud popinatos, pleraque scitamentorum cernimus proposita, ampliora specie, quàm corpore.

Pōpīnālis, e, quod ad popinam spectat. καπηλαίος. GAL. De cuisine. ITA. Di cucina. GERM. Das der biderer, des zächhauf ist. HIS. De cozina. ANG. Belonging to a kitchen. } Colum. lib. 8. cap. 16. Tunc celebres erant deliciae popinales quum ad mare deferiebantur vivaria.

Pōpīlēs, itis, pais opposita genu quæ curvatur: dicta quod post plicetur. } Πω βερεχ. iyva. iyds. GAL. Le jarret. ITA. Garieto, loro il ginocchio. GERM. Die kniescheib. HIS. El jarrete. ANG. The hamme of ones legge behind the knee. } Colum. lib. 6. c. 12. Si dolere nervorum claudicat, oleo & sale genua, poplitesque & cura conficienda sunt, donec sanetur, Curt. lib. 6. Posteaquam defecere se sensit poplitibus semet excepit. Liv. lib. 2. Quosdam & jacentes vivos succis femoribus, poplitibusque invenerunt.

Populus, vide Populum.

Poppæa, Sabina, T. Ollij filia, à Poppæo Sabino avo suo ita nominata, mulier forma nobilitatèque insignis fuit, quam primis nuptiis Ruffo Caiso conjunctam, M. Otho primùm in adulterium, deinde & in matrimonium suum pellexit. Verùm quum incautius apud Neronem principem uxoris formam laudaret, captus amore ejus Nero, Othoi consuetudini ejus interdixit: deinde & in Lusitaniam sub specie honoris eo relegato, matrimonio eam sibi copulavit. Obiit fortuita Neronis ira, ictu calcis, quum gravida esset ab eo percussa. Autor Tacit. Annal. lib. 16.

Papia Poppæa lex, vide Papia.

Pōpæāūs, a, um, denominat. ut Unguenta Poppæana, à Poppæa inventa, vel quibus illa præcipuè uti solebat. Iuvenal. Satyr. 6.

videndaque multo

Pane tumet facies aut pinguis Poppæana

Spirat, & hinc miseri visusur labra mariti.

Sic enim legendum, non ut corruptè Calepinus, Poppæana autem sunt unguenta ex asina lacte composita ad conciliandum faciei decorem, quibus Poppæa uxor Neronis, ut inquit Plin. lib. 11. cap. 41. utebatur, quingentas asinas per omnia secula trahens, baincarum etiam solio totum corpus illo lacte macerabat, extendi quoque cutem credens.

Pōpūmā, x. } ποπυμια. GAL. Un son de bouche, ou en frappant les mains pailme sur pailme pour flatter un cheval farouche ITA. Pizzi. un sono di bocca, che si fa palpando un cavallo GERM. Das züchereyen vnd streichlen so man den verroidten / oder ungezämpften vnd freidigen rossen thut. HIS. Silvo d sonido de la boca à manos. ANG. Faire esquisse or gentle handling of unruly horses. } Propriè dicuntur ea vocis blandimenta quæ fiunt equis indomitis cum tractatione manuum. Iuvenal. Satyr. 6.

Præbebis vati crebrum poppysina roganti:

id est, crebram manuum tractationem, cum quadam vocis adulatione: nam sic à ποπύζω, quod est sibilo, vel adulo. } Est & ποπύζω (ut quidam exponunt) idem quod plaudere, hoc est illis manibus inter se, & palma cum palma collata, plausum edere. } Dicitur etiam in eadem significatione.

Poppysmus. Plin. lib. 28. c. 2. Fulgetra poppysmis adorare consensas gentium est. Quid verò poppysmus sit, vide in dictione Pappum.

Pōpūā, x, verrucæ sunt eminentes. Conutus in Persium.

Populacia, ut nugalia vel puerilia Nov.

Populago tussilago, frutex. Iun.

Pōpūlnūs, vide Populus, scem. gen.

Populonia, x, sive Populonium, i, πωλωνίον Ptolem. Oppidum est in litore maris Tusci, non procul à Pisis, portum habens non ignobilem è regione Ilvæ insulæ. Meminit hujus oppidi Plin. l. 3. c. 5. & 6. & Ptol. lib. 3. & Pompon. lib. 20 Virg. l. 10. Aeneid.

Sexcentos illi dederat Populonia mater

Expertos belli juvenes: est Ilva trecentos

In ula inexhaustis Chalybum generosa metallis.

Hodie Plumbinum vocant.

Pōpūlūs, i. singuli numer, mascul. generis. Vnius civitatis multitudinem significat, iuris consensu & concordia communione sociatam. Quid Populus à plebe distet, Gell. cap. 20. lib. 10. Populum tamen pro plebe Liv. 6. bell. un. dixit. } Πω ham. λαιος, δημος. GAL. Peuple. ITA. Popolo. GERM. Ein volck oder ganze gemeind einer stat. HIS. Pueblo. ANG. The people. } Populum vocavit Romulus multitudinem non militantem. Plutarch. in Romul. Senec. Epist. 78. Quantum populus (inquit) mortuorum.

ximè ulmea, post fraxinea, & ab hac populnea frons. Idem lib. 12. c. 2.

Frondem quercuam, & populneam. Pōpūlētum, locus, populis consitus. Ἰαγυαίον. GAL. Vn liu planté de poupliers. ITA. Luogo piantato de pioppi. GERM. Ein ort an dem vil Pas

pebbām oder Sārbām stehen. HIS. Lugar de muchos alamos, alameda. § Plin. lib. 14. cap. 5. Antea Cæcubo erat generositas celeberrima palustribus populis.

Pōpūlifer, adject. αἰγυοφόρος, qui fert populum, vel populos, ut, Padus populifer. Ovid. 2. Amor. eleg.

Pōr pro puor antiqui dicebant: ut Marcipor, Publipor Scaliger in Var. lib. 4. de L.L. Antiquis nōis por dicebatur, unde puer factum, quod Laco-

nicè & plensque Doricisibus pēs πός diceretur. Pōreani porcarus, porcellus. Vide Porcus.

Pōrēō, porces verbum obsoletum, quo antiqui, teste Festo, utebantur pro prohibeo ἀπέργω. Lucilius lib. 6.

Non se porrò procedere porcant. Varro. Manio hunc Ceres frugibus suis porcer: id est arcer.

Componitur ex porrò & arceo, quasi procul arceo. Pōrcetrā, porcetrā, porca quæ semel tantum peperit χοίρος, aliis δὲ ἀφαξ, Scropha, quæ sæpius. Gell. c. 6. lib. 18.

Pōrciā, Nobilis Romæ matrona fuit. Porcij Catonis Censoris filia, si- ve (ut alij malunt) neptis: quæ quum matrem familiam quandam quæ secundas inerat nuptias, pudicitiam nomine laudari audiret, Casta, inquit, matrona non nisi semel nubit. Pōrcia alia fuit, Catonis Vriensis filia, & uxor Bruti, quæ quum viri sui consiliū, quod de interficiendo Cæsare ceperat, cognovisset, cultello tonsorio sese vulneravit. Qua de re quum à viro increparetur: Non est, inquit, hoc temerarium factū meum, sed in tali statu nosto, mei erga te amoris certissimum indicium. Experiri enim volui, si tibi propositum ex sententia parum cessisset, quàm æquo animo me ferro essem interceptura. Hæc postea, quum audivisset virum suum post infustum illud prælium adversus Antonium, Augustumque in campis philippicis gestum, mortem sibi conscivisse, mori & ipsa statuit. Sed quum arma à domesticis subtraherentur, haustis prunis, orique obstructo, confestim extincta est. Valer. lib. 3. c. 2. Item, Pōrcia Basilica, ubi & à quo Plutarch. in Cæs. Censor.

Pōrciūs, Catonum familiæ gentilitium cognomē fuit, à porcis tractum. Varr. lib. 2. de re rust. cap. 1. Cognomina multa habemus ab utroque pecore: à majore & à minore, à minore porcius, Ovinus, Caprilus: à Majore, Equitius, Taurus. Plutarch. in Publ. porcius dicitur à porcis.

Pōrcūlētum, i, Hermolaus ait idem esse quod porcam, hoc est, terram editiorem inter duos sulcos cujus generis in hortis hodie pulvini appellantur, in quibus sua cujusque generis olera separatim feruntur. Plin. lib. 27. c. 22. Umbri & Marci ad vicenos pedes intermittunt arationis gratia: in his quæ vocant porculeta.

Pōrcūlum, i, Est machinæ genus apud Catonem de re rust. c. 19. Foramen (inquit) quod primum facies, senipedem ab cardine facito: cætera dividito quàm rectissimè: porculum in media fucula facito: inter arbores medium quod eicit, id medium collibrato ubi porculum figere oportebit, uti in medio prælum rectè situm fiet.

Pōrcūs, i, Sus domesticus: quemadmodum aper ferus. Ἰαγυαίον χοίρος. GAL. Vn porc. ITA. Porco. GERM. Ein zam Schwein. HISP. Puerco. ANGL. Anhog, afoyne. § Suis autem appellatio utriusque generi est communis Mart. al. lib. 14.

Iste tibi faciat bona Saturnalia porcus Inter spumantes ilice pastus apros. Juven. Satyr. 10.

vo veasque facellis Extæ & candiduli divina comacula porci.

Dicitur ab eo quod porrecto rictu pascitur, & terram dum herbarum radices timatur, latius porrigat. Porcus Serarius apud Catonem, vide in Serarius. Plaut. Men. sc. 2. a. 2. Quanti veniunt porci. Pōrcus marinus, piscis marinus, quum capitur, grunniens, ὀψῖς χοιρίων. Lacedæmonij orthagoriscum vocant, ut ex Appionis sententia refert Plin. lib. 32. c. 2. Pōrcus Troianus, in Romanorū conviviis per jocum dicebatur aper, qui integer apponi solebat, unā cum minoribus animalibus in vêtre ejus inclusis, non secus atq; olim ferunt in equo Troiano inclusos fuisse armatos: χοίρος ὀψῖς. Vide Macrob. in Saturnaliibus. Pōrcus etiā vocatur homo obesus & pinguis. Catullus in Scæzonte in Egnatium: Aut porcus Umber, aut obelus Etruscus. Pomponius Vernionibus, Porcus est quem amate cæppi pinguis, non pulcher puer. Menander in Piscatore, de Dionysio: πικρὸν γὰρ ὄσ' ἔχει τῆς ἰσχυρίας. Porci effigies inter militaria signa quintum locum obtinebat, quia confecto bello, inter quos populos pax fiebat, cæsa porca fœdus firmari solet. Fest.

Pōrci sacres. Plaut. Menach. sc. 2. a. 2. Quibus hîc precii veniant porci sacres sinceri. Rud. 4. 6. sunt domi agni & porci sacres, intelligebantur puri & integri, ad sacrificiū idonei; quales immolabatur ab iis, qui piaculum aliquod admiserant, aut qui insani fuerant: etiam quibus aucta erat libertorum prole familia, vide Varr. de R. R. lib. 2. c. 1. & 4.

Pōrcā, s, Sus fœminā. Ἰαγυαίον χοίρη. GAL. Vne truie. ITA. Porca. GERM. Ein Sauw. HISP. Puerca. ANGL. A ridhe betwoene tyoo furrows. § Cato de re rust. c. 13. Priusquam fœminam porcam immolabis. Gell. c. 6. lib. 4. Porca præcidanea appellata, quam piaculi gratia ante fruges novas fieri cœpias, immolari Ceteri mos fuit, &c. In agro vero porca est terra elata inter duos sulcos. Ἰαγυαίον χοίρη. GAL. Terre élevée entre deux rayons, un sillon. ITA. Scioffa porca. GERM. Das buheln zwischen zweyen furchen in einem Acker. HIS. La tierra que queda entre dos sulcos. § à poniendo (ut inquit Varr. lib. 1. c. 29. de re rust.) quod ea seges porricit frumentum. Vel à porcendo, id est, prohibendo ut Nonio placet, eo quod ultra se jaci semina prohibeat. Pōrcæ (inquit Festus) appellantur rati sulci, qui ducuntur aquæ derivandæ gratia: rati dicitur quod porceant, id est, prohibeant aquam frumento nocere. Crebriores autem sulci, limi vocantur. Hæc ille. Colum. lib. 2. cap. 4. Liras rustici vocant easdem porcas, quum sic aratum est, ut inter duos latius distantes sulcos, medius cumulus siccam sedem

frumentis præbeat. Sed & triginta pedum latitudinem, CLXXX. longitudinem, porcum vocant, eodem autore lib. 5. cap. 1. Campani, inquit Hermolaus Barb. hodie porcas vocant pulvinos, sive hortulos in quibus veluti sulcatim sua cujusque generis olera feruntur. Id genus & aræ dicuntur apud Columellam.

Porculena, pro porcula, ut socienus pro socius. Plaut. Mil. 4. 2. ubi tamen aliter porcula.

Pōrcetrā, Sus quæ semel peperit: quæ sæpius scropha. Melissus de loquendi proprietate, qui habet auctorem Pomponium in Attellana, quæ hoc eodem vocabulo inscripta est. Ex Gell. lib. 18. c. 6.

Pōrcūlus, & porcellus, diminut. parvus porcus. Ἰαγυαίον χοιρίων. GAL. Porcelet, cochon. ITA. Porceletto. GERM. Ein fœrctin. HISP. El lechon puerco. ANGL. A little hogge of froyne. § Sueton. in Nerone, Iterum ac sæpius recoctum porcello obicit. Porculus legitur apud Plaut. in Men. Scribit Varro porcum Græcum nomen esse antiquum, sed obsoletum, quod postea vocarunt χοίρος. Gell. c. 11. lib. 4. Porculos minusculos editavit Pythagoras Plaut. Men. sc. 2. a. 2. Porculum jubeas afferri (ad te piandum.)

Pōrcinūs, a, um, quod ex porco est: ut Caro porcina, Ἰαγυαίον χοίρης. GAL. De porceau. ITA. Di porco. GERM. Schweinen von einer Sau. HIS. Cosa de puerco. ANGL. Of an hogge. § Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Alium pisces præstinatum abire, alium porcina, atque agniam, & pullos gallinacos, Idem Aut. sc. 5. a. 2. Agniam caram, caram bubulam, vitulinam, porcina. Et Men. sc. 5. a. 1. Porcina, &c.

Pōrcināiūs, qui carnes porcinas vendit. Ἰαγυαίον χοίρων. GAL. Chaircuirier, qui vend de chair de porceau. ITA. Chi vende carne di porco. GERM. Der Schweinen fleisch verkauft. HISP. El que vende carne de puerco. ANGL. A seller of hogges flesh. § Plaut. in Capt. sc. 2. a. 4. Quanta laniis lassitudo, quanta porcinaris?

Pōrcāiūs, a, um, quod ex porca est. Ἰαγυαίον χοίρης. GAL. de truie. ITA. Di porca. GERM. Einer Moren. HISP. De puerca. ANGL. Of a froyne. § Vnde porcariam vulvam dicebant, qua edito partu véscebantur. Plin. lib. 11. c. 37. Vulva ejecto partu melior quàm edito: ejectitia vocatur illa hæc porcaria, primiparæ suis optima.

Pōrcinariū, ὄψῖς χοίρης. Gloss. i. locus, ubi porci aluntur. Pōrcināiūs, porcorum custos, subulcus. Ἰαγυαίον χοίρων. GAL. Porcher. ITA. Porcino. GERM. Ein Schwein. HISP. El porquerizo. ANGL. A froyne beand or keeper. §

Pōrcūlātōnem, Antiqui porcorum nutritum vocaverunt. Ἰαγυαίον χοίρων. GAL. Nutritura de Porcuniz. ITA. Nutritura di porci. GERM. Schwein erziehung oder mestung. HIS. Criança de los puercos. § Varr. lib. 2. de re rust. c. 4. In nutritu (quam porculationem appellabant) binis mensibus porcos sinunt cum matribus.

Pōrcūlātōr, is, qui porcos nutrit ut pinguescant. Ἰαγυαίον χοίρων. GAL. Porchier, qui engrasse les porceaux. ITA. Nutritore di porci. GERM. Ein der Schwein erzieht oder mester. HISP. Porquero que los cria. ANGL. That fee deth froyne. § Colum. lib. 7. c. 9. Itaque porculatoris maximum officium est, ut unamquamque cum prole claudat.

Pōrculerum, porca, terra editior inter duos sulcos.

Pōrcōsēlēnē, penult. prod. πορσειλην. Insula est ante Ephesum, cum urbe ejusdem nominis, quam nonnulli, teste Steph. æschrologiam fugientes, Poroselenem appellarunt. Meminit hujus insulæ Plin. lib. 5. cap. 31.

Pōri, pororum, vide Porus.

Poriaticum, tributum quod pro mercibus trajiciendis persolvebatur. L. g. b. Bulcag.

Pōrisina, confectionarium, proloquium ex antecedente aliquo consequens tanquam additamentum & corollarium.

Pōrcōcēlē, πορσειλην, species herniæ est, quum ex abscessu circa scrotum materia induruit. πορσειλην enim Græcis inter cætera lapidiam duritiem significat, sive callum.

Pōrniā, s, de consulis in Novell. §. ac primus quidem. Exponuntur ludii scenici, sic dicti à productione metreticum in scenam. πορνη est metretix. πορνη scottator: à πορνη vendere, prostituere, est à πορνη. Pōrphyrā, α, Latine purpura. Ἰαγυαίον τεχέλης πορφυρα. GAL. Pourpre, cramoisi. ITA. Porpora. GERM. Purpurfarb. HISP. La purpura color de carmes. ANGL. Purple. § Vnde porphyriacus, a, um, penultima correpta pro purpuro. Ovidius,

Et porphyriaci figere labra genis.

Pōrphyrīs, porphyridis, πορφυρίς. Vestis purpurea.

Pōrphyrēon porphyreonis, πορφυριών, Phœnicis oppidum, apud Steph. cujus incolæ Porphyreoni dicuntur & Porphyreonitæ.

Pōrphyrīō, nis, πορφυριών. Avis est collum habens oblongum & angustum, crura prælonga, eaque rubentia, quemadmodum & rostrum, sola avium morsu bibens; cibumque prius aqua tinctum altero pede, veluti manu, ad rostrum afferens. Autor Plin. lib. 10. cap. 46. Alianus lib. 14. c. 35. tradidit porphyriionem muliebris pudicitie observatorem esse, matrisque familiæ adulterium suspendio suo domino indicare. Fuit item hoc nominæ Gigas quidam Sisyphi filius: qui unā cum reliquis Gigantibus adversus superos conspiravit. Claudianus in Gigantomachia, porphyriion trepidam conatur vellere Delon. Fuit item aurigæ nomen, Neronis temporibus, cujus meminit Sueton. Martial. uno disticho omnes has significaciones complexus est: Nomen habet magni volucris tam parva Gigantis. Et nomen Præsi Porphyriionis habet.

Pōrphyrīōnē, πορφυριών, insula est in Propontide ante Cyzicum Plin. lib. 5. c. ult.

Pōrphyrīs, πορφυρίς, Insula in sinu Laconico sita, quinque millibus passuum à Maleæ promontorio distans: postea Cythera dicta, ob memorabile templum quod in hac insula est, Veneri sacrum. Autor Plin. lib. 4. c. 12. Est & altera ejusdem nominis insula, duodecim non amplius passuum millibus distans à Snido, alio nomine Nisyros appellata. Idem lib. 5. c. 3.

Pōrphyrīcē, es, πορφυριών, oppidum est in ea parte Arabiæ quæ Ægypto contermina est. Steph.

Pōrphyrīcēs, πορφυριών, Lapis in Ægypto rubens, candidis intervenientibus

En Thor/Port. HISP. Puerta. ANG. A gate or porte, the entrée of a citie. à portando nomen habens, sive quod per eam omnia & importentur, & exportentur: sive ab aratri portatione, (ut inquit Donatus) quia in designatione urbium, subjunctis vacca & tauro, qui urbem designabat, aratrum manu suspendebat, ne sulcum quem primogenium dicunt, faceret, ubi aditus civitatis erant relinquendi. Cæsar. 6. bell. Gall. Caput arma à proximis, atque in porta consistit. Item Hirtius l. 8. Nihil relinquebatur quod ad ornatum portarum, itinerum, locorumque omnium, quæ Cæsar iturus erat, excogitari posset. Virg. 7. Æneid.

Et crista capitum & portarum ingentia claustra.

Idem 2. Æneid.

vix primi praelia tentant

Portarum vigiles, & caco Marte resistunt.

Cic. 5. de finibus. Si Annibal ad portas venisset, murumque jaculo trajecisset. Extra portam deducite in lapidicinas. Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Extra portam currete. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Idem Mil. sc. 3. a. 2. Extra portam trigeminam ire. Idem Capt. sc. 1. a. 1.

porta vitam mnrâque tueri,

Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist. Sextum à porta angiportum. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Septimas ades à porta esse dixit, ibidem sc. 2. v. 2. Portæ ne sint sanctæ, & cur, Plutarch. in Rom. Porta triumphalis Romæ. Suet. in August. c. 100. Portam tenebant dedicantes. Plutarch. in Publ. est & πνευμάς, id est, anus, sive podex, apud Catullum & autorem Priapeiorum. Portæ cæli pro semiglobo cæli atque hemisphærio. Virg. in Æneid.

quem super ingens

Porta tenet cæli, scopuli illi sa reclamant Æquora.

Claudi autem cælum atque aperiri tradunt Poëtæ, de quo, & de binis januis vide in Bipatens. Portæ Prætorie, in castris dicebatur quæ erat in fronte valli, qua miles ad prælium educebatur. Antiqui enim Prætores appellabant, qui toti præerat exercitui, qui deinde Imperator appellatus est. Porta decumana, quæ in postica parte castrorum erat, qua annonæ, cæteræque exercitui necessaria impertabantur: ita dicta à magnitudine. Quoniam enim ita sepe usuenire solet, ut decima quæque omnibus propemodum in rebus maxima sint: veteres decumanam, pro magno & amplo accipiebant. Portæ item per similitudinem quandam montium fauces dicuntur in maximas angustias contractæ: cujusmodi pleræque in diversis Tauri montis partibus à Cosmographis commemorantur: ut sunt Caspiæ portæ, Ciliciæ, & Caucasæ. Portas apertas, vel liberas ostendere in manumissione, LL. Guilielmi Bastard. Si quis velit servum suum liberum facere, tradat eum vicecomiti per manum dextram in pleno comitatu, & quietum illum clamare debet à jugo servitutis suæ per manumissionem, & ostendat ei liberas portas & vias, & tradat illi libera arma, scilicet lanceam & gladium, dein liber homo efficitur.

Portiſſa, portella, & porticula, dimin. ἵπλοδς, πυλιδιου. GAL. Portelleste, petite porte, guichet. ITAL. Picciola porta, portella. GERM. Ein türlein. HISP. Pequeña puerta. ANG. A little gate. Liv. 5. bell. Pun. Philomenes portula allueta venationem inferens, &c.

Portiſſi, ἵπλοδς πύλις. Gl. Cyr. id est, vestigial portæ.

Porta Augusta, Vaccæorum urbs in tractu Tarracoenſis Hispaniæ, Ptolemaeo lib. 2. c. 6.

Portalegra, Portalegre, V. E. Lusitaniæ, sub A. Eborensi.

Portemina navicula, Syriaci generis lata & sine carina, à portando vocata.

Portendo, is, Prædico, ostendo, vel præmonstro: à portō, quod est prosum & tendo. ἵπλοδς highghidh. ἐπισημαίνω, ἀπαγγελλω ἀπαγγελλω. GAL. Porter signification de quelque chose à venir, prédire. ITAL. Prensuntiare. GERM. Vordeuten etwas künftigs. HISP. Significar mal futuro. ANG. To signify before a thing happeneth. Virg. 7. Æneid.

Hinc illum fatia externa ab sede profectum

Portendi generum.

Plaut. in Asin. Ecce hoc nobis periculum magnum, & familiæ portenditur. Democriti si expectemus mortem. Cic. 1. de divin. Nam quod de sole ostensum est tibi, populo commutationem rerum portendit fore.

Portentum, i, ostensum & prodigium quod portendit aliquid futurum: ut quum insolita corpora in aëre apparent: ut cometæ, turbines, & sereno cælo tonitrua. ἵπλοδς mopheth. τίς, GAL. Prodige, chose terrible, esmerveilleable. ITAL. Prodigio, mostro. GERM. Ein wonderzeichen so etwas künftigs vordauet. HISP. Milagro que significa mal futuro. ANGL. A wonderfull and strange thing against the common course of nature foreshewing some thing to come. Suet. in Claud. c. 3. Mater Antonia portentum cum hominis dicitur, nec absolutum à natura, sed tantum inchoatum. Portentorum autem significatio, teste Cic. lib. 2. de nat. deor. sumpta est ex auspiciis, & auguriis. Varro, In cælo memorabile extitit portentum. Cic. de Arusp. responsis, Explanationes portentorum Hæreticorum disciplina continentur. Aliquando etiam dicuntur portenta, commenta, fictiones, & mendacia rerum naturæ repugnantia. Idem 1. Tuscul. quæst. Aut quid negotij est hæc Poëtarum, & pictorū portenta convincere. Virg. 8. Æneid, pro bono omine posuit, quum ait.

ne quare profectō

Quem casum portenta ferant.

Vbi Scivius, Portenta modo significant bona omnia quæ victoriam portendunt. In significatione passiva usus est Plaut. in Curc. sc. 2. a. 2. Pacem ab Æsculapio petas, ne forte tibi eveniat magnum malum, quod in quiete tibi portentum est, id est, præmonstratum est. Portentum item inane quiddam & irridendum. Cic. 1. Tuscul. Aut quid negotij est hæc Poëtarum & pictorum portenta convincere?

Portentōsus, a, um, Monstruosus, portento similis. ἵπλοδς πρᾶσιον. GAL. Merveilleux, monstrueux. ITAL. Mostroso. GERM. Wunderstaltig so etwas bedeuend. HISP. Cosa que significa algun mal. ANG. Monstrous, against nature. Cic. de divin. An verò illa nos terrent, si quando aliqua portentosa, aut ex pecude, aut ex homine nata dicuntur. Plin. lib. 22. c. 8. Portentosum est, quod de ea traditur. Portentosa Græciæ mendacia. Plin. lib. 7. cap. 1.

Portentificus, a, um, aliud adject. ἵπλοδς πρᾶσιον Veneria portentifica, Port-

tenta ac monstra facientia. Ovid. 14. Metam.

Hinc dea præcipiat, portentificisque venenis Inquinat.

Portenta, navicula. Gloss. A. L.

Portemius. ἵπλοδς GAL. Vo passeur, ou passager. ITA. Passagiero. GERM. Ein oberfärer einer der die leut ober ein wasser färer. HISP. Barquero que passa estrecho. ANG. A ferrier. Græca dictio est disyllaba, quæ nobis portitorem significat, hoc est, eum qui homines in ulteriorem fluvij ripam, vel trans fretum, vel à litore ad navim trajicit. Nam πορθιδιον Græcis est trajice, & πορθιδιον nulum quod pro trajectu solvitur. & πορθιδιον cymba ipsa portitoris. Vitur hac voce Juven. Sat. 3. Iam sedet in ripa, retrinque novicius horret Porthmea. Hinc Porthmis navis est, qua à litore ad litus contrarium trajicimus.

Porticus, us, form. gen. ἵπλοδς ὑλῆν ἢ οὐδ, ἢ πύλας. GAL. Porche, pourmenoir ou gallerie, où on se retire pour le Soleil ou pour la pluie. ITA. Portico. GERM. Ein bedeck ort in welchem man sicher vor der Sonnen dem ragen, &c. spanieren kan. Ein schopff. HISP. Portal publico para passearse. ANG. A gallerie or washing place out of the sunne. Locus est amplus, & spatiosus, tectō inclusus propter repentinos imbres, umbrae ac deambulationis gratia edificatus. Cic. Ad Attic. lib. 4. In campo Martio septa triburis comitiis marmorea sumus, & tecta facturi, eaque cingemus excelsa porticu. Virg. 3. Æneid.

Illos porticibus rex accipiebat in amplis.

Idem 2. Æneid.

Vnus natorum Priami per tela, per hostes

Porticibus longis fugit.

Ovid. 1. de Arte,

Seu pedibus vacuis illi spatiosa torretur

Porticus.

Porticus aliquando teatorium, & tabernaculum significat. Cic. 2. Tuscul. ex Poëta, & namque Æsculapij libe sua faucij opplent porticus: quod videtur poëtice dictum pro taberna & officina, in qua faucij à Machæone & Podalirio Æsculapij liberis curabantur: qui in Græcorum castris medicinam faciebant. Multæ Romæ insignes fuere porticus: omnium tamen magnificentissima fuit, quæ à Pompeio edificata esset, Pompeianâ vocabant: cujus meminit Ovid. 1. de Arte amâti.

Tu modo Pompeia lentus spectare sub umbra,

Quum sol Herculei torrens iocundus adit.

Porticula, æ, diminutivum. Diomedes lib. 1. ἵπλοδς ἀρχὴν ἢ μικρὰ οὐδ. GAL. Petit porche. ITAL. Picciolo portico. GERM. Ein vorschöpfst. HISP. Pequeno tal portal. ANG. A little gallerie. Cic. lib. 4. Epist. In porticula Tusculani.

Porticatio, legitur etiam pro porticus, apud Macrum l. 36. D. de religio. & sumpt. fun. Si amplum quid edificari testator jufferit, veluti in curium porticationes, eos sumptus funeris causa non esse.

Portio, nis, quasi partio. παρς. ἵπλοδς χοιέκ. μέγεθ. GAL. Part, portus. ITA. Parte, portione. GERM. Ein theil, Port. HISP. Parte, de racion de la entero. ANGL. A part or portion. Senec. c. 11. de cons. ad Polyb. Hac portione (fratris amissi) decedit tecum fortuna pro multis. Item, Magua portio. Idem cap. 14. de tranquill. Plin. lib. 9. c. 35. Sed quota hæc portio est? Hinc fit propottio, quæ est duarum rerum invicem facta comparatio, λόγος, ἀναλογία.

Portionale, particulare. Tertull.

Portiuncula, æ, diminutivum. ἵπλοδς GAL. Petite part & portion. ITA. Picciola parte & portione. GERM. Ein klein theil, Pörtzlein. HISP. Pequeña partes. ANG. A little portion. Apul. Qui quum à me portiunculam posceret.

Portisculus, i, Hortator remigum, qui eam pericâ, quæ & ipsa portisculus dicitur, in manu tenens, hortatur remiges, utget, & cuncta pro potestate moderatur. ἵπλοδς. GAL. Comme. ITAL. Comito. GERM. Ein meister ober die Ruderknecht, der sie heisset vnd anroeyisset. HISP. Comite. ANG. An exhorter of the rowers in a shippe. Plaut. in Asin. sc. 1. a. 3. Tute habes portisculum. Ennius in Annibal. Portisculus quum signum dare cepisset Ex Nonio.

Portitor, is, proprie dicitur, teste Valf. lib. 1. qui homines in ulteriore fluvij ripam, vel de litore ad navim, vel de navi ad litus trajicit, quæ Græci vocant porthmea. ἵπλοδς. GAL. Garde ou fermier d'un port, passeur. ITA. Passagiero che passa la gente il porto. GERM. Ein oberfärer der die leut ober die wasser färer. HISP. El barquero que passa estrecho. ANG. A ferrier that giveth passage over a water. Quapropter Charon inferiorum portitor dicitur, quod mortuorum umbras cymba subtili per Stygiam paludem putetur transvehere. Dictus autem portitor à portando, sicut vector à vehendo: quamvis Laurent. Valla existimare videatur, à portu dictum esse portitorem. Virg. 6. Æneid.

Portitor has horrendus aquas, & flumina servat

Terribili squallore Charon.

Portitorem duxi domum, (non uxorem) ita mihi necesse est eloqui quicquid egi atque ago. Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Istum portitorem privabo portorio. Item portitorum simillimæ januæ sunt lenoniæ. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Dicitur etiam portitor, eodem Laurentio teste, qui portorium, hoc est, fructus pecuniarios ex portu conducit, quique nomine portorii stipem à venientibus exigit. Cic. ad Quir. frat. Qui nuper in portorii Italiæ tollendis, non tam de portorio, quam de nonnullis injuriis portitorum quærebantur. Accipitur etiam portitor pro eo, qui aliquid portat. Stat. lib. 1. Theb.

Langues Hyperborea glacialia portitor Vrsa.

Et Claudian. in Epigram.

Portitorium, porticulum, baculus lixarum. Gl. Isid. quod scil. aliquid portant, ἀνάφορον.

Portitorium, τεραιον, i. e. locus ubi vestigial exigit publicanus portitor.

Portorium, ij, Naulum, & merces quæ datur portitoribus. hoc est iis qui nos, cymba vel pontone trans fluvium, vel fretum trajiciunt. ἵπλοδς. GAL. Le paage ou impall qu'on paye aux ports. ITA. Nolo, pagamento à passare fiume, & porto. GERM. Der fischohn ober ein wasser. HISP. El fiate que se paga al barquero. ANGL. Frayte for cariage or passage, tollage. Item vestigial quod portiori solvitur, hoc est illi qui redemit portorium.

quior, deterior. Cic. in Pisonem, Nil isto est posterius, nihil nequius. Rursus in Orat. de provinciis consularibus. Ut nemo possit utrum posterior, an infelicitior esset, iudicare.

Postremus, superlativum, Ultimus. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Tout le dernier. ITAL. Ultimo. GERM. Der aller letzte der hinderst. HISP. Postremo, ultimo. ANG. The last of all. Terent. in Phorm. Hæc denique eius fuit postrema oratio, Plaut. Menach. sc. 7. a. 5. Quia postremus cedis, hoc præmij ferēs. Idem Aulul. sc. 5. a. 3. Ad postremum cedit miles, (id est, ad extremum, vel postremo loco.) Postremos homines, pro perditissimis, & sceleratissimis, dixit M. Brutus in Epist. ad Cic. Quod si Romanos nos esse meminissimus, non audacius dominari cuperent postremi homines, quàm id nos prohiberemus, Cic. pro Roscio Amerino. Sin autem id actum est, idcirco arma sumpta sunt ut homines postremi pecuniis alienis locupletarentur, & in fortunas uniuscuiusque imperum facerent, &c.

Postremissimus, veteres pro postremo dixerunt. ὕστατος. Cic. Gracchus apud Aulum Gel. lib. 15. c. 12. Me omnium nationum postremissimum, nequissimumque existimatote.

Posterior, adverb. Postea, posteriore loco, paulò post. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Apres, depuis. ITAL. Dopo. GERM. Danach, nachwerts, nachmals. HISP. Despues. ANG. Afterward. Plaut. in Epid. Vos priores esse oportet, nos posterius dicere. Quod plus sapitis. Idem in Amph. Ne tu posterius in me culpam transferas. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Posterius istuc dicis, quàm credo tibi, (i. antè sciebam.) Cic. 6. Verr. Tum mittit Rex ad illum si sibi videatur, ut reddat, jubet iste posterius ad se reverti.

Postremo, adverbium ordinis, Denique, ultimo loco, tandè. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Enfin, finalment, pour la dernière fois, à la fin. ITAL. & HISP. Vitimamente, finalmente. GERM. Zuletzt, endlich. ANG. At the last. Plaut. Aul. sc. 3. a. 4. Postremo hunc persecutavi, denique, Passerat. Idem Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Postremo si parva iurijurando est fides, vife. Salustius, Postremo omnibus modis pecuniam trahunt. Pro eodem, Ad postremum æquè dicitur. In posterum verò, significat in futurum tempus. τὸ λοιπόν. Quint. l. 1. Multa linguæ vitia nisi primis eximantur annis, incemendabili in posterum pravitate durantur.

Postremum quoque superlativum adverbialiter ponitur: ut ultimum. Ter. in And. Si id facis hodie postremum me vides.

Posteritas, atis. Ipsi posteri: vel ætas subsequens. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Posterité. ITAL. Posterita. GERM. Die nachkommens. Deren so nach onst sein werden. HISP. La generacion venidera, los descendientes. ANG. Posterity. Cic. in Lælio. Quo in genere sperate videor, Scipionis & Lælij amicitiam notam posteritati fore. Idem in Tusc. Quum optimas quisque maximè posteritati servit. Ovid. l. de Ponto Eleg. 4.

Quam laudem à sera posteritate ferat.

Cæc. lib. 1. de bell. civ. Habeat rationem posteritatis & periculi sui, (i. videat quid agat in posterum.) Ovid. Eleg. 9. lib. 9.

Perpetua crimen posteritatis eris.

Ibid. Eleg. 10. lib. 4.

Quem legis, ut noris, accipe posteritas.

Postpono, Posthabeo. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Postposer, estimer moins. ITAL. Postporre. GERM. Nachsetzen, ringer setzen. HISP. Posponer. ANG. To estimate less. Plin. lib. 3. c. 4. de Narbonensi provincia loquens. Urbibus & agrorum cultu, viroium, morumque dignatione, amplitudine opum, nulli provinciarum postferenda. Velletius, Brutus cuiuslibet ducum præfendus: nulli homini non postferendus. Varinius. Curt. l. 7. corporis robore nulli iuvenum postferendus.

Postfactum, Expostfacto Paulus D. lib. 2. l. 1. tit. 1. l. 44. Neque ex postfacto dec. fecit obligatio.

Postfuit, Posthabitu est Salust. Sed ubi periculum advenit, invidia, atque superbia postfuit. Bud.

Post geniti, divisio dictionibus, Posteri. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Neq, engendrez ou provenus apres. ITAL. Che vengono doppo di noi. GERM. Die nachkommen / so hernach geboren werden. HISP. Los descendientes. ANG. The posterity. Horat. 3. Carm. Ode 24. Clarus post genitis.

Posthabeo, es, Postpono, postfero, vilius pendo. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Postposer, priser moins. ITAL. Postporre. GERM. Seinger halten/hinden setzen / für minder achten. HISP. Posponer. ANG. To put back, to estimate less. Terent. in Phorm. Nam omnes posthabui mihi res, ita ut par fuit: postquam tantopere id vos velle animam adverteram. Virg. 7. Eclog. Posthabui tamen illorum mea seria ludo.

Cic. 5. Tusc. Ut omnibus rebus posthabitis, totos se in optimo vitæ statu exquirendo collocarent.

Posthac, Deinceps, in futurum, quasi post hoc tempus: sicut antehac, ante hoc tempus. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Dorenavant, cy apres, à l'avenir. ITAL. Per innanzi, da qui a dietro, per l'avenire. GERM. Fürhin/oder hernach. HISP. De aqui en adelante. ANGL. Afterward. Plaut. Mostell. sc. 2. a. 2. Si posthac imposuero pedem in undam, facito quod facere voluisti. Catull. ad Ort. Non ego te vita frater amabilior aspiciam posthac. Plaut. Mil. sc. 6. a. 2. posthac quod scies nesciveris (suprà, post hunc diem.) Idem Men. sc. 4. a. 3. Aliam posthac invenito. Invenitur & posthec, Idem Capt. sc. 5. a. 3. Nulli certum est posthac credere. Et posthac per diphringum, apud Livium lib. 34. Et post hæc duabus dictionibus: apud Suet. in Aug. c. 19. Tumultus post hæc. Teren. in And. posthac quas facient de integro comedias. Vide Vallam. lib. 2. c. 57.

Posthumia, Virgo Vestalis, quæ propter elegantiorum cultum in suspicionem venit incesti, & eo nomine apud Pontifices accusata est; verum quam nihil præterea adversus eam probaretur, sententia Pontificis Maximi dicitur absoluta, qui eam locis in posterum abstinere, sanctæque potius, quàm scitè colli iussit. Vide Li. lib. 4. ab Urbe.

Posthumius, Prænomine Aulus, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinij fuga excitavit cum ad generum suum Manilium Tusculanorum ducem confugisset, quo in bello collatis signis ad lacum Regillum, quum victoria utrinque nutaret, Magister equitum Romanis equis frenos detraxi iussit, ut irrevocabili impetu ferrentur in hostes,

itaque tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio vix duo iuvenes acriter pugnare, quos post pugnam ad præmia questos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Castorem & Pollucem fuisse, eis communi titulo templum dedicavit. Autor Gell. Posthumius autem ita dictus est, quia mortuo patre, sive post humatum patrem natus dicitur. Plutarch. in Coriolan. Posthumius Tubertus Magister equitum Æmilij Mamerci Dictatoris in prima Dictatura contra Volcos: mox in eodem bello à Quint. Concinato Consule genero suo Dictator dictus, de eisdem triumphavit, quam victoriam funestavit mors filij, viri magna virtute: quem quod iniussu eius, occasione rei bene gerundæ pugnam iniisset: securi percussit. Ex Liv. l. 4. ab Urbe. L. Posthumius, post Cannensem pugnam Consul in Galliam profectus. Boiorum fraude, locorumque iniquitate circumventus, ne vivas in hostium manus perveniret, mediis sese hostibus immiscens, fortissimè pugnavit occubuit. Cuius inventi caput præcedentes Barbari, ovantes in templo obtulerunt, eiusque deinceps cranio pro sacro vase in solennibus libationibus usi sunt. Liv. lib. 33. Posthumius, prænomine Spurius, cum T. Veturio Romæ Consul eo tempore quo Romani adversus Samnites bellum gerebant, missus cum collega adversus hostes, exercitum imprudens in locum iniquum deduxit, apud Furcas Caudinas: ubi ab hostibus circumventus, quum nulla evadendi spes esset, sceddissimum cum hoste fœdus pepigit, ut sexcentis Equitibus Romanis obsidibus relictis, reliquum exercitum sub iugum missum, abducere sibi liceret, Quæ fœderis condiciones quum à Romanis improbarentur, autor fuit Senatui Posthumius, ut suis eorumque deditio quorum consensu tam ignominiosum fœdus initum erat, fides publica liberaretur. Cuius sententiam secutus Senatus, Consul utrumque, cum duobus Tribunis, cæterisque omnibus qui per fœdus sponderant, hosti victos dederunt. Quos quum ille recipere recuset, incolentes Romam redierunt. Nec ita multò post fufus a Papyrio Curione Samnitibus, & sub iugum missis, receptisque sexcentis equitibus Romanis obsidibus, prioris flagitij infamia oblitterata est. Liv. 9. Posthumius Albinus Consul adversus Iugurtham missus, pecuniæque ab eo corruptus, insignem ex provincia ignominiam reportavit. Autor Salust. in Iugurth. Idem postea proconsulari imperio in Hispaniam missus, de Vaccæis & Lusitanis triumphavit, ut refert Liv. l. 64.

Posthumianus, a, um, Gell. cap. 13. lib. 1. Posthumiana & Manliana imperia.

Posthumus, ex post, & humus componitur, qui post mortem parentis natus est, quasi post humatum, hoc est, sepultum patrem natus. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Qui est né apres la mort de son pere, posthume. ITAL. Nato poi che è morto suo padre. GERM. Dernach seines vatters todt geboren ist. HISP. El que nace despues de muerto el padre. ANG. He that is borne after his fathers death. Plaut. in Aulul. Post mediam ætatem, qui mediam ducit uxorem domum, Si eam senex annum prægnantem fecerit fortuito, Quid dubitas quin paratum fiet nomen pueri Posthumus? Cic. 3. de finib. Dicuntque ut liberis consulum velimus, etiam si Posthumi futuri sint. Posthumum tamen nò cum significare tantum, qui patre mortuo, sed & qui postremo loco natus est, Cællius Vindex ex versibus Virgilianis disputat apud Gell. lib. 2. c. 16. Itaque nonnulli etiam sine aspiratione scribunt. Item pro Futuro, & sequenti, & postero, vel postremo, supremo, ultimo (cæteris fratribus humatis) nato. Unde & Apul. Posthumam spem dixit. Viug. 6. Æneid.

tua posthuma proles.

Cic. pro Cæcili. Filius posthumus. Posthumus quis, vide apud Aul. Gel. c. 16. l. 2. & Plutarch. in Sylla.

Posthumus, qui & Sylvius, filius fuit Æneæ ex Lavinia: quæ, ut inquit Servius, Æneæ mortuo, Ascanij timens insidias, gravida confugit ad sylvas, & illic enixa est Sylvium, qui Posthumus, quod patre mortuo natus esset dictus est. Ovid. 4. Fast.

Posthumus hinc, qui quod sylvius fuit ortus in alsiis, Sylvius in Latia gente vocatus erat.

Postibi, apud Plautum, pro postea, sicut inseribi, pro interea, inibi pro ibidem. Ibi est eo loco. Postibi igitur proprie esset pro eo loco.

Posticum, i, à post stando, Ostium est in posteriore parte ædium. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Le derrière, ou l'huis de derrière d'une maison. ITAL. Postico l'uscio de dietro della casa. GERM. Ein hinderthür. HISP. El postico detrás de la casa. ANGL. A gate on the back side of and house. Plautus in Stich. sed quum cogito, Potius quàm in dividiam veniam, est etiam hic ostium Aliud posticum nostrarum harumque ædium: Ea ibi opsonatum, eadem referam opsonium. Horat. lib. 1. Epist.

Atria servantem postico falle clientem.

Pro eodem etiam postica feminino genere dicitur. Ammianus, Per posticam ingressus, refertam inveni confluentem ex finitimis vicili & mullebræ sexu: quo verbo ipsum quoque Varroem usum esse Nonius testatur. Postica etiam augures appellabant plagam Septentrionalem, propterea quòd qui inaugurabantur, hanc cæli partem à tergo habebant, facie in meridiem conversi, quam idcirco anticam vocabant. Occasum autem dexteram appellabant, quemadmodum Ortum sinistram. Irem postica linea est in agris dividendis, quæ ab Oriente in Occidentem spectat. Omnia denique quæ post nos sunt, postica dicuntur: & quæ ante nos, antica.

Posticula, æ, diminutivum à postica, Idem significans, ὀπισθηδύμη. Apul. per quandam brevem posticulam intrò vocat me.

Posticulum, i, aliud diminutivum eiusdem significationis. Plaut. in Tru. Posticulum hoc recepit, quum ades vendidit. Ibid. Vbi nunc filius meus? habitat is hic in hoc posticulo.

Posticus, a, un, adiectivum est, quod post est. ἔσχατος ἀχάρων ὕστατος. GAL. Qui est derrière. ITAL. Chi è dietro. GERM. Das dahinden oder hindervoert ist. HISP. Lo que es detrás. ANGL. That is behind. Quando verò anticam & posticam dicimus, subauditur nomen, pars, vel aliud simile. Pers. Satyr. l. 1. postica occurrere sunna, non est iurioni factæ à parte posteriore Aufou... postico vulnere fessor. Suet. in Othone c. 6. Postica parte palatij se proiicit. Posticam lineam in agris dividendis Servius Sulpitius appellavit ab exoriente Sole ad occidentem, quæ spectat

spectabant. Posticum ostium. Fest. posticum ostium dicitur in posteriore parte aedium.

Posticæ, arum, absque adjunctione alterius, veteres hoc nomine interiores templorum fores vocabant: quemadmodum antica, anteriores. Cornutus in *Perf Satyr.* 1.

Postidea post id, sive deinde. *Plaut. in Stich.* Quin æquius est nos potiorum habere te, postidea viros nostros. *Ibidem*, postidea loci si hoc edixerit. *Idem Aulul. sc. 2. a. 1.* Quod profectus sum, ibo, Postidea domum me recipiam. *Idem ibid.* Postidea si præhensi sumus excusamus.

Postilena, postilena, Incurvum lignum, sive crassius lorum quod sub jumenti cauda ponitur: à post stando (ut volunt) dictum, quod posteriorem jumentorum partem exornet. *Idem in Vag.* GAL. *Vne croupiere.* IT. *Grappiera* GER. Das afftergereid oder schwanzgeraid an einem pferd/ Der riemen oder datz holz so man den rossen vnnnd auch den gelahnen maulthieren vnder den schwanz thut. *Hisp. Gruperia.* ANG. *A crupper of an horse.* *Plaut. in Cas.* Ita te aggerenda aqua curvum faciam probe, ut postilena possit ex te fieri. *Contra, antilena dicitur, qua pectus cingitur.* *Idem ibid.*

Postilio, postulatio. Gl. *Isid.*

Postilla, duæ diæiones in unam conjunctæ per subunionem, idem significantes quod adverbium postea, autore Donato. *Terent. in Eunuch.* Tute scis postilla quam intimum habeam te. Neque patrem postilla vidi *Plaut. Menach. sc. ult. a. 5.* postilla obterege me negligens fui. *Idem Mostell. sc. 2. a. 1.* Postquam abij, nunc primum te video postilla. *Idem Menach. sc. 3. a. 4.* Postilla se applicant. *Ibid. sc. 2. a. 1.* Semel fugiendi si data est occasio satis est, nunquam postilla possis prendere. *Idem Capt. sc. 2. a. 1.* Interdum divisim, post illa. *Idem Curt. sc. 2. a. 4.* Eum nunquam post illa vidi. *Idem Post illud.* *Ovid. 2. Fast.*

Termine post illud levitas tibi libera non est. *Ibid. lib. 6.*

Post illud neque aves curas violasse feruntur.

Postilla, æ, vox barbara vulgò dicitur commentarius in textus sacrorum librorum, inde orta est ea vox postilla scilicet, verba, que fundamenti vice ponuntur.

Postinde, pro post. *Sueton.*

Postes, in aediis dicuntur latera ostiorum, ex lapide, ligno ve, quorum alter fores sustinet cardinibus affixos, alter seram recipit & repagula quum ostium clauditur. *Idem sippim תורח מזוזות.* *Idem Gal. Les postaux d'un huis, auxquels il est attaché & fermé.* ITAL. *Le balestrate delle porte & le porte.* GER. *Sie thürposten oder thürgestell.* *Hisp. La pueria para cerar, & el bastidor de la puerta.* ANG. *The dore checkes or postes that the dore hangeth upon and is shut by.* *Virg. 2. Æneid.*

Hærent parietibus scala, postesque sub ipsos
Nisuntur gradibus.

Idem 7 Eclog.
— hic plurimus ignis
Sempor. & assidua postes fuligine nigri.

Idem 2. Æneid.
— emoti procumbunt cardine postes.

Cic. pro domo sua, parietibus, tectis & postibus meis bellum intulisti. *Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.* Video fulgentibus armis Conspicuos postes. *Velleius,* In postem lapideum januæ carceris illiso capite obiit *Thuscus arusp. ex.* *Idem,* posti templi fixa tabula æ: ea id testatur. *Idem Translatè dicitur* *Lucr. lib. 3.*

Cernere res animus sublatis postibus ipsis.

Id est, sublatis oculis, qui sunt animi fores. *Postis manium. i.* Manalis janua. *Orci ostium* *Apud Varon. ref. ondent aruspices, Deum Manium postileonem postulari.*

Postices, judices. *Gl. Isid.* An qui post facta aliena habent sua, Germani carnifices vocant modesto vocabulo *Nachrichtler* / quasi judices posteriores, qui judicatas pœnas exsequuntur.

Postliminium, ii, ex post & limen componitur: quæcunque enim à nobis ad hostem perveniunt, quum à nostro limine exierint, si post ad idem limen revertantur, postliminio redeunt, *Idem ibid. lib. 7.*

Parentes, cognati, affinesque captivorum amplexi eos postliminio dicebant. *Idem,* Postliminium iustum, *ibid.* Festus, postliminio receptus est si qui extra limina hoc est, terminos provinciæ captus fuerat rursus ad propria revertitur. *Paulus Juriscons. de capt. l. postliminium.*

Postliminium est jus amissæ rei recipiendæ ab extraneo, & in statum pristinum restituendæ, inter nos & liberos populos, regesque moribus ac legibus constitutum. Nam quod bello amissimus, aut etiam circa bellum hoc si rursus recipiamus, dicimus postliminio recipere, id quod naturali æquitate introductum est: ut qui per injuriam ab extraneis detinebatur, is ubi in fines suos redisset, pristinum jus suum reciperet. *Servius Sulpitius Jurisconsultus, referente Cicero in Topicis,* in dictione postliminium, nihil notandum putavit nisi particulam post: reliquam vocabuli partem solum additamentum putabat, tanquam liminium nihil significaret: sicut *tullium,* supplementum est, in *meditullio.* *Scævola* autem putavit postliminium, ex duabus dictionibus, post, & limen esse compositum. *Postliminio quietis,* apud *Apuleium,* significat post quietem. Nam reversio quædam postliminij vocabulo significatur. *Postliminio mortis,* id est, reversione à morte & post mortem.

Postliminij annus, vide *Pomeridianus.*

Postmitto, is, Posthabeo, negligo: parvi, aut nihil facio. *Idem bazáb.* *Idem ibid. lib. 7.* GAL. *Postposer.* ITAL. *Postporre.* GER. *Minder* oder ringer achten. *Hisp. Postponer.* ANG. *To sett liste by, or esteme lesse.* *Cicero pro Calio,* Quod in alicuius agrestis periculo non postmitte- ret id homo eruditus insidiis doctissimi hominis dissimulandum putaret?

Postmodum, & postmodo, id est, Postea, modò post à post & modus, quantum mensuram temporis significat. *Idem achâr chen כן כן* *achâr chen* *Idem ibid. lib. 7.* GAL. *Après ce, puis après.* ITAL. *Poco poi, poi poco* appresso. GER. *Harnach/nachworn/nachmalen.* *Hisp. D'après.* ANG. *Afterward.* *Idem lib. 1. ab Vrbe,* Sæpè ex injuria postmodum exortam gratiam. *Idem Dicitur & postmodò.* *Idem lib. 4.* Si Ardeates sua tempora expectare velint, arbitriumque Senatui levandæ injuriæ suæ permit-

tant, fore ut postmodò gaudeant se iræ moderatos. *Ovid. 2. Fast.* Postmodo victa cades. *Idem lib. 3. Fast.*

Et perit exemplo postmodò quisque suo.

Idem lib. 4. Fast. Postmodò glans nata est.

Postomnis, idis, *Idem ibid.* Festus, testè *Nonio,* quod ad cohibendam equorum tenaciam, naribus, vel morsui imponitur. *Idem Anglo. Barnacles, an instrument sett on the nose of unruly horses.* *Lucilius* eleganter hoc ad potores transtulit, quibus è naribus pocula pendere videntur.

Trullus postomis huic ingens è naribus pender.

Græcè est *ωστρακίς,* itaque scribendum videtur *Prostomis:* aut est vox mutilata ab *ωστρακίς.*

Postpono, nis, postpolui, postpositum. *Reti d pono, posthabeo, postfero.* *Idem bazáb.* *Idem ibid. lib. 7.* GAL. *Postposer, estimer moins.* ITAL. *Postporre.* GER. *Nachsetzen einem anderen das für größer geachtet wirt / für geringer halten.* *Hisp. Postponer.* ANG. *To postpone, to esteme lesse.* *Idem Plin. lib. 13. c. 19.* Cy:naica regio loton suæ postposuit paliuro. *Ovid. 6. Metam.*

— rósque est postponere nati
Ausa suis.

Horat. 1. Epist. 18. Dormiet in lucem: scorto postponet honestum Officium. *Idem Aliquando* ponitur pro omittere, vel intermittere. *Cicero, F. ad Tironem.* Omnia postposui, dummodo præceptis patris parerem. *Idem Ca. 6. bell. Gall.* Ut omnia postponere videretur, consilium in Lutatiam parisioum transfert.

Postpridie, hodie. *Gl. Isid.*

Postpridie, dicitur composita, qua *Varro* apud *Gell.* utitur *lib. 16. c. 18.* pro progressu qui principia subsequitur. *Voluptas* autem (inquit) vel utilitas talium disciplinarum in postprincipiis existit, quum perfectæ absolutæque sunt: in principijs vero ipsis, ineptæ & insuaves videntur. *Vide Scaligerum in Varronede re rust. l. 3. c. 1. fusè.*

Postputo, posthabeo. *Terent. Has. sc. 3. a. 3.* Ad aures haud invito sermo mihi accessit tuus, quum te postputasse omnes res præ parente intelligo.

Postquam, & posteaquam, Connexivæ particulae sunt, quibus dicta sequentibus connectuntur. *Idem Gal. Après que, depuis que.* ITAL. *Poche.* GER. *Nach dem.* *Hisp. Después que.* ANG. *After that.* *Idem Virg. 3. Æneid.*

Postquam alios tetigit fluctus.

Vide Postea. *Postquam* pro *Quoniam,* apud *Terent.* interprete *Donato in prolog. Adolph.* *Postquam* poeta sensit scripturam suam. *Ab iniquis* obic. vari, & adventarios rapere in pejorem partem, quam acturi sumus. *Plaut. Men. sc. 1. a. 2.* Hic annus sextus est, postquam ei rei operam damus. *Idem Amphitr.* Neque postquam ego sum natus habui nisi te servum *Sosiam.* *Et Menach. sc. 4. a. 1.* Neque postquam sum natus intra portam penetravi pedem. *Idem ibid. sc. 3. a. 4.* Postquam abij ad forum nunc postilla te video. *Idem Capt. prolog.* Postquam belligerant. *Idem Ætoli cum aliis.* Postquam scimus venturum. *Idem Curt. sc. 3. a. 2.* Postquam ad nos renunciatum est te & patrem esse mortuum. *Idem Men. sc. ult. a. 5.* Postquam ille hinc abiit tu aditas solus. (id est, quandoquidem, initium est cœnæ.) *Idem ibid. sc. 4. a. 1.* Nunc postquam nihili sum, id verò meopte ingenio reperi. *Idem Mostell. sc. 2. a. 1.* (Alias hinc legitur *Postque.*

Postque. *Plaut. Mostell. sc. 2. a. 1.* Nunc postque nihil sum, id verò meopte ingenio reperi. (Alias *Postquam.*)

Postremanus, adject. Postremo, adverb. Vide Posterus.

Postridie, adverb. *Postero, vel sequenti die.* *Idem machâr. rj bregalio* *Idem ibid. GAL. Le lendemain.* ITAL. *Il giorno seguente.* GER. *Morgen* dicitur, den nächsten tag darnach. *Hisp. Va dia después.* ANG. *The day following.* *Idem* contra pridie, prioris, vel præcedente die, *Idem ωστρακίς.* *Gell.* putat pridie dictum esse quasi pristino die. *Verba ejus sunt hæc lib. 10. cap. 24.* Die pristini eodem modo dicebatur, quod significabat die pristino, id est, prioris, quod vulgò pridie dicitur. *converso* compositionis ordine, quasi pristino die. *Festus* verò (cui magis accedendum puto) compositionem pridie antiquam esse docet. *Privignus,* inquit, dictus est, quod antequam mater secundò nuberet est progenitus. *Pri* enim antiqui pro præ dixerunt. *Pridie* igitur, ex præ, & die compositum, priori sive præcedenti die, sive die uno ante significat. *Postridie* verò, postero die. *Valla,* postridie, quasi cras, non præsentis diei, sed eujusdã alterius, aut præteriti, aut futuri. *Sic* pridie, quasi heri, non præsentis diei, sed eujusdã alterius, aut præteriti, aut futuri. *Dies* tri qui sunt postridie *Calendas, Nonas & Idus,* quare ita dicti, *Gell.* docet *c. 17 lib. 5.* *Idem ibid.* Ante diem quartum *Calendas, vel Nonas, vel Idus,* tanquam inominalem diem plerique vitant. (id est, diem inauspicatum & mali omnis.) *Hinc Suet in Aug. c. 92.* Observabat ne aut postridie nundinas quoquam proficisceretur: aut Nonis quicquam rei seræ inchoaret. *Lactant. lib. 5. de utroque exemplū posuit, loquens de Carneade:* *Is* (inquit) quum legatus ab Atheniensibus Romanis missus esset, disputavit de justitia copiosè, audientibus *Galba & Catone COSS.* maximis tunc oratoribus. *Sed* disputationem suam postridie contraria disputatione subvertit: & justitiam quam pridie laudaverat sustulit. *Plaut. in Stich.* Qui potest mulieres vitare, vitet: ut quotidie pridie caveat, ne faciat quod pigeat postridie. *pridie* igitur, priori die, sive præcedente die significat, ut etiam apud *Catonem lib. de re rusta.* Si quem purgare voles, pridie ne cœnet. *Postridie* verò, postero die: nec post tres dies ullo modo significat, ut hoc *Catonis* exemplum aperitissimè demonstrat, ex *lib. de re rust. c. 65.* *Oleum* viride sic facito: *Oleum* quamprimum ex terra tollito: si inquinata erit, lavito: à folijs & stercore purgato: postridie aut post tertium diem quam lecta erit, facito: Non enim adjecisset diem tertium, si postridie, post tres dies significaret. *Idem* habent autem pridie & postridie aliquando post se hos genitivos, *Ejus* diei. *Cicero, Lentulo,* Ad duodecimum *Calendas* *Februarij* dum in *Senatu* pulcherimè staretis, quod jam illam sententiam *Bibuli* de tribus legatis pridie ejus diei fregimus, hoc est, eo die qui præcessit duodecimum *Calend. Caes. lib. 1. heli. Gall.* postridie ejus diei *Caesar* præsidij utrisque castris quod satis esse visum est, reliquit, id est, postero die qui illum subsequeretur. *Idem* Aliquando etiam alius eis genitivus jungitur,

iangitur, ut Pridie, siue postidie Calendarum, Nonatum, Iduum.
 ¶ Nonnunquam & accusativum habent. Cic. *Appio*, Pridie Nonas Iu-
 nias quum essemus Brundisij, hoc est, die precedenti Nonas, siue die
 ante Nonas. *Liv* Etiam postidie. Idus rebus divinis supercederi iustum.
 Quo item modo postidie Calendas dicitur, id est, die post Calendas.
 Cic. *Ad Artie*, Pridie Compitalia venito. ¶ Interdum pridie & postidie
 sequitur quam: ut pridie quam intres patriam, sacrificium facito. *Liv*. *l. 2.*
ab Urbe, Nam quum pridie quam legati ad Tarquinius proficiscerentur,
 cenarum forte apud Vitellios esset, &c. i. die precedenti eum quo le-
 gati ad Tarquinius sunt profecti, similiter etiam illud Suetonij in *Casa-*
re, Et pridie quam occideretur, in sermone nato super cenam apud M.
 Lepidum, quum esset finis vite commodissimus, repentinum ino-
 pinatumque protulerit. Pridie, inquit quam occideretur, hoc est, eo die
 qui diem mortis eius precedebat. Cuius loco dicere non possemus, pri-
 die quo occideretur, ut nonnulli loquuntur: huiusmodi enim secum
 pugnet. Itaque non satis recte putavit Valla in huiusmodi locutioni-
 bus, Quam particulam accipi pro relativo Quo. Neque eum satis apte
 hanc orationem Pridie quam occideretur, sic interpretari, Pridie quo
 occideretur: sed potius sic, pridie postquam occideretur. Similiter,
 postidie quam pater mortem obiit, epulum feci, id est, postquam pa-
 ter mortem obiit, postidie epulum feci: ut dies mortis luctui serviat:
 postera vero, epulis. Non autem, postidie quo pater mortem obiit, epu-
 lum feci: quod neque orationi, neque sensui convenit. Nam postidie
 alium diem exigit precedentem: in isto vero exemplo, nullus alius dies
 precessit. Ergo quam pro postquam exponendum est, ut postidie, se-
 quatur ipsum diem quo pater mortem obiit. Similiter, Postidie quam
 uxorem duxero, navigandum est mihi. Si quam, pro quo sumatur, non
 recte fiet interpretatio. Igitur necessario quam, pro postquam, non pro
 quo sumendum est: nisi hoc modo sumamus, postidie, id est, postero
 die ab eo quo pater mortem obiit, epulum feci, & postidie ab eo quo
 uxorem duxero, navigandum est mihi. Et Valla forte ita intellexit.
 Hoc modo sumenda sunt pleraque Livij exempla: ut *lib. 3.* Anno tre-
 centesimo altero quam conlita Roma erat, iterum mutatur forma ci-
 vilitatis a consulibus ad Decemvros. Et *lib. 4.* D. Atoxi exercitu victo-
 re domum reducto, die octavo quam creatus erat, id est, octavo die ab
 eo quo creatus erat. Et aliud. Quam condita Roma erat: id est, ab eo
 quo condita Roma erat. Quod etiam pro postquam sumi potest. Pos-
 sunt tamen Valle exempla brevius exponi, ut quam pro quum sumat-
 ur, hoc modo: quam hoc est, quum pater mortem obiit, epulum feci
 postidie: & quam, hoc est, quum uxorem duxero, navigandum est
 mihi postidie. Illud autem Cic. *ad Tironem*, Menandrius postidie ad
 me venit quam expectarem: pro quum omnino sumitur, non pro
 postquam, neque pro antequam, neque ab eo quo: hoc modo, Menan-
 drius quam id est, quum die precedenti eum expectarem, venit ad me
 postidie. Unde recte sequitur. Itaque postidie habui noctem plenam
 timoris, id est, noctem quam ipsum diem precedentem insecuta est, &
 intercessit inter postidie, hoc est, sequentem diem, & ipsum prece-
 dentem. ¶ A pridie sit.
 Pridianus, pridiana, pridianum, pro eo quod pridie alicuius diei fa-
 ctum est. *Suet. in Calig.* Marcescente adhuc stoma-
 cho pridiani cibi onere. Item in *Tib. c. 34.* laut in *Milite*, postriduo di-
 xit pro postidie. Postriduo (inquit) natus sum ego mulier, quam Iu-
 piter ex ope natus est. ¶ Postidie hodie. Gloss. Isid. post pridianum
 diem est hodie nus, Ita in *Vet. Vocab. Postheri*, i. hodie.
 Postscenium, vel Postcenium, locus post scenam, subductus aspectui spe-
 ctatorum. *Lucret.*
 Postvenio, postvenis, postveni, postventum, cui contrarium Antevenio.
Plin. lib. 18. c. 25. Accedit confessa rerum obscuritas, nunc praeveniente,
 nec paucis diebus, tempestatum significatione, quod prochemasin
 Graeci vocant: nunc postveniente, quod epichemasin.
 Postulo, as. Instanter, & meo quodammodo iure aliquid peto, exigo.
 ἵκεν *schol. in 2. b. Thib. ἀντιπροσπορεύω*. GAL. *Demander, requere-*
rr. ITA. *Demander, addimandare con instancia.* GERM. *Begären*
erfordern/heuschen. HIS. *Demandar, como en peyzo.* ANG. *To requi-*
re, to demand. In qua significatione preter accusativum habet & ab-
 lativum precedente prepositione a vel ab. *Cic. 2. lib. Epist.* Omnia
 volo a me postules & expectes. *Idem de Amic.* Nec quicquam nisi re-
 ctum & honestum alter ab altero postulat. Nonnunquam duos ac-
 cusativos requirit. *Idem alibi.* Atque hoc tamen te scire volo, me de
 isto sumptu nihil decrevisse nisi quod principes civitatis in me postu-
 lavissent. ¶ Solet ita disingui a Grammaticis inter postulare, postulare,
 petere, obsecrare, & flagitare, quod postquam imperiose, petamus pe-
 cuniam, postulemus iure, obsecramus per sacra, flagitemus cum arro-
 gantia, nec sine covitio. Quae tamen differentiae non sunt perpetuae. ¶ In-
 terdum postulare idem est quod requirere, vel exgere: ut, Res, locus,
 persona, tempus, causa hoc postulat. *Cic. pro Ligario*, Longiorem ora-
 tionem causa forsitan postulat, tua certe natu a breviorum. *Ibid. 2. de*
Orat. Ut causa natura, & temporis ratio postulat. *Gell. c. 29 l. 2.* Ma-
 num postulat (matura seges.) *Ovid. 13. Met.* Mittor quod postulat usus.
 Idem *ibid.* postulat ut capiat quae non intelligit arma. *Ovid. 13. Metam.*
Catull. de Com. Beren. Sed quis se ferro postulet esse parum? Neque tibi
 Praxipere tuum patrem postulo. *Plaut. Menach. sc. vlt. a. 5.* Falsum no-
 men possidere postulas (i. vis.) *Idem Milit. sc. 5. a. 2.* Apud te servire po-
 stulas viros? Dare illi pensum postulas. *Idem Menach. sc. 2. a. 5.* Ego in-
 scitus, qui me heri meo moderari postule. *Ibid. Men. sc. 4. a. 2.* Cur ego
 te invito me esse saluum postule, (i. velim.) *Idem Capt. sc. 5. a. 3.* Tun-
 me domo prohibere peregre advenientem postulas? *Idem Amphitr.*
 (i. cupis. Item. Equum postulas. *Idem Menach. sc. 2. a. 3.* Nos deli antes
 facere dictis postulat (i. vult. *Idem Amphitr.* Maledictis eam ductare
 postulas. *Idem Asin. sc. 3. a. 1.* Si isto more moratam tibi postulem placere.
Ibid. sc. 1. a. 3. Vna nocte postulavisti te perdoceie me. *Idem Capt.*
sc. 5. a. 3. Ebu una opera candefacere atramentum postules. *Idem Mostel.*
sc. 3. a. 1. Aedes postulas comburere. *Hand postulo.* *Idem Aut. sc. 3. a.*
2. Qui hero ex sententia servire. *Ibid. sc. 1. a. 4.* ¶ Pro sperare. idem *Capt.*
sc. 2. a. 1. Nunquam me istoc vinces ne postules. (i. ne speres) *Idem Ps.*
sc. 1. a. 1. Tu istis lacrymis te probare postulas. (i. speras.) ¶ Nonnun-
 quam idem valet quod accusare in iudicio, siue crimen aliquod inten-

dere, ἀντιπροσπορεύω. *Suet. in Casare*, Caeterum Cornelium Dolu-
 bellam Consularem & triumphalem virum repetundarum postulavit.
 Idem in *Aug. c. 16.* Affuit & elictibus, sicut scutario cuidam evocato
 quondam suo, qui postulabatur iniuriarum. ¶ Interdum postulare est
 tanquam debitum sibi quid requirere. *Tercet. in Adelp.* Per oppressio-
 nem ut hanc mihi eripere postulet, id est, velit, aut speret. ¶ Item po-
 stulare (sicut docet *Ulpian. l. 1. ff. de postul.*) est desiderium suum, vel
 amici in iure apud eum qui iurisdictioni praest, exponere, vel alterius
 desiderio contradicere. Sic utitur *Gell. cap. 5. lib. 15.* de Advocato lo-
 quens. ¶ Postulare quaestionem, eius est qui iniuriam sibi factam que-
 ritur, aut alteri, quem vindicare ad eum pertineat. *Liv. 2. ab Urbe*, Sena-
 tus tumultuose vocatus tumultuosius consulitur, quaestionem postu-
 lantibus iis qui pulsati fuerant. ¶ Pro Expostulare, & queri. *Plaut. Mi-*
lit. sc. 6. a. 2. Utum postulare te cum, an me expurgare videatur equus.
 Item postulare, pro accusare. ¶ Expostulare est, quum querimus iniu-
 riam apud illum a quo accepimus, & habet in se reprehensionem: de
 quo aibi. Hinc expostulatio, quae est apud illum ipsum qui peccave-
 rit: Postulatio quae de illo apud alterum.
 Postulatio postulationis Querela, & quasi iusta interpositio querelae.
 ἵκεν *schol. in 2. b. Thib. ἀντιπροσπορεύω*. GAL. *Demander, requere.* ITA. *Demander,*
richiesta. GERM. *Ein verweisung.* Item, *Ein ersorderung/Begärung.*
 HIS. *Obra de demander con instancia.* ANG. *A request, a demand.* ¶
 Plaut. in *Bacch.* Actis postulatio haec est, quum huius dicta intelligo,
 proprie tamen postulatio idem feret hanc quod petitio. *Cic. Att. lib. 3.* Est
 illa impediens quidem postulatio. Idem pro *Murena*, Concessit Senatus
 postulationi tuae. ¶ Vacare postulationibus, est quod vulgo dicitur,
expedire requas. *Plin. in Epist.* Senecio quum explorasset Consules
 postulationibus vacaturos, convenit me, &c. Respondere postulationi-
 bus, idem. ¶ Item postulationes advocatorum sunt, patronorumque
 in foro. *Suet. in Nerone, c. 7.* Celeberrimis patronis non transactias, &
 breves, ut assole: sed maximas, plurimasque postulationes certatim
 ingerentibus. Postulatio item expiatio est neglectae religionis. *Cic.*
 Quod eodem ostento telluri postulatio debet dicitur. *Varro* videtur
 dixisse postulationem pro postulationem *lib. 4. d. L. L.* Deum manum,
 inquit, postulationem postulare, civem fortissimum eodem demitti. Hinc
 postularia ostenta prodigia, fulgura quae neglecta fuerant, nec procu-
 rata: ideoque expiatio indigebant. *Festus.*
 Postulatio, i. Postulatio. ἵκεν *schol. in 2. b. Thib. ἀντιπροσπορεύω*.
 Cael. *4. belli Gallici*, Huc postero die quam frequentissimi conven-
 runt, ut de eorum postulatis cognoscerent. *Cic. 4. Verr.* Hoc commo-
 dolore postulata Consulibus, quae non postulara, sed in istum crimi-
 na viderentur esse, edierunt.
 Postulator, ἀντιπροσπορεύω, verbale mascul. *Suet. in Nerone, c. 15.* In iurisdictione
 postulatoribus nisi sequenti die ac per libellos non temere respondit,
 &c. legitur & postulationibus.
 Postulatorius, a. um. *Senec. epist. 7.* Haec plerique ordinariis paribus postu-
 latoribus praefereunt.
 Postularia fulgura, quae votorum aut sacrificiorum spectam religionem
 designant aliter desiderant.
 Postumus, ultimus, novissimus. *Sidonius lib. 3. epist. 12.*
 Ne fors tempore postumo victor.
 Idem *epist. 22. lib. 4.* Postuma laus. idem *epist. 5. lib. 8.* *atque postumas,*
 & in *Paneg. Aviti*:
 Sunt alij per quos se postuma jactet origo.
 Postvortia, Dea erat Romanorum, ita dicta quod futura prospiceret. *Ma-*
crob. lib. 1. Saturn. ¶ Sicut antevorta, & postvorta, divinitatis scilicet
 apertissima comites, apud Romanos coluntur. *Gell. ex Varr. lib. 1. c. 16.*
 aliam postvortam describere videtur, Quando igitur, inquit, contra
 naturam forte conversi pueri in pedes, brachiis plerumque diductis
 retineri solent, aegriusque tunc mulieres enituntur: Huius periculi de-
 precandi gratia arae statuae sunt Romae duabus Carmenibus, quarum
 altera postvorta nominata est, prola altera, a recti perveisique patris
 & potestate, & nomine.
 Potamogiton, ποταμογιτων, herba Latinis fontivalis, & specula, πο-
 ταμογιτων est fluvio vicina, sub undis nascitur, eminentem tantum ca-
 cumine.
 Potamis, πότιμις, oppidum Atticae, apud *Plin. lib. 4. c. 73.*
 Potens, potenter, potentatus, potentia, vide *Possum*.
 Potentia, ποτινια, Ptolemaeo, oppidum est piceni. *Cicer. de Arusp. res-*
pon. Eodem feret tempore factus in agro piceno potentiae nuntiatur
 tenae motus.
 Potentilla herba, dicta a potentia, i. e. efficacitate insigni. GERM. *Greus*
sin, genseich. quae vox videtur corrupta ex *argentina*.
 Poterio, heca poculorum (ποτηριον) theca Gloss. ποτηριοθικη.
 Potio, im poculum. ἵκεν *schol. in 2. b. Thib. ἀντιπροσπορεύω*. GAL. *Vn vaisseau à boire, ha-*
nap. ITAL. *Bicchiera.* GERM. *Ein trinc geschter.* HIS. *Vaso generalemen-*
te para beber. ANG. *Any vessel to drinkein.* ¶ *Plaut. in Stich.* Quibus
 divitiae domi sunt, staphio, cantharis, batiolis bunt: nos nostro Sa-
 molo poterio tamen bibimus. ¶ Est & nomen herbae ex genere spi-
 nosarum, quae a Galeno nervas appellatur, quod medeat nervis. Di-
 citur & phynion, quod rubetis adveserur, quas Graeci phrynos vo-
 cant. Vide *Plinium lib. 27. c. 12.*
 Potestas, potestatem, potestas, potestur, vide *Possum*.
 Pothen, *Plaut. in Persa*, Pothen ornamenta? ποθην est unde? ποθην unde,
 infinit, ex ποθην qui.
 Pothos herba *Plin lib. 21. c. 11.*
 Potica, dea, inter signenta πολυθιας gentilis. *Donat. phorm. 1.* Legi-
 tur apud *Varonem*, initia pueros Eduliae & poticae & cubie, divis
 edendi & potandi & cubandi; ubi prima a lacte, & a cunis tran-
 sient.
 Potidaea, ποτιδαεια, urbs Macedoniae antea Cassandria dicta. *Plin. lib. 4.*
cap. 58.
 Potidania, potidania πολυθιας, urbs Aetoliae, apud *Stephanum*, cuius in-
 cola dicti sunt potidaniates.
 Potin, pro potinae. vide *potus*.
 Potina, teste *Nonio*, Deae nomen apud Romanos, quae praetorum potui
 praesidere putabatur, sicut *Eduia* eorundem alimentis. ¶ Est & ci-
 vitatis

tis nomen in Beotia, ex qua Glaucus fuit, & à qua potineus dicitur. Est & Straboni fons prope Thebas Beotias, Plin. tamen lib. 4. c. 19. oppidum in Magnesia statuit, circa quod, ut idem testatur lib. 2. c. 8. vini palli rabie inflammantur.

Potio, potione, potione, vide Poto.
Potior, & hoc potius, comparativa, pro melior & melius, vide Potis.
Potio, is, potem, seu compotem facio, Sed parum usitatum. Plaut. Amph. Eum nunc pater potivit servitutis, i. servum fecit.

Potior, potius à potis deducitur: hodieque magis quartæ coniugationis est, olim etiam tertie, Occupo, vinco, potis fio, consequor, iungitur cum genitivo & ablativo. ἴσχυρα ἄβη. κερταίω, ἰσχυρῶς ἰσχυροῦ, ἰσχυρῶν. GAL. Jouyr de quelque chose. ITAL. Godere di qualche cosa. GERM. Eroberen/mächtigt werden / onderseingwaast bringen &rlans gen. His. Alcançar y gozar lo desseado. ANGL. To enjoye, to obtaine, to achieve. Virg. Æneid.

— fas omne abrupit, & auro
Vi potitur, quid non mortalia pectora cogis
Auri sacra fames?

Ovid. 13. Metam.

— Tuque tuis armis, nos te potiemur Achilles
— Victor victisque potitus,

Ovid. 13. Metam. Iterum,

— Dardanio vate potitus,

Ibid. Tuis potiar sagittis. Itē, Miser qui quod amat, videt, nec potitur dum licet. Plaut. Curc. sc. 3. a. 1. Ut amanti liceat hac potirier. Idem Asin. sc. 2. a. 5. Cic. apud Non. in Genitivo pro ablativo, noster autem populus, sociis defendendis, terrarum iam omnium potitus est. Cum accusativo: fortiter qui potitur malum, idem post potitur bonum. Ibid. sc. 2. a. 2. Eas legiones vi pugnando potiti sumus. Ibid. sc. 2. a. 3. Mortem per vim potita est Gell. lib. 3. In infinitivo, & participii præteriti & futuri temporis semper quædam coniugationem sequitur, nunquam tertiam Cicer. Lentul. lib. 1. Epist. Si tibi exploratum sit, eius regni potiri posse. Velleius, Potitus eorum, (i. cum eos cepisset) dimisit incolumes Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Maior (filius) potitus est hostium. Postquam gnatus tuus potitus est hostium. Ibid. sc. 2. a. 1. Postquam meus rex est potitus hostium (i. captivus). Ibid. sc. 1. a. 1. Ut salvi potiremus domi (alias hostium. Idem Amph. sc. 2. a. 1. Item potivit Eum (vel eam) nunc potivit pater servitutis (i. compotem fecit.) Autor ad Herenn. lib. 1. Atheniensium potiti sunt Spartiatæ. Cicet. 1. Offic. Omni Macedonum gaza potitus est. Paulus. Idem 2. de Invent. Si eo portu potiti essent. Nonnunquam idem est quod fuor, & tunc ablativo potissimum iungitur. ἀπολαύω, ἀποπύμασι Cic. de senect. Quod si his voluptatibus bona ætas fruitur libentius, primum parvulis fruitur rebus, ut diximus, deinde iis quibus senectus etiam non abundè potitur, non omnino caret. Nonnunquam etiam accusativo, sed rarius Accius? apud Non. l. 7. in libertatem, uti natus sceptrum potiretur patris Pacu. nunc regnum potitur transmissu patris. Terent. in Adelph. Patria potitur commoda. Aliquando etiam cum genitivo rerum iungitur, & ponitur pro principatum tenere Cic. ad Lent. lib. 1. Otium nobis exoptandum est, quod ij qui potiuntur rerum, præstatuti videntur.

Potitūs hostium, antiquè, pro in hostium potestatum redactus. Plaut. in Epid. MVL. Tuam filiam quam ex te suscepi. PER. Quid eam? M. Eductam perdidit, atque hostium est potita. Sic enim paulò post, Nam postquam audi vi illico. Ex meo seruo, illam esse captam: continud argentum dedi, ut emeret. Papinian. quoque in L. 11. D. de captivis, sic locutus est. Exinde, inquit, sui iuris videtur fuisse, ex quo pater hostium potitus est. Horom.

Potis, e, adiect. potior, potissimus, Potens, potentior, potentissimus, vel bonus, melior optimus. ἰσχυρῶς. GAL. Qui peut. ITAL. Potente. GERM. Mächtigt/das/mag. His. Poderoso. ANGL. He that may or is able. Virg. 3. Æneid.

Nec potis Ionios fluctus aquare sequendo.

Cic. 2. Tusc. ex antiquo poeta, Neque sanguis ullo potis est pacto profuens consistere. Catul. ad Orat.

Nec potis est dulces Musarum exponere factus
Mens animi.

Qui istuc potis est fieri? Plaut. Amphitr. sc. 2. a. 2. Locus non præberi potis est. Idem Curc. sc. 2. a. 2. Animadvertite, si potis sum hoc componere. Ibid. sc. 3. a. 5. Item neutro genere pro pote. Idem Milit. sc. 5. a. 2. Tam ea nostra est, quam potis. (sup. est) Terent. in Phorm. Mea lege utar, ut potior sit qui prior ad dandum est. Ut potior sit, inquit, hoc est, ut melior, vel charior sit. Pote apud veteres aliquando legitur pro eo quod fieri potest. Idem in Cas. Nec pote quicquam commemorari. Aliquando pro potest: ut apud Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. Qui illa pote peius muliere memorarier.

Potin, hoc est potisne es, sive potesne. Plaut in Epid. Potin' ut molestus ne sis? Ter. in Andr. Potin' est ut desinas? Plaut. Curc. sc. 1. a. 2. Potin' coniecturam facere. Potin' ut molestus ne sis. Idem Men. sc. 2. a. 4. Potin' ut quiescas. Ibid. sc. 2. a. 3. Potin, aliam rem ut cures? Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Potin' ut abstineas manum Idem Amph.

Potior, & potius, Comparativa ab antiquo nomine potis, Melior & melius. ἰσχυρῶς ἰσχυροῦ, ἰσχυρῶν. GAL. Meilleur. ITA. Megliore meglio. GERM. Besser/fürträffentlicher. His. El mejor ANGL. Better. Cic. 4. Tusc. Filius plus pollet potiorque est patre, id est, melior, aut præstantior. Hic mihi Potior quam Iupiter potentior. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Rem tibi potiozem video Idem Aul. sc. 5. a. 4. Nunquam erit ille potior Marpax quam ego. Idem Pseud. sc. 1. a. 4.

Potissimūs, superlativum, Ferè exponitur per optimus, aut præcipuus, ἰσχυρῶς, ἀριστῶς, βέλτερος. GAL. Le meilleur & principal. ITAL. Migliore, principale. GERM. Das best/aller fürnemmet. His. Mejor, principal. ANGL. The best and principall. Plin. Epist. 79. Nam si hoc opusculum nostrum aut potissimum esset, aut solum, & sic potissima ratio, potissima nobilitas. Quint. lib. 10. c. 1. Ut semel quod est potissimum, dicam, hoc est, præcipuum. Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Ut potissimus domi nostræ sit amator.

Potius, potissimum, vel potissimè, adverbia, Magis, maximè. ἰσχυρῶς

ἰσχυρῶς. GAL. Plus tost. ITA. Più tosto. GERM. Dill sieber/oder eher vorauzond vorab / fürnemlichen. His. Antes esto, que esto otro más presto. ANGL. Rather. Differunt autem potius, & potissimum, seu potissime quod potius ad duo tantum, potissimum verò ad plura refertur: ut, Quem potius instityam heredem? Fabium, an Lucium? aut, Quam naturam potissimum prudiam? si multæ sint. Autor ad Heren. lib. 1. Ex comparatione in qua per contentionem utrum potius, aut quid potissimum sit, queritur. Idem ibid. m. Quum querit orator, utrum de duobus potius, aut quid de pluribus potissimum dicat. Idem in Lelio. Hactenus mihi videor de amicitia quid sentirem potissimè, dixisse. Plaut. in Pseud. Hunc diem sumptuosus potissimè. Invenitur tamen quandoque potissimum referri ad duo. Cicer. Quanquam præstat honestas incolumitati, tamen uti potissimum consulendam sit, delibetur. Haud causificor, quin eam habeam potissimum. Plaut. Aul. sc. 6. a. 4. Apud herum potissimum. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Magis decorum est libertum potius, quam patrum portare in via. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Optare potius, vide Opto. Si interpellas, ego tacebo: potius taceo. Idem Menach. sc. ult. a. 5. Potius præoptavisse ponere caput periculo. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Ille ibit potius in cuceni quam ego. Idem Curc. sc. 3. a. 5. Potius rem divinam deseram, (quam lucrum.) Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Occidi potius, quam cibum præberem. Ibid. Certum est bonum esse potius, quam malum. Idem Menach. sc. 6. a. 5. & sc. 8. & Ibid. Mostell. sc. 3. a. 1.

Potitius, senis cuiusdam nomen est, quem unà cum Pinasio altero senē sacris suis præfecit Hercules. Sicut Priester Herculis. Servius explicans illud Virg. 8. Æneid.

— primisque Potitius autor
Et domus Herculei custos Pinarium sacri.

Pinarius, inquit, & Potitius, duo senes fuerunt, quibus qualiter colli velle, ostendit Hercules: scilicet ut manè & vesperi ei sacrificaretur, perfecto itaque matutino sacrificio, quum circa Solis occasum essent sacra repetenda. Potitius prior advenit. Pinarius postea extis iam redditus. Quare iratus Hercules statuit ut Pinariorum familia tantum ministra esset epulantibus Potitiis, & complentibus sacra. Hæc Serv. Vide de hoc plura apud Fenestellam, & Liv. lib. 1.

Potito, vide Poto.

Potitæ, potitæ, Magnesiæ oppidum fuit teste Plin. lib. 4. cap. 9. In hoc oppido Glaucus Silyphi & Meropes filius, equas humanam carne pavisse dicitur, quod cupidius ferretur in hostem. Verum quum pabuli eiusmodi copia deesset, veisæ in rabiem, quæ dominum ipsum devorant.

Potulacæ, Quadrigæ apud Virg. 2. Georg.

POTO, aui, atum, & potum, Valde bibo. ἴσχυρα. GAL. Boire. ITAL. Bere. GERM. Trinken. His. Bever. ANGL. To drink. Cic. de clar. Orator. Si potare velis, de dolio tibi hauriendum est. Idem 2. Philipp. Domus erat aleatoribus referta, plena ebriorum, totos dies potabatur, &c. Idem 1. de fin. Tum ipsum, quum vigiliis & fame cruciaretur, clamat virtus beatiorem fuisse, quam potantem in rosa Thorium. Aquam potare galca Tibull. lib. 2. Eleg. 7. Acetum acre potare, Horat. 2. Sermon. Satyr. 3. Virg. Georg.

Et lac concretum cum sanguine potat equino.

Potare tecum mihi collibitum est. Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. Es, pota, perde rem. Ibid. sc. 1. a. 1. Album an atum vinum potas? Idem Menach. sc. 5. a. 5. prandet, potat, occupata est. (excusantis.) Idem Milit. sc. 2. a. 2. Dum ei quod edat & quod potet præbeas. Idem Menach. sc. 1. a. 1. potare tecum ego hodie volo. E. Non potem ego mehercule. Idem Aul. sc. 5. a. 3. prandi, potavi. Idem Menach. sc. 2. a. 3. & sc. ult. a. 5. mecum pariter potant, pariter scortari solent. Idem Asin. sc. 2. a. 2. Qui huius legibus pareant, dies noctesque potent. Ibid. sc. 3. a. 3. Ad amicam de die potare. Ibid. sc. 3. a. 4. Dum coquitur (prandium) interim potabimus. Idem Men. sc. 3. a. 1. Veni tecum potatum. Idem Pseud. sc. 2. a. 5. Apud nos quando potas. Idem Menach. sc. 2. a. 4. Elleborum potabis aliquot viginti dies. Ibid. sc. 5. a. 5. Arbores quoque potare dicuntur, quum liquor radicibus affunditur. Plin. lib. 12. c. 1. Docuimus etiam arbores vina potare. Lanæ etiam colores potare dicuntur. Idem lib. 9. cap. 38. Quinis lana potat horis, rursusque mergitur carminata donec omnem ebibat saniem, & eius composita sunt, Appoto, quod est multum pota. Plaut. in Curc. Postquam cœnati atque appoti, tales poscit sibi in manum: Provocat me in alesm, ut ego ludam. Compoto, simul pota, ὀπιπῶ. Vnde compotatio, quam Græci ἐπιπίσιος dicunt. Epoto, potando exhaurio ἐπιπίσω. Peipoto, valde pota ἀπῆρα. Pzapoto, ante pota ὀπιπίσω, & habent penultimam productam.

Potandus, da dum, ὀπιπῶ, ὀπιπίσω. Ovid. 2. Fast.

Dumque parant epulas, potandaque vina ministri.

Cras mihi pot indus fructus est fullonius. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 3.

Potatus, potata, potatum: ut, Potata aqua. Plin. lib. 2. c. 103. in Falisco Clitumni amnis aqua potata, candidos boves facit.

Potator, is, qui potationibus indulget. ἴσχυρα schotabéh. φιλοπότης, πότης. GAL. Beveur, yvrongne. ITAL. Imbriaco, & grande bevitore. GERM. Ein Zutrinker/ sauffer. His. Grande bevedor. ANGL. A great drinker. Plaut. in Men. sc. 1. a. 2. Namque Epidamnea natio est hæc, ita hominum Voluptuarij, atque potatores maximi Plin. lib. 21. cap. 23. Radix cniasalque ex aqua decocta, potatoribus sitim facere narratur. De cardiorum sylvestrium generibus duobus.

Potatio, nis, Actus potandi. ἴσχυρα schethi ἴσχυρα schethiḥ ἴσχυρα maschkeh. πῶς & οὐχὶ πῶς, φιλοποσία. GAL. Beuveries/brévage. ITAL. Bevimento. GERM. Das trincken oder zutrinken/ das sauffen. His. La bevida. ANGL. A drinking. Cic. 1. de divin. Si modò temperatis es, modicisque potationibus ita est affectus, ut à sopito corpore ipse vigilet Plaut. in Stich. Quot potationes multæ, quot autem prandia. Idem Capt. sc. 1. a. 4.

Potatus, us, ui, potatio. Senec. controvers. lib. 2. in 1. Neque potatus obliis filio.

Potus, a, um, participium ebrius, qui abundè potavit. ἴσχυρα raleh ἴσχυρα schichhór. οὐχὶ πῶς, πῶς. GAL. Qui à bien bev. ITAL. Che ha bevuto. GERM. Truncken / voll. His. El que bevio demasiadamente. ANGL. That hath drunken much, drunken. Ovid. lib. 3. Fast.

Occurrit

Occurrit nuper, visa est mihi digna relatu

Pompa, senam potum pota traherat anus.

Cicer. Trebatio lib. 7. Itaque et si domum bene potus, sero que redieram, tamen id caput ubi hæc controversia est notavi. Ovid. 3. Fast. Senem potum petrahebat anus. Pōnitur etiam passivè. Idem loc. iam cit.

tanto est Albula pota Deo.

Juvenalis.

epotaque flumina Medo

Prandente.

Ovid. lib. 15. Metam.

Nocte nocent pota, sine noxa luce bibuntur.

Pōtūrus, a, um, ut, Terra potura cruores, Stat. 12. Theb. Oves potura, Propert. lib. 4. Eleg. 4.

Pōtūs, us, Potio. פתו schéhi פתו scheshijáh פתו maschéh. פתו, פתו. GAL. Brevage. ITAL. Bevanda. GERM. Ein tranck. HIS. Bevida. ANGL. Drink. Cic. 4. Tusc. Quid quod ne mente quidem rectè uti possumus, multo cibo & potione repleti? Et in Carone, Tantum cibi & potione adhibendum ut reficiantur vires, non opprimantur. Plin. lib. 10. cap. 72. Serpentes exiguo indigent potu. Potui & esui esse Cell. c. 1. l. 4.

Pōtio, actus potandi, ferè autem id, quod potatur. פתו schéhi פתו scheshijáh פתו maschéh. פתו, פתו. GAL. Brevage. ITAL. Bevanda. GERM. Ein tranck. HIS. Bevida. ANGL. Drink. Plaut. in Stich. Nam iutus mihi iam potione vinacea onerabo gulam. Colum. lib. 1. c. 51. Ut cibus & potio sine fraude à cellariis præbeantur. Cic. 1. de fin. Quum cibo, potioneque fames, sitisque depulsa est. Celsus lib. 1. c. 9. Vinum frigidum bibere, & post cibum magnam potionem sumere. Quint. lib. 7. cap. 3. Bibere potionem. Plaut. Cure. se 2 a 1. Potionem tibi affert. (i. vinum. Potio ultima (veneni) Senec. cult. de consol. ad Helv. Potio liberalior iuvat interdum, Senec. cap. ult. de tranq. Potio medicorum, Sorbitiuncula est quæ ægrotis datur. Græci pharmacum vocant. Plaut. Menach. se. 5. a. 5. Audiu tu ut deliramenta loquitur? quid cessas dare potiones aliquid, prius quam percitus insania? Alias percipit (cum) insania! (i. corripit.)

Pōtiunculā, a, diminutivum à potio. Sueton. in Domitiano, Ut non temerè super cœnam, præter martianum malum, & medicum in ampulla potiunculam sumeret.

Pōtior, is, Potator. apud Martialem est titulus, ad Sextilianum potorem. פתו ravéh פתו schichchôr. פתו פתו. GAL. Qui aime à boire. biberon. ITAL. Bevitore. GERM. Ein trincker. HIS. Bevidor. ANG. A good drinker. Horat. 1. Epist. 20.

Nulla placere diu, nec vivere carmina possunt,

Qua scribuntur aqua potioribus.

Pōtioris, a, um, quod ad potandum pertinet. פתו פתו. GAL. Appartenant à boire. ITAL. Pertinente à bere. GERM. Das zudem trincken gehoeret. HIS. Pertenciente à beber. ANGL. Belonging to drinking. Hinc vasa potioria, sicut vasa elcaria.

Pōtiorium, ij, Vas quod ad potum est deputatum. פתו פתו. GAL. Vaisseau à boire, hanap. ITAL. Bicchiero. GERM. Ein trinckgeschirr. HIS. Vaso para beber. ANG. A drinking vessel. Plin. lib. 33. c. 10. Ptolemæum Varro tradit, Pompeio res gerente circa Iudæam, octona millia equitum sua pecunia toleravisse: mille convivas totidem aureis potioris mutantem vasa cum ferulis saginasse.

Pōtulentus, a, um, Potus, sive ebrius. פתו פתו. GAL. Yvrongne. ITAL. Imbricato. GERM. Simlich voll und trincken. HIS. Embriago, borracho. ANG. Drunken. Suet. in Othone, Feitur & noctibus vagari solitus, atque invalidum quemque obviozum, aut potulentum corripere. Interdum potulentus idem est quod potui idoneus, פתו פתו. Gell. lib. 4. c. 1. Penus est quod esulentum, aut potulentum est. Sic enim nonnulli malunt legere quàm quod vulgata exemplaria habent potulentus.

Pōtito, as, frequentativum à pota, frequenter pota. פתו פתו. GAL. Boire souvent. ITAL. Bere sovente. GERM. Stäts trincken. HIS. Bever à menudo. ANG. To drinke often, to bibbe. Plaut. in Amphitr. se. 1. a 1. Nunc tibi hanc pateram quæ dono mihi illic ob virtutem data est; Qui Pterela potitate rex solitus est, quem ego mea occidi manu. Idem Asin. Tecum una postea æquè pocula potitet.

Pōtione, potione potionem præbeo. פתו פתו. Cuius passivum est Potionor. Suet. in Calig. Creditur potionatus à Cæsonia uxore, amatorio quidem medicamento, sed quod in furorem veceit.

P R

Practicus, a, um, & practica, a, vide Praxis.

Præcius, ij, פתו פתו. Fluvius est Troadis, inter Lampfacum, & Abydum in Hellespontum influens, teste Strab. lib. 13. Meminit huius fluvij & Homer. in Catalog.

Præ, Præpositio, Antè. Propriè est loci, deinde temporis. פתו פתו. GAL. Devant. ITAL. Avanti, inanzi. GERM. Vor. HIS. Ante, delante. ANG. Before. Extra compositionem aliquando absolute ponitur: ut apud Terent. in And. I. præ, sequar. Cum ablativo: ut Præ oculis, id est, ante oculos. Præ cunctis, id est, ante cunctos, vel plus quàm cuncti Plaut. Cure. se. 2. a. 4. I tu præ virgo. Idem Pseud. se. 2. a. 1. I puere præ. Item in Amphitr. Abi præ Sofia. Nonnunquam causam denotat, accipiturque pro ob, vel propter. Ter. in Andr. Præ studio dum efficias quod cupis, id est, ob studium. Idè in Eunuch. Misera præ amore. Vix alto præ formidine. Plaut. Capt. se. 4. a. 3. Commove me nõ possum præ formidine. Idem Amph. Vix video præ ira. Idem ibid. Ne uxorem prævoctisse dicant præ repub. Ibidem. Item idem valet quod præter. Gell. lib. 1. Præque se uno, ceteros omnes lingue Atticæ principes, gentemque omnem togatam, quancunque nomen Latium, rudes esse atque agrestes prædicabat. Vbi comparationem induit, ut Græcis פתו, פתו. Sic & apud Terent. in Eunuch. Hic ego illum contemptis præ me, פתו, פתו. Plautin Pers. Imò res omnes relictas, habeo, præ quod tu velis. Idem Menach. se. 2. a. 1. Sol occæcatus est, præ huius corporis candoribus. Idem in Cure. se. 2. a. 1. Omnium unguentorū odor præ tuo nautea est. Vbi præ in comparatione significat anteponi. Populariter Au prix du vostre. Liv. 1. dec. 1. Alba præ ea quæ conderetur. In eadem significatione dicimus præ

quàm Plaut. in Amphitr. Parva res est voluptatum in vita, atque in ætate Agunda, Præ quàm quodd molestum est. Gell. c. 1. l. 16. Latioribus est verbis præ quàm illud. Præ, pro inidem c. 8. l. 19. Præ manibus est liber. Præ Composita, significat antè, vel prius: ut Præpono, præfero. Aliquando super: ut Præfectus, præfideo. Aliquãdo valde, vel mirum in modum, sive præter modum: Præclarus, Præcellus: quorum multa per Græcè effertur. Magis autem auget quàm per, iungiturque cum nonnullis dictionibus cum quibus illud non iungitur: ut, Præpotens, פתו פתו, Præcellus, Præclarus, Prælatu, Præfulgens, Prædives, פתו פתו, Prædulcis, Prædurus, Præcultus, Prælargus, Prælongus, פתו פתו. Nam prælongus sermo, & prælonga oratio, ea dicitur quæ enormi longitudine est. Præpotens, præcellus, & similia, maiorem in modum potens, celsusque, & quasi præter modum, morèque aliorum potens, ac celsus. Significat quandoque etiam ante tempus, sive præter morem aliorum: ut, Præcox vna, Præcox ingenium. Aliquando redundat, ut præterior, præcingo, quæ idem significant quod eorum simplicia. A præ fit Præter, quod collationem significet. Plaut. Menach. se. 5. a. 5. Adepol. Modestior nunc quidem est de verbis, præter dudum fuit, id est, si pristinos eius mores respicias. פתו פתו פתו. Idem. ibid. se. ult. a. 2. Folia nunc cadunt: Præter; si hoc triduum hic erimus, tum arbores in te cadent. Idem Amphitr. S. Perij. M. Paxum etiam præter futurum est, prædicat. Idem Merc. Hoc nihil est, præter alia dicam. Hinc etiam deditur Præter, sicut à sub subter: in inter: pro, propter. Præ me fero, præ te fers, præ se fert. Vide supra in verbo Fero.

Præaccipio, Antè accipio. פתו פתו. GAL. Anticiper. ITAL. Anticipare. GERM. Vor dñhin nemmen. HIS. Tomar delante. ANG. To take before. A quo Præacceptio figura, quæ præsumptio à nostris, à Græcis vero πρόληψις dicitur, quum poëta aliquid narrando præterit, quod eo tempore, quo res quas describit gestæ sunt, in rerum natura non fuit. Eiusmodi est illud apud Virg. Æneid.

portusque require Velinos.

Nam quo tempore Æneas in Italiam venit, Velia nondum erat condita.

Præacuo, Prius acuo, aut anteriorem partem acuo. פתו פתו. GAL. Aiguifer par le bout, ou aiguifer fort. ITAL. Molto aguzzare. GERM. Driest scherpffen oder spizen. HIS. Aguzar, y hazer muy agudo. ANG. To esnarpe at the poynce or mak very sharpe. Cato de rustic. Vitæ tenaciam præacuto, obliquè inter se medullam cum medulla composito.

Præacutus, a, um, Valde acutus, vel anteriore sui parte cuspidatus. פתו פתו. GAL. Fort aigu. ITAL. Molto acuto. GERM. Dreffigsharpff, spizig. HIS. Muy agudo. ANG. Very sharpe. Plin. 1. l. 1. c. 26. Asperitas præacuta in dorso. Cæs. 2. bell. Gall. Tum magni ponderis saxa & præacutas trabes in muro collocabant. Cuspis præacuta Ovid. 7. Metam.

Præacutè, admodum, acutè. Apul. in Apologia, Et fortasse an præacutè reperisse vobis videbamini.

Præaltus, a, um, Valde altus. פתו פתו. GAL. Fort haut, fore profond. ITAL. Molto alto. GERM. Dberauff hoch. HIS. Muy alto. ANG. Very high very deep. Liv. 10. ab Vrbe. Ostium fluminis præalti, quo circumagi naves in stationem tutam possunt. Præaltas alveus. Idem 5. ab Vrbe, Præalta rupes. Idem 20. ab Vrbe.

Præauditus, antè auditus. Vipian. de Officio proconsulis. D. lib. 1. tit. 16. Solent etiam custodiarum cognitionem mandate legatis: scilicet ut præauditas custodias ad se remittant.

Præbeo, es, ex præ & habeo, abiectis a & h. Dò, exhibeo, q. præhabeo, פתו פתו. GAL. Bailler, donner, offrir. ITAL. Dare. GERM. Geben, Darreichen. HIS. Dar. ANGL. To give, to offer. Nam qui aliquid præbet, id præhabere ratione dicitur. Cicer. 1. de natura deorum, Aër salutem & vitalem spiritum præbet animantibus. Horat. in Serm.

Sunt qui convivii salibus conspergere gaudent, Præter eum qui præbet aquam.

Piscatores præbet pisces foetidos. Plaut. Capt. se. 1. a. 4. Neque ego usquam præberi ligna vidi pulchrius. Idem Aul. se. 1. a. 3. præbere alicui oleum, (de congiario.) Suet. in Neron. c. 12. Præbere iugulum. Senec. c. 11. de tranq. & Cervicem ibid. c. 12. & Velleius.

Collaque Romana præbens animosa securi,

Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Intentaque tuis precibus se præbit aure Iuppiter,

Tibull. lib. 4.

Præbebam versibus aures.

Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Cum fata præbuerunt prima tempora mollia. Idem Eleg. 8. lib. 4. Trist. Præbere se fortiter curationi Senec. cap. 3. de consol. ad Marc. Ad aquam præbendam commodum adveni domum. Plaut. Amphitr. Tu solatia præbes, ó Musa. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist. Longè aliam orationem præbes, atque olim. Plaut. Asin. se. 3. a. 1. Dum quod edat & potet præbas. Idem Menach. Operam & pecuniam benignè præbui. Idem Cure. se. 2. a. 4.

Inpiter ingenis præbet sua numina vatum,

Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Non ita se nobis præbet fortuna secundam,

idem Eleg. 1. lib. 1. Trist. Operam & pecuniam benignè præbui. Plaut. Cure. se. 2. a. 4. Præbere alicui consilium. Liv. lib. 6. d. 4. Vel qui ipsi vorant, vel aliis subversandos præbeant. Plaut. Cure. se. 1. a. 4. Aliquando significat ostendo. Terent. in Adolph. Servum haud illiberalem præbes te, id est, re ipsa ostendis, factis præbas. Præbere cibum de manu, id est, manu ipsa cibum in os ingerere. Præbere accessum, Præbere aurem, id est, auscultare. Præbere auxilium, errorem, honorem alicui, iter ad aliquid, ius suandum alicui, ludos, locum peccandi. Lumen præbere dicitur fenestra. Præbere materiam igni. Præbere metum miraculum, munimenta. Præbere operam, id est, ponere. Præbere prandium alicui. Præbere se strenuum hominem, id est, ostendere & probare, Præbere se æquabilem, attentum auditorem, credulum, docilem, acrem iudicem, virum, superbium, durum. Præbere se facilem, id est, acquiescere, sive obsequi alicui in re aliqua. Præbere sonitum, spem,

cin. Præcipitatus ex locis superioribus. Præcipitare se de turri. Liv. lib. 23. Præcipitare se in flumen. Cæf. 4. bell. Gall. Præcipitare palmitem, flagellum, & huiusmodi pro deorsum, reflectere. Colum. lib. 5. c. 6. Quæ pars palmitis præcipitata est, fructu induitur. Præcipitare ad mortem, vel dementia. Cæf. lib. 6. cap. 7. Aurium inflammationes doloresque interdum etiam ad dementia mortemque præcipitant. Præcipitare moras, id est, festinanter abicere. Aliquando neutraliter & absolute ponitur pro in præceps eo, cado, ruinam minitor. Cic. pro P. Sylla, Reipublicæ præcipitanti subveni. Præcipitat hyems, hoc est, ingruit, & repente advenit. Cæf. lib. 3. de bell. civil. Præcipita verat iam hyems. Præcipitare in fluvium aliquem. Suet. in August. cap. 67. & c. 27. Se præcipitare, de morte voluntaria. Idem in Cæf. cap. 64. Se præcipitare in seapham. Ovid. 4. Fast.

Scorpius in virides præcipitatur aquas.

Et admissos præcipitavit equos, ibidem.

Lingue spatium non præcipitata negabat.

idem Eleg. 3. lib. 1. Trist. Quieta necdum præcipitata Rep. Velleius. Præcipitat Nilus, id est, præceps ruit, & ex alto delabitur. Præcipitant curæ, id est, urgent. Aliquando accipitur pro temerè, & inconsideratè rem aliquam aggredi. Plaut. Trinummo, Nam qui in amorem se præcipitavit, peius perit quam si de saxo saliat. Præcipitare palmitem, flagellum & eiusmodi, pro deorsum reflectere. Colum. lib. 4. c. 24. Tum Vnum flagellum si macrior humus erit, vel duo, si plenior, brachio cuique summitto, ea iugo superposita præcipitata, id est, deorsum reflectito. Idem lib. 5. c. 6. Quæ pars palmitis præcipitata est, fructu induitur: at quæ vinculo annexa sursum tendit, ea materiâ sequente anno præbet. Præcipitare ad solutionem, presser de payer. Vlp. d. lib. 23. l. 3. l. 33. Vtunque partendum marito, qui cum non præcipitavit ad solutionem, qui donaverat. Ibid. Vserit ad exsolutionem.

Præcipitans, particip. ἡ δὲ σὺν σχόμεν ἄλλο μεμαγῆρ. κρημνίζων. Transitive & absolute ponitur, ut suum verbum: ut, Celsa præcipitans sese de Leucade Sappho. Cic. pro Cluent. Præcipitantem igitur impellamus, & perditum prosternamus. Sic Solem præcipitantem dicimus, occulsi vicinum: item ætatem præcipitantem, hoc est, cadentem, & ad interitum properantem.

Præcipitans, adverb. Idem quod consideratè, temerè. ἡ δὲ σὺν περὶ ἄλλο. GAL. Hastivemint, avec precipitation, inconsiderement. ITA. Fretolosamente, inconsideratamente. GERM. Unbesinneter rorisch / gächlingen. HIS. Osadamente, nobien mirando. ANGL. Rashlie. Lucr. lib. ... Currit agens mannos ad villam hic præcipitans.

Præcipitantia, & Vide in sequenti dictione.

Præcipitiatio, verbale: & Præcipitantia, præcipitantia, ἡ δὲ σὺν κρημνίζων. GAL. Choute ou jettement du haut en bas. ITAL. Cadimento è precipitatio d'alto à basso. GERM. Oberab stürzung. HIS. Obra de caer, ò deribar y despenar. ANGL. Casting downe headlong. Senec. lib. 1. de Ira. Sed consilium & pœnitentiam irrevocabilis præcipitatio abscondit. Gell. lib. 6. c. 2. Causam quidem ei & initium præcipitantiæ feceris. Idem c. 1. lib. 9. Præcipitanti ipsa & pondere cadentis teli corrumptur. ex verbis Quadrigar.

Præcipitium, ij, Locus præruptus, unde præcipitari facilè quis potest. ἡ δὲ σὺν κρημνίζων, ἡ δὲ σὺν περὶ ἄλλο. GAL. Un lieu haut & malaisé, par lequel on ne peut descendre sans danger de cheoir. ITAL. Precipitio luogo scosceso & dirupato. GERM. Ein vast gäch vnd stonig ort. HIS. Despenadero, ò derrubadero. ANGL. steep downe place dangerous to go downe. Quintil. lib. 1. Est etiam non inruditè ad declamandum ficta materia, in qua ponitur tibicen qui sacrificanti phrygium cecinerat, acto illo in insaniam, & per præcipitia delato, accusari quod causa mortis extiterit. Sueton. in Aug. c. 79. In præcipitium propellere.

Præcepto, præceptas, Præceptor, Præceptrix, Præceptum. Vide Præcipio.

Præcepto, is, Antè carpo. ἡ δὲ σὺν ἀπὸ πρῶτου. GAL. D. florer & cueillir premier qu'un autre. ITA. Sforzare, raccogliere prima. GERM. Zunor hinnenmen / vor abbrechen. HIS. D. florar, coger delante. ANGL. To pluck or gather before. Plin. lib. 18. c. 19. Ne gremium tenera præceptant. Cic. 6. Verr. Non præcepto fructum officij tui, non alienam mihi laudem appeto. Quint. præceptitur omnis gratia novitatis.

Præceptatio, nis, verbale à præcepto, Futuræ pugne quasi præludium. ἡ δὲ σὺν ἀπὸ πρῶτου. GAL. Commencement de debat, premier assaut qu'on donne. ITA. Cominciamento di contesa. GERM. Ein vorkampff oder vorzancet. HIS. Comenco di peles. ANGL. A striving before. Ad Heren. lib. 4. Mihi tecum præceptatio non est, idè quod populus Romanus, me nolo dicere, ne cui fortè arrogans videar, te autem sæpe ignominia dignum putavit.

Præcipitantes dicebantur, qui Flamini diali, id est, Sacerdoti Iovis antecedeabant clamantes, ut homines se ab opere abstinerent, quia tunc opus facientem videre irreligiosum erat. Fest. legendum autem hic antecedentes clamabant. Vide Præsul.

Præcido, dis, ex præ, & cado, Antè cado, hoc est, ante immolo, ut interpretatur Festus. ἡ δὲ σὺν κρημνίζων, ἡ δὲ σὺν περὶ ἄλλο. GAL. Coupper pres, ou rognor. ITAL. Tagliare. GERM. Vorhin schlachten / Item, abhauen / vorchneiden. HIS. Cortar antes. ANGL. To cutt of or before. Præcidere omnes sinus (in navigando.) Senec. Epist. 54. Præcidere sibi gulam. Senec. de vita beata, c. 19. Item, si fortuna præcidet agendi facultatem. Idem cap. 3. de tranquillitate. Et Plaut. Aul. sc. 4. n. 1. Cui ego iam linguam præcidam. Idem Capt. sc. 5. n. 3. Tuas vel præcidi iube (manus.) Ponitur pro amputate, obtruncate, Cic. 5. Tusc. At Cinna collega sui Consulis Cn. Octavij præcidi caput iussit. Præcidere spem alicuius rei, est auferre, sive præcludere, apud Cic. 2. Verr. Præcidere aliquando designare est: ut quum quis non simpliciter, & in unum versum admittitur ad dicendum, aut oppugnandum, sed cogitur id designare quod oppugnare velit. Bad. Ponitur aliquando pro dure negare, Cic. ad Attic. lib. 10. Quod quia planè, quum in Formianum venisset, præciderat, asperius ad te de eo scribere solebam. Idem Attic. lib. 3. Nunquam teo cuiquam tam humili, tam nocenti, tam præcisè negavi, quam hic mihi planè sine ulla exceptione præcidit. Præcidere, etiam est acquiescentem puerum incurvare, sive inclinare, atque dividere prædiconum more. Martialis.

Præcidi gaudes, præcisus Papile plorans.

καταπυλίζων, ἡ δὲ σὺν περὶ ἄλλο. Senec. quasi. natural. Quid porro, non est iniquum fortes arma sumere, & in castris pernoscere, & pro vallo obligatis stare vulneribus, interim in urbe securos esse præcisos, & professos impudiciam. Os præcidere, colaphum impingere, παρὶς, ἡ δὲ σὺν ἀπὸ πρῶτου. Idem Senec quasi. natur. lib. 4. cap. 4. Nam, ut saliar tibi, verum mihi quidem persuadetur, qui me usque ad mendacia hæc leviora, quibus os præcidi, non oculi tui solent, credulum præsto. Rectius præcidere. Vide supra.

Præcisus, participium. ἡ δὲ σὺν κρημνίζων, ἡ δὲ σὺν περὶ ἄλλο. GAL. Taillé. ITA. Tagliato. GERM. Abgehauwen / vorabgeschnitten. HIS. Cortado. ANGL. Cutt of. ut præcisum caput, apud Plin. lib. 11. c. 37. Ponitur quoque pro abiecto, & abscisso. Quintilian. lib. 10. Qui præcisus conclusionibus obscuri, &c. Idem, præcisus montes & rupes. Præcisum (inquit Nonius) dicitur pars carnis & viscerum, hoc est, circa quod viscera involuta sunt, quod oras circumcisas habeat. Lucil. lib. 20. referente eodem Nonio, Illi præciso, atque epulis capiuntur opimis. Præcisus pro impudico & patiente muliebria. Vnde Senec. de providentia, Quid porro, inquit non est iniquum, fortes arma sumere, & in castris pernoscere, & pro vallo obligatis stare vulneribus: interim in urbe securos esse præcisos & professos impudiciam. In quo sensu & verbum præcido frequenter usurpatur. Martial. lib. 7. c. 61. Reclusis foribus grandes præcidis Amille: Et te depreandi, quum facis ista, cupis.

Præcisè, est ut ἀπὸ πρῶτου, rigidè: Præcisè negare, Præcisè dicere, strictè compendiosè. ἡ δὲ σὺν κρημνίζων, ἡ δὲ σὺν περὶ ἄλλο. GAL. Précisément, brièvement. ITA. Cortamente, brevemente. GERM. Beschneidlich / kurz. HIS. Determinadamente y brevemente. ANGL. Streichlie, shortlie. Cic. 2. de natur. deor. Sed id præcisè dicitur, ut si quis dicat Atheniensium Reipublicam consilio regi, desit illud Arcopagi.

Præcisio, verbale. ἡ δὲ σὺν κρημνίζων, ἡ δὲ σὺν περὶ ἄλλο. GAL. Coupe, coupure. ITAL. Taglio. GERM. Beschneidung. HIS. Cortadura. ANGL. A cutting of or away. Cic. 3. de Orat. Et huic contraria sæpè præcisio est: & plus ad intelligendum quàm dixeris, significatio, & distinctè concisa brevitatis.

Præcidaneus, a, um, quod antè cædi, i. immolari solet. Idem & præcidarium appellabant festus solus. ἡ δὲ σὺν ἀπὸ πρῶτου. GAL. Qu'on coupe le premier. ITAL. Che si taglia prima. GERM. Das man zu erst oder vor ranhin schlachtet vnd hindann hauwet. HIS. Cosa que se corta antes. ANGL. That is cutt before an other. ut, Præcidanea agna quæ ante alias cædebat. Præcidaneæ feræ quæ solennes legitimæ ferias præcedebant: Præcidaneæ hostiæ, quæ ante sacrificia solennia pridie cædebantur. Præcidanea porca dicebatur, teste Festo, quæ Ceteri mactabatur ab eo qui mortuo iusta non fecisset. i. glebam non objecisset: quia mos erat eis id facere priusquam novas fruges gustarent. Hæc ille. Præcidaneus, inquit Nonius, idem quod præcidendus. Varr. de vita pop. Rom. Quod humatus non sit, heredi porca præcidanea suscipienda Telluri, & Ceteri: aliter familia pura non est. Præcidaneæ hostiæ, & præcidanea porca, præcidaneæ feræ, quæ Gell. c. 6. lib. 4.

Præcingo, is, xi, tum. Antè cingo, ad opus apparo. ἡ δὲ σὺν ἀπὸ πρῶτου. GAL. Ceindre. ITA. Cingere. GERM. Umbgürtel. HIS. Ceñir. ANGL. To gird. Plaut. Bæch. Cincticulo præcinctus, in sella apud magistrum assidete. Ovid. 2. Trist.

Et latro, & cautus præcingitur ense viator.

Castris præcingere fluvium, Claud. de bell. Germ. Littora muro præcingere. Sil. lib. 3. Inde

Præcinctio, actio præcingentis, & passio præcincti.

Præcinctus, participium. ἡ δὲ σὺν ἀπὸ πρῶτου. GAL. Ceint. ITA. Cinto. GERM. Umgürtet. HIS. Ceñido. ANGL. Girded. Horat. 2. Serm. Satyr. 8.

ut omnes

Præcincti recta pueri, complique ministrent.

Præcincti parietes opere testaceo, id est, obducti. Plin. epist. 256. Præcinctus, ò fortis, strenuus, virilis, minima mollis. Fluxior laxiorque præcinctura, argumentum erat mollitici, ut discinctum esse effeminaati. Horat.

Hoc iter ignavi divissimus, altius ac nos,

Præcinctum unum. i. strenuioribus.

Idem, puer altè cinctus, i. strenuus, Senec. etiam lib. epist. 4.

Præcinctura, cinctus. ἡ δὲ σὺν ἀπὸ πρῶτου. Macrobius Saturnal. lib. 2. c. 3. In Cæsarem quoque mordacitas Ciceronis dentes suos strinxit. Nam pimum post victoriam Cæsaris interrogatus, cum electione partis errasset, respondit præcinctura me decepit.

Præcino, is, ius, entum, Antè cano. ἡ δὲ σὺν ἀπὸ πρῶτου. GAL. Chanter devant, commencer le chant. ITA. Cantare innanzi, predire. GERM. Vorfingen / voranhin singen. HIS. Cantar antes, dezir de antes. ANGL. To sing before. Cic. 4. Tusc. Nec verò illud non eruditorum temporum augmentum est, quod & deorum pulvinariibus & epulis magistratum fides præcinent. Tibul. lib. 1. Eleg. 5.

Carmine quum magico præcinnisset anus.

Interdum idem quod prædico, divino, vaticinor, quemadmodum & simplex Cano. Plin. lib. 8. cap. 46. Hi greges repente lymphati, futura præcinent. Præcinere etiam dicuntur, ægis remedia præstantes. Macrob. comm. lib. 2. c. 3.

Præcinctio, nis, Modulatio illa quæ ante initium cantus fieri solet, quasi præludium. ἡ δὲ σὺν ἀπὸ πρῶτου. GAL. Prelude du chant, le commencement de chanter. ITAL. Principio di canto, il proemio d'una canzone. GERM. Ein vorgesang / ein vorkauff des gesangs. HIS. El canto primero delante que cantar. ANGL. The entræ or beginning of a song. Cic. de Arusp. resp. Tui sacerdotij suar thesæ, curricula præcinctio, ludi, libationes, epulæque ludorum. Gell. lib. 1. cap. 11. Tibicines inter exercitium positi canere inceperant. Ea in præcinctio tranquillæ & venerabili, ad quandam quasi militaris musicæ disciplinam vis & imperus militum, ne sparsi dispalati que proruerent, cohibebatur. Quapropter & exordium, sive initium, sive principium, sive proloquium, sive anteloquium, quidam præludium, alij præcinctioem vocaverunt, ad similitudinem

similitudinem Græcorum qui id προοιμους nominant, propterea quod eius tantus est.

Præcensoris, qui canendo præcedit, προοιμους, επαρχους, καταρχους, sicut Præcensor qui saltantium choream ducit.

Præceptus, i. præcepit, erit, Ut Caput (quod apud Festum perprehenderit exponitur) pro cepit. Cato de R.R. Villici officia quæ sunt quæ dominus præcepit.

Præcipio, is, a præ, & capio, Antecapio, præoccupo, antefumo, absumo. ἡγεμονία kiddém προοιμους GAL. Prenâre premier, preoccuper. ITAL. Pigliare innanzi, preoccupare. GERM. Vordannen nemmen. HIS. Tomar antes. ANGL. To tak before an other, to prevente. Virg. 3. Eclog. Corrite oves pueri si lac præcepit astus, Ut nuper frustra pressabimus ubera palmis.

Cicero lib. 2. de Offi. Præcipiant oratione benigna multitudinis animos, ad benevolentiam alliciant milites, blando sermone deliniant, Sic præcipe pecuniam antequam debeat, dixit Cæsar lib. 3. de bell. civil. Ovid. Eleg. 3. l. 3. Trist. Vel præcepisset mors properata fugam.

id est, præoccupasset. Et Liv. lib. 6. d. 4. Vbiq; præcipere viam. Et l. 3. ab Urb. Sedulo tempus terens dum præcipere iter missi in castra. Senec. cap. 23. de consol. ad Mart. Præcipere ætatem (id est, ante ætatem.) Nonnunquam ponitur pro prævidere. Cæsar lib. 3. de bell. civil. Præcipere victoriam animo. Virg. 6. Æneid.

Omnia præcepti, atque animo mecum antè peregi. Item, pro iubere. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Commander. ITAL. Comandare. GERM. Befehlen, heissen. HIS. Mandar. ANGL. To command an teache. Salust. in Iugurtha, Micipsa pater meus mihi præcepit. Plaut. Asin. sc. 1. a. 3. Mater mihi quo pacto præcipis? Idem ibid. sc. 4. a. 2. Cui non licet unam rem mihi semel præcipere iure (id est, iubere.) Sequitur imperare. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Tibi hoc præcipio ut niteant ædes. Item pro monere, instruere, docere. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Enseigner, instruire. ITAL. Instruere, instruere. GERM. Unterrichten, berichten. HIS. Enseñar, dando preceptos. Plin. lib. 18. cap. 24. Hesiod. qui princeps omnium de agricultura præcepit. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Hic artem mundi præcipit ille trochi. Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. Dice, demonstra, præcipe. Idem Mil. sc. 2. a. 2. Monstra præcipe, ut teneat consilia.

Præcepto, οὐδὲν, οὐδὲν, antiqui dixerunt pro frequenter præcipio, quod verbum in Siliari carmine usurpatum fuisse, autor est Festus.

Præceptus, a, um, participium. Antè captus. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Prins le premier, anticipé. ITAL. Pigliato innanzi. GERM. Vordannen hin genome men. HIS. Tomado antes. ANGL. Taken before, prevented. Liv. lib. 1. Tempore illi præcepto. Cic. 3. Tusc. Hæc cogitantem fore beatum præteritum si & ante præceptis bonis cõtertus esset, nec morte, nec deos expavesceret, id est, prægustatis, & ante captis. Aliquando ponitur pro iussus. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Comandé. ITAL. Comandato. GERM. Befohlen. HIS. Mandado. ut præceptum est tibi ne discedas.

Præceptivus, ad, i. ad, adiectivum. Senec. Epist. 95. Ergo ista pars præceptiva submovenda est, id est, quæ præcepta tradit.

Præceptum, i, Mandatum, sive iussio. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Commandement, enseignement, precepto. ITAL. Precepto, ordinatione. GERM. Ein gebort. HIS. Doctrina, precepto. ANGL. A commandement. Cic. Lucio lib. 5. Epist. Tuis monitis, præceptisque omnis est abiiciendus dolor, Haud decorum est adversari te meis præceptis (id est, filia Plaut. Asin. sc. 1. a. 3. Præcepta facito ut memineris. Idem. Milit. sc. 4. a. 2. Onerabo meis præceptis hominem. Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Aliquando pro disciplina, sive documento, sive admonitione, & quasi regula quadam bene vivendi: ut quum præcipitur quid vir uxori, quid uxor viro debeat. Cic. 1. Offic. neque ulla officij præcepta firma, & stabilia, cõiuncta naturæ tradi possunt, nisi aut ab iis qui solam virtutem; aut ab iis qui maximè honestatem propter se dicant expectandam. Hinc dicimus Dare præcepta de aliqua re, sive tradere. Idem de clar. Orat. Hermagora disciplina dat rationes certas, & præcepta dicendi. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Invenies eadem blandæ præcepta Propertii. Senec. cap. 16. de consol. ad Helviam, Præcepta altiùs descendunt quæ teneris imprimuntur ætateibus. Præcepta propinquorum, pro Cohortatione. Cæsar. 2. de bell. civil. Præceptum in veter. Il. est aliquando institutionum, seu privilegium: hæc sunt synecdochicè pro statuto, quo non tantum aliquid iubetur, aut vetatur, sed & ius alicui concessum narratum & confirmatur: ut dicuntur Præcepta iudicum, præcepta regalia, præceptum immunitatis, præceptum libertatis.

Præceptio, nis, ηγεμονία, actio præipientis. Cic. de nat. Deor. lex est recti præceptio, pravique demulsio. vide Nizolium, D. l. 20. tit. 2. l. 25. Si pecunia quæ domi relicta non est, per præceptionem relicta sit, utrum universa a coheredibus præstanda sit.

Præceptor, is, verbale, Artium magister, doctor, institutor. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Præcepteur, maître, regent. ITAL. Cui instruisse e insegna, maestro, regente. GERM. Ein Lehrmeister, vnderweiser. HIS. El maestro que enseña. ANGL. A teacher or commander. Cic. 3. de Orat. Sed idem erant vivendi præceptores, atque dicendi. Autorem aliquem & præceptorem consiliorum habere. Idem in Ant. 2. Ovid. 1. de Art.

Æacida Chiron, ego sum præceptor amoris. Homini placida, præcepta & præceptiones dicuntur. Cicero. 3. Offic. Ita que propria est ea præceptio Stoicorum, &c. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Qui ille Pseudolus? Præceptor tuus qui te fallacias eas docuit.

Præceptrix, verbale, scem gen. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Celle qui enseigne. ITAL. Donna che insegna. GERM. Ein Lehrtrîn, vnderweiserin. HIS. La maestra que enseña. ANGL. She that teacheth or commandeth. Cic. lib. 1. de fin. Sapientia præceptrice in tranquillitate vivi potest.

Præcipuus, a, um, peculiaris, proprius, qui præ aliis capitur. X. communis. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Principal, singulier, souverain. ITAL. Precipuo (soprano, singulare). GERM. Fürnem, fürtreffend, lich, sonderbar. HIS. Señalado y principal. ANGL. Chieffs, principal. Plin. lib. 1. c. 27. Est & ad serpentis ictus præcipua. Plaut. in Trin. Hic Calepini Pars II.

homo est omnium hominum præcipuus. Cicero. Quoniam autem omne quod est bonum, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse, nec malum hoc, quod præpositum, vel præcipuum nominamus. Præcipuum contra, Saluberrimum. Plin. lib. 8. cap. 32. Contra morsus vero præcipuum remedium ex coagulo hionuli in utero occisus. Suet. in Nerone. c. 31. Præcipua cœnationum rotunda. Idem in Galb. c. 3. Præcipuo herede inter legatarios Idem in Augusti. cap. 1. Octaviam gentem præcipuam, populariter, Des plus apparentes & renommées. Idem cap. 61. Præcipua officia. (i. singularia.) Præcipuum; legatum quoddam per præceptionem apud Iurisconsultos. Sueton. in Galbas Namque quingentis. HS. cum præcipuum inter legatarios habuisset, quia notata, non præscripta erat summa.

Præcipuè, adverbium. Præcipuo modo, potissimè, potissimum, maximè, ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Souverainement, singulierement, principalement. ITAL. Specialmente. GERM. Fürnemlich. HIS. Señaladamente y principalmente. ANGL. Chieffs. Cic. Curioni. Cur non mihi tam mea salus chara fuit in qua præcipuè sum ab illo adiutus, quam pietas erat in ferenda gratia iucunda, id est, ante alios. Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Quæ illi præcipuè moiem gerias (sup. amanti.) Præcipuè omnium, ἡγεμονία, ηγεμονία. Cæsar. lib. 2. c. 23. Habent hanc facultatem nascantij radicula, præcipuè tamen omnium siuapi. Vel præcipuè, idem l. 4. c. 9. & l. 5. c. 28. Quæ vel præcipuè fatigat medicos solent.

Præcisus, vide Præciso.

Præclamo, as, Antè clamo, ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Crier avânt, crier devant. ITAL. Gridare innanzi. GERM. Vordschreyen. HIS. Gritar y llamar delante. ANGL. To crie before.

Præclamito, as, ex quo præclamitatores dicebantur qui flammam Diaboli, hoc est, sacerdotem Iovis antecedeabant clamantes, ut homines ab operibus abstinerent: quia ei opus facientem videre irreligiosum videbatur.

Præclarus, a, um, Valde clarus. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Fort clair, fort renommé, excellent. ITAL. Chiaro illustre. GERM. Vast heiter. Item, vberaus furtrâsslich, Vast heitlich, Aufsündig. HIS. Muy esclarecido y luzido, nobre. ANGL. Very noble, excellent, or renowned. Cic. lib. 5.

Præclarumque velint cali restringere Solem. per translationem accipitur pro celebri & illustri, sicut & simplex clarus, in quo scilicet gloriæ & famæ fulgor quidam resplendet. Cicero. de Orat. Multi erant præclari in philosophia, & nobiles. Nonnunquam in eadem significatione accipitur qua bonum, sive bellum dicimus. Idem ad Attic. lib. 10. Præclara igitur conscientia sustentoris quum cogito me de Republica aut meruisse optimè, &c. Idem 3. Philipp. O præclarum custodem ovium (ut aiunt) lupum. Idem 6. Verr. O dii immortales præclaram conscientiam. Magnificum & præclarum genus dicendi, idem 2. de Orat. Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Trist.

Præclari funeris exequia. Tibull. lib. 4.

Ergo tibi præclaros possent tua facta triumphos.

Præclare, adverbium, Bene, bellè. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Honorablement, fort bien, excellentement. ITAL. Molto bene, eccellentemente. GERM. Gar wool oder heitlich, vberaus sein. HIS. Esclarecidamente, muy bien. ANGL. Very excellently, passing well. Cic. 4. Acad. Præclareque secum agi putet, si Idem 3. Verr. Quis hoc non percipit, præclare nobiscum actum in si populus Romanus istius unius supplicio contentus erit? Præclarissimè. Hircius de bello Alexandino: ac Præclarissimè gesta. Præclare, Approbantis vocabulum & annuentis. Idem 3. Philipp. Pacem vult M. Lepibus præclare, si talem potest efficere, qualem nuper effecit.

Præclavium, telle Nonio, pars vestis erat quæ ante clavum texebatur. Afranius, Tertium diem præclavium unum texere. Idem in Fratriis, Mea nux surge, si vis, profer purpuram, præclavium contextus.

Præcludo, is, si, sum, Claudio, intercludo, præcido. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Serrer, fermer le passage. ITAL. Serrare. GERM. Vetschliessen, vorschliessen. HIS. Cerrar. ANGL. To shut or stoppe up that one can not passe or enter. Cicero pro Planco, Nam maritimos cufus præcludobat hyemis magnitudo. Cæsar. 2. bel. Gall. Deducis tribus in arcem oppidi cohortibus à Varrone præsidio, per se cohortes eiecit, portaque præcludit. Pro circumvenite, fallacitè, q; & insidiosè intercipere, ut iatra retia intercluduntur fera. Suet. in Nerone. c. 32. Cunctos negotiatores præcludit, i. deprehendit. Cicero, antequam irer in exilium, Animus ad exponendam indignitatem præcluditur. Ovid. 1. Metam. Sed nolet esse Deum, præclusaque janua lehi.

Præclues, valde clarus & inclitus es. Gl. l. l. id. à cluo celebris sum.

Præco, nis, vide infra Pracones.

Præcogito, as, are, Antè & priùs cogito. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Penser de vant. ITAL. Pensare innanzi. GERM. Vordahn bedencken, zuvor betachten. HIS. Pensar delante. ANGL. To advise and think before. Quintil. lib. 12. Licet præcogitare plura.

Præcogitatus, Adject. præmeditatus, Senec. Epist. lib. 10. in fine. Præcogitatum mali molliùs ictus venit.

Præcognitus, Antè cognitus: quamvis rari præcognosco reperitur. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Cognu & entendu devant, prevenu. ITAL. Conosciuto innanzi. GERM. Der vordahn weißt. HIS. Conocido de antes. ANGL. Known before. Plancus ad Ciceronem lib. 10. Quod si latro præcognito nostro adventu, utus in Italiam se recipere cõperit, Bruti erit officium occurrere ei.

Præcolo, is, Præparo, antè colo. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. Orner, cultiver, préparer. ITAL. Lavorare, ornare prima. GERM. Vorbereiten, zuvor vben. HIS. Labrar y ornar delante. ANGL. To deck before and prepare or mak trimme. Cicero in parit. Sunt autem alij quidam perfecti animi habitus ad virtutem quasi præculti, & præparati rectis studiis & artibus, ἡγεμονία, ηγεμονία. Præcultum genus dicendi. Qu. nr.

Præcompositus, participium, sive nomen ex patre pio, Præparatus. ἡγεμονία, ηγεμονία. GAL. composé & accouvé par avance. ITAL. Composto, innanzi. GERM. Vorhig gerüst. HIS. Compuesto de ante. ANGL. Prepared and made ready. ut. Os præcompositum, Ovid. in Fast. Nox erat, & vinu oculique animique narabant.

Quem praetemptio nuntius ero venis.

PRÆCONCEPTUS, a, um, Antè conceptus. ἡ προειρημένη, προειρημένη. GAL. Conceu paravant. ITAL. Concetto avanti. GERM. Vorhin empfungen. HISP. Concevido delante. ANG. Conceived before. Plin. lib. 2. cap. 82. Praeconceptum enim spiritum exhalant.

PRÆCONSUMMO, is, Antè consumo. ἡ προεσθιασμοῦ. GAL. Consumer paravant. ITAL. Consumare per avanti. GERM. Vorhin verzehren. HISP. Consumir delante. ANGL. To wast before. Ovid. posuit pro consumo. lib. 7 Metam.

ut illius bellum putat esse minari, Quam gevere, atque suas ibi praecoxsumere vires.

PRÆCONSUMPTUS, a, um, part. ἡ προεσθιασμένος. GAL. Consumé au paravant. ITAL. Guasto per avanti. GERM. Vorhin verzehret. HISP. Consumido antes. ANG. wasted before. Ovid. Trist. 4. Eleg. 6.

Ist quodque non minimum vires offerre recentes, Nec praecoxsumptum temporis esse malis?

PRÆCONES, à præcinendo dicti sunt. Vide indicem Quintiliani quasi præcanes, quod antè canant, & annuntiant quod est faciendum. ἡ πρόκαιος. GAL. Crieurs publics, trompettes inrez, qui font les cris publics. ITAL. Trombetti, banditori. GERM. Aufstufser, die auß der Oberkeitzgeheiß etwas offentlich außschreyen. HISP. Pergoneros o mensajeros. ANG. Trumpeters or any man that for warneth and cryeth before. Vel (ut inquit Priscianus) à præ, id est, valde canendo. Sunt enim qui iussu magistratus publicè aliquid ore denuntiant, quique olim auctionem faciebant, & audientiam in theatris indicebant. Plaut. Asin. prolog. Face iam tū præco nunc omnem aurium populum. Senecc. Epist. 47. Præco in prima decuria vocem expeitit. Plaut. in Pœn. Exurge præco, fac populo audientiam. Virg. 5. Æneid.

Victorem Æneæ præconus voce Cloanthum Declarat.

Præcones (ut diffusius dicam) erant in iudiciis qui Senatusconsulta prædicabant, & recensebant, posteaquam decreta erant: qui iudices & candidatos suis nominibus appellabant: quales sunt quos Osiarius vulgò vocamus, qui etiam litteras in Senatu publicè legebant: qui item bona quæ proscribebantur, publicæ auctioni proponebant, ac proclamabant, & pretia, ut inquit Cicero, conscribant. Præcones laudum nostrarum dicuntur, qui res à nobis gestas laudando divulgant. Idem Cicero pro Archia O fortunata, inquit, adolescens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris. Hos quoque curiones vocatos legimus.

PRÆCONIUM, ij. Ipsa vox, minus partèsq; præconis. ἡ πρόκαιος, ἀνακρίσεις. GAL. La crie d'un crieur public. ITAL. Grida che fa un banditore. GERM. Ein außstufsung oder außkundung. HISP. El pregon del pregonero. ANGL. Fore warning or fore crying of a trumpetter. Cicero. Lepta. l. 6. Eos qui aliquando præconium fecissent, in municipiis Decuriones esse non licere. Sueton. in Nerone, Et præconio ubique contendit. Plaut. Menach. sc. ult. præconium ut mihi detis. Idem Pseud. se. 7. a. 4. De improbis viris auferti præconiū & prædā decet. Tibull. l. 4.

Non ego sum satis ad tanta præconia laudis.

Ovid. Eleg. 5 lib. 1. Trist. Quamvis tamen præconia nostra valebunt. Aliquando in malam partem. Ovid. Eleg. 9 lib. 4. Trist.

Nostra per immensum ibunt præconia gentes.

¶ Sed quoniam à præcone res gloriæ etiam pronuntiat solent, ideo quandoque pro laude fama, & gloria sumitur, quum scilicet aliquis laudatur à genere, aut virtutibus, cæcisive bonis animi, corporis, aut fortunæ. Idem Epist. 25.

Magna quidem de te rumor præconia fecit.

Idem 4. de Ponto Carmina veiviarum peragunt præconia laudum. Aliquando est præconis officium. Præconium apud Catonem cap. de oleæ pend. leg. pro mercede præconis, qui auctionem oleæ fecit. Coactoi, inquit ante decimum à Cal. Novemb. mensum rediget pecuniam, nisi quod præconium præsens est non in diem, sestetium nummum quinquaginta.

PRÆCONO, κρηόσω. Vet. Lex. Frequens est apud Irenæum præconiare, i. prædicare, annunciare. Gl. Κυ, κρηόσω præcono, præd. co. G. Basil. κρηόσω, κρηόσω, κρηόσω, κρηόσω.

PRÆCONESUS, A. sub P. Constant. inop. PRÆCONTRÉCLARE, Antè connectare. ἡ προεπιλάφω. GAL. Toucher & manier devant. ITAL. Maneggiare per avanti. GERM. Vorhin angreiffen. HISP. Tocar delante. ANGL. To tou. he and handle before. Ovid. 6. Metamorph.

Spellit eam Terentis, præcontréclatque videndo.

PRÆCOQUO, is, Antè tempus suum, vel præmaturè coquo. ἡ προεπίω. GAL. Cuire au paravant. ITAL. Cuocere per avanti. GERM. Beyzeit oder gar zeitlich kochen vorhin kochen. HISP. Cozer antes. ANGL. To seeth before. Colum. lib. 5. Vux commodius insolata præcoquantur, hoc est, ante tempus aiorum fructuum maturantur. Nonnunquam ponitur valde, vel nimis coquere. Plin. lib. 18. cap. 29. Acini que præcoquantur in callum. Aliquando nihil aliud est, quam antè, vel prius coquere. Sæc medici iubent portum antequam pilam admisceatur, in aqua præcoqui, ut ponat acimoniæ. Ad eundem etiam modum utitur hoc verbo idem Plinius, scribens quosdam passum conficere ex qualibet vva, sed præcocta, antequam scilicet exprimatur. lib. 14. c. 9. Quidam è quacunque dulci, dum præcocta, alba faciunt sicantes sola.

PRÆCORDIA, orum. ἡ πρόθυρα, ἡ πρόθυρα, ἡ πρόθυρα. GAL. Le parties au tour du cœur. ITAL. Parti vicine al cuore, le interiori. GERM. Das herz sel / oder die theil des leibs die nah bey dem hertzen oder auch zu beiden seiten zunechst vnder den rippen ligen. HISP. Las telas del coraçon o lugares y cosas propinquas del coraçon. ANGL. The hart stringes. Propriè partes laterales dicuntur, nothis collis subiectæ, hepatis & licni superiacentes: quæ quod πρόθυρα, hoc est, sub cartilagine sitæ sunt, à Græcis πρόθυρα appellatur. Celsus lib. 4. c. 8. Dextera parte sub præcordiis vehemens dolor est. Idem alibi. Periculosum est etiam post arquatam morbum febrem oriri, usique si præcordia in dextera parte

dura manserint. Suet. in Aug. c. 81. Initio veris præcordiorum inflatione tentabatur. Plin. lib. 11. c. 37. præcordia accipere videtur pro diaphragmate, sive septo transverso, quo vitalia viscera à naturalibus separantur. Extà homini inquit, ab inferiori viscerum parte separantur membranæ, quæ præcordia appellant, quia cordi prætenduntur. Græci appellantur phrenas. Idem lib. 30. c. 5. exta ipsa præcordiorum nomine significari tradit. Quandoque etiam generalius hoc nomen positum invenitur pro quibuscumque partibus interioribus cordi vicinis. Cic. 5. de finib. Felix cursus quum is ipse annulus in præcordiis piscis inavatus est. virtus reddit præcordia nota. Virg. 1. Æneid. Senec. c. 26. de conf. ad Mart. Detectas mentes, & aperta præcordia. Quint. Totis præcordiis stertentem.

PRÆCORRUMPO, is, Antè conumpo. ἡ προδιαφθείρω. GAL. Corrompre au paravant. ITAL. Corrompere per avanti. GERM. Vorhin verderben vnd bestechen. HISP. Corromper antes. ANG. To corrupt before. Ovid. 14. Metam. Dum tamen hanc sperat dum præcorrumpere donis Me cupit. Præcorruptus, a, um, particip. ἡ προφθασμένος. GAL. Corrompu au paravant. ITAL. Corrotto per avanti. GERM. Vorhin verderbe vnd bestochen. HISP. Corrompido antes. ANG. Corrupted before. Ovid. 9. Metam. Illa quidem venit, sed præcorrupta.

PRÆCOX, ocis generis omnis præcoquus & præcoquis. Quod præter matrem carerorum, vel ante carera coctum & maturum factum est. Vide Gellium cap. 11. l. 10. γρη bicchur vel bacchur. ἡ πρόκαιος, ἡ πρόκαιος. GAL. Meur avant la saison, trop tost meur. ITAL. Cid che è inanzi tempo, maziuro avanti la stagione. GERM. Früzeitig vor rechter zeit. HISP. Cosa temprana antes que las otras cosas. ANG. Rip before the time or soone. ut, Præcox vva, præcox ficus. Præcocia poma, ex perficorum genere, quæ primò maturescunt. Galli. Abricoria vocant. Plin. lib. 15. c. 12. Persica Duracina post Autumnum maturescunt, ætate præcocia, intra triginta annos reperta, & primò denariis singula venduntur. Eadem & præcoqua dicuntur. Martial. l. 13.

Vilio maternis fueramus præcoqua ramis: Nunc in adoptivis persica cara sumus.

¶ Per translationem præcox ingenium dicitur, quod nimis citò maturitatem est consequutum, & ante tempus videtur adolevisse. Quintilian. lib. 1. c. 3. Illud ingenium velut præcox genus non temere unquam pevenit ad frugem. Præcox fuga. Varro Synephebus. Quod si non manumittet, fugies si me audies, quum tempus revocat, ea est præcox fuga. Præcox pugna, apud Eunium lib. 8. Annalium. Præcox rissus. Plin. lib. 7. in prasas. At hercle rissus præcox ille, & celeritius, ante quadragesimum diem nulli datur. Legitur & hic & hæc præcoquis, & hoc præcoque. Colum. l. 3. c. 2. Quæ quum talis est conditio, maxime præcoques, & duracine, dum denique purpureæ & bumastis, &c. Eodem lib. c. 9. Quam pulchre memineris à me duo iugera vinearum intra tempus biennij ex una præcoque vite, quam in Ceretano tuo possides insitione facta consummata. Idem l. 1. c. 6. Quæ sumi quodam tenore præcoquem maturitatem trahunt. Nevius apud Non. huius puellæ præcoquis libido inest. Præcoci opponitur serotinum: unde dicimus serotinas vuas, quæ post consuetum tempus tardè maturescunt.

PRÆCRASSUS, a, um, Valde crassus. Plin. lib. 16. c. 18. Cortex præcrassus, ac renascens. ἡ πρόκαιος, ἡ πρόκαιος. GAL. Fort gros & espous. ITAL. Molto grosso & spesso. GERM. Gardick vnd gross. HISP. Muy grueso. ANG. Ve y grosse or thick.

PRÆCUPIDUS, a, um, qui est forte desireux. Suet. in Aug. cap. 71. præcupidus Corinthiorum.

PRÆCURRO, is, Antè curro, celeriter antecedo. ἡ προεπίω. GAL. Courir aller devant, prevenir. ITAL. Corriere innanzi, andar avanti. GERM. Vorlaufen. HISP. Correr delante. ANG. Torunne before. Ter. Eunuch. Abi, præcurre, ut sint Domi parata omnia. Cæc. 6. bell. Gall. Præcurrunt equites quanto res sit in periculo cognoscunt. Cic. 1. de divin. Sed ita à principio inchoatum esse mundum ut certis rebus certa signa præcurrerent, Idem in Orat. Homum uterque Isocratem ætate præcurrit. Plaut. Amph. Clanculum alia via præcurrit. Idem Aul. se. 3. a. 4. Illuc præcurram & insendam in arborem. Idem Menach. se. 8. a. 3. Quantum potes, præcurristi, ut quæ fecisti, inficias eas. Idem Cæc. l. 2. de bell. civ. Præcurris antè omnes. Præcurrere, pro præcurrere præoccupare. ἡ προεπίω. Lucr.

Illud in his rebus ne te deducere vero Possit, quod quidam dicunt præcurrere cogar.

PRÆCURSUS, us, ἡ προεπίω. Cic. in Partit. ut primordia rerum, & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti.

PRÆCURSUS, us, ἡ προεπίω. GAL. Avancouement, avantage de courir ou aller. ITAL. Esso correre avanti. GERM. Ein vorkauff. HISP. Aquella corrida delante. ANG. A running before. Plin. lib. 16. c. 26. Omnia intra VIII. Iulij idus Etesiarum præcurfu.

PRÆCURSIO, nis, verbale. ἡ προδρομια, ἡ πρόδρομος. GAL. Avancouement. ITAL. Esso correre avanti. GERM. Vorkauffung, vorkang. HISP. Corrida delante. ANGL. A running before. Cic. de Fato. Itemque illi qui ab hoc dissentiant, conficientes non fieri assensiones sine præcurfione verborum. Præcurfio pro eo quod Boëtius præcurfioriam causam vocat. Cic. in Top. Alia autem præcurfionem quandam adhibent ad efficiendum, & quædam afferunt per se adiumenta.

PRÆCURSOR, is, aliud verbale. ἡ πρόδρομος. GAL. Avancoueur. ITAL. Corritore avanti. GERM. Ein vorkauff / vorbot. HISP. El que corre delante. ANGL. A runner before. Cic. 7. in Verr. Quem iste in decumis, in rebus capitalibus, in omni calumnia præcurforem habere solebat & emissarium.

PRÆCURSORIUS Plin. Epist. lib. 4. Tacito. Hæc quasi præcurfioria epistola rogo.

PRÆDA, æ à pariendo (ut inquit Varro) quasi parida, quod manu parata sit ἡ πρόθυρα schaiäl 12 βαλ, ληλασία, λία. GAL. Proye, pillage, butin. ITAL. Preda botino. GERM. Ein raub. HISP. Presa, el robo, o hurto. ANG. A prey, booty or pillage. Et sunt (ut Gell. lib. 13. c. 23 inquit) propriè corrupta ipsa rerum quæ capta sunt: manubiæ vero pecunia ex venditione prædæ redacta. Virg. 1. Æneid.

Illi se præda accingunt, dapibusque futuris. Idem 9. Æneid.